

FREIDA MCFADDEN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
Thanh Hoa dịch

ĐỪNG BAO GIỜ NÓI DỐI

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mintbooks

MINT
THEORY
Tuyển tập truyện ngắn

Chào mừng bạn đến với thế giới của những trang sách! Mong bạn giữ quyển sách này chỉ cho mình, vì sách đã được đánh dấu dành riêng cho bạn.

Cảm ơn bạn đã ủng hộ!

Mở đầu

Adrienne

Ai ai cũng nói dối. Nhiều năm về trước, một cuộc thí nghiệm tâm lý học được tiến hành nhằm ước tính mức độ phổ biến của hành vi không trung thực. Cuộc thí nghiệm có sử dụng một cái máy bán hàng tự động đã bị hỏng.

Các đối tượng tham gia thí nghiệm được cho biết trước rằng chiếc máy đang bị lỗi. Nếu họ nhét một tờ tiền vào, chiếc máy lỗi sẽ đẩy kẹo ra nhưng sau đó sẽ nhả tờ tiền ra lại. Những đối tượng sử dụng chiếc máy này thấy rằng việc đó quả thật là đúng. Họ lấy một, hai, ba, hay thậm chí bốn viên kẹo miễn phí, rồi sau đó lấy lại tiền của mình từ chiếc máy.

Trên chiếc máy có gắn một biển báo. Trên biển ghi “Để báo cáo sự cố hỏng máy, vui lòng gọi vào số này.” Các đối tượng không biết rằng số điện thoại ghi trên biển là số của một người nghiên cứu trong cuộc thí nghiệm ấy. Hãy đoán xem có bao nhiêu đối tượng đã gọi tới số này để báo máy hỏng.

Không một ai.

Thực vậy. Không có bất kỳ một người nào trong số hàng tá đối tượng đủ trung thực mà gọi đến số điện thoại được cung cấp để báo máy hỏng. Từng người một cứ lấy kẹo miễn phí rồi bỏ đi.

“Không.” Một mạch máu nhìn rất đáng sợ nổi lên trên cổ Ethan. “Nó ở đằng trước kia. Chưa qua đâu.”

Tôi thở phì đầy tức tối, tay nắm chặt tờ giấy chỉ đường đến ngôi

nhà ở Westchester, một nghĩa cử tốt bụng của cô nhân viên môi giới nhà đất Judy. Đúng là chúng tôi có GPS thật, nhưng đã mất tín hiệu từ khoảng mười phút trước. Bây giờ hai vợ chồng chỉ còn biết bám víu lấy tờ giấy chỉ đường. Cứ như đang ở thời kỳ Đồ đá vậy trời ạ.

Ừ thì Ethan muốn một ngôi nhà ở nơi vắng vẻ. Anh ấy sắp đạt được ước nguyện của mình rồi.

Chuyện tệ hại nhất là trời đang đổ tuyết. Tuyết đã bắt đầu rơi từ mấy tiếng trước, khi chúng tôi đang rời khỏi Manhattan. Khi chúng tôi lên xe, trên trời chỉ lất phất vài bông tuyết nho nhỏ xinh xinh, tan ngay thành nước khi vừa chạm mặt đất. Nhưng suốt một giờ qua, mấy cái bông tuyết đã lớn gấp bốn lần ban đầu. Không còn xinh xắn chi nữa.

Lúc này, xe chúng tôi đã rời khỏi xa lộ, con đường trước mặt hẹp, vắng tanh và đang ngập trong tuyết trơn trượt. Xe của Ethan cũng không phải xe tải. Chiếc BMW của anh tuy có ghế ngồi bọc da may bằng tay vô cùng tinh xảo, nhưng lại chỉ trang bị cho hàng ghế trước, mà anh cũng không giỏi lái xe trong tuyết. Nếu xe bị trượt bánh, có lẽ anh cũng không biết phải đánh lái ngược lại hay là xuôi theo hướng trượt. (Đánh ngược lại, đúng không?)

Vừa dứt lời, chiếc xe lập tức trượt dài trên một mảng tuyết đầy bùn. Mấy ngón tay Ethan siết chặt bánh lái đến trắng bệch. Dù anh giữ được cho chiếc xe đi thẳng, nhưng tim tôi vẫn đập thình thịch. Tuyết rơi ngày càng dày. Anh dừng xe bên vệ đường, xòe bàn tay về phía tôi.

“Đưa tờ giấy anh xem.”

Tôi nghe theo, đưa cho anh ấy tờ giấy đã hơi nhàu. Giá mà anh ấy để tôi lái. Ethan sẽ không đời nào chịu thừa nhận là tôi xác định phương hướng giỏi hơn anh. “Em nghĩ tụi mình qua khỏi chỗ đường rẽ

rồi, Ethan.”

Anh ấy nhìn xuống tờ giấy có đánh máy những lời chỉ đường. Rồi anh nhú mày nhìn qua kính trước. Dù hai cần gạt đang chạy hết tốc lực và đèn pha đang bật, nhưng tầm nhìn vẫn quá kém. Lúc này mặt trời đã lặn, chúng tôi nhìn phía trước chỉ có thể thấy trong khoảng ba mét đổ lại. Mọi thứ ở bên ngoài khoảng cách đó là một màu trắng tinh. “Không. Anh biết cách đi tới đó rồi.”

“Anh chắc không?”

Thay vì trả lời tôi, Ethan lẩm bẩm, “Lẽ ra em phải xem dự báo thời tiết trước khi chúng ta đi chứ.”

“Hay là mình quay lại?” Tôi ấn hai bàn tay vào giữa hai đầu gối. “Mình có thể xem nhà vào dịp khác mà.” Ví dụ như khi không có bão tuyết đang găm rú bên ngoài xe.

Chồng tôi xoay ngoắt lại, trừng mắt nhìn tôi như thể tôi mất trí. “Tricia, mình đã lái xe gần *hai tiếng* đồng hồ mới tới được đây. Chỉ còn cách chừng mười phút lái xe nữa thôi mà giờ em muốn *quay lại* hả?”

Thêm một điểm mà tôi nhận ra ở Ethan trong quãng thời gian sáu tháng chúng tôi thành vợ chồng. Một khi đã có ý muốn làm chuyện gì đó, anh ấy không bao giờ chùn bước. Với tôi, đó xem như là một ưu điểm. Tôi cũng không muốn cưới một người đàn ông hời hợt, nửa vời.

Tôi vẫn đang tìm hiểu thêm về Ethan. Cả hội bạn gái của tôi đều mắng tôi vì cưới anh chóng vánh quá. Ngày nọ, chúng tôi gặp nhau trong một tiệm cà phê – tôi bị vấp và làm đổ ly nước của mình ngay cạnh bàn anh đang ngồi, và anh khẳng khẳng mời tôi một ly khác.

Tình yêu sét đánh, đúng vậy. Khi trông thấy anh ấy, tôi đổ ngay trước mái tóc vàng với những sợi highlight bằng một màu vàng còn

sáng hơn. Đôi mắt anh xanh màu của bầu trời vào một ngày trong trẻo, khuất sau hàng mi vàng nhàn nhạt. Chiếc mũi thẳng từ tổ tiên La Mã khiến anh trông lãng tử mà vẫn mạnh mẽ. Khi anh nở nụ cười, trái tim tôi loạn nhịp. Chúng tôi ở bên nhau suốt sáu tiếng đồng hồ sau đó, cùng thưởng thức cà phê, rồi anh mời tôi đi ăn ngay tối hôm ấy. Đêm đó, tôi chia tay với người bạn trai đã quen hơn một năm, xin lỗi và giải thích rằng tôi đã gặp người đàn ông mà tôi sẽ cưới làm chồng.

Chín tháng sau, tôi và chàng Romeo trong quán cà phê của mình kết hôn. Sáu tháng sau nữa, chúng tôi chuyển nhà ra vùng ngoại ô. Mỗi quan hệ của chúng tôi cứ như được tua nhanh vậy.

Nhưng cho đến hiện tại, tôi không thấy hối hận điều gì. Càng hiểu hơn về Ethan, tôi càng yêu anh nhiều hơn. Và tình cảm anh dành cho tôi cũng hết như vậy. San sẻ cuộc sống của tôi với anh là điều tuyệt vời hơn tất cả. Ngoại trừ một bí mật lớn mà anh chưa biết.

“Thôi được,” tôi nói. “Vậy mình đi tìm ngôi nhà đó đi.”

Ethan trả lại tôi tờ giấy chỉ đường. Anh cho xe đi tiếp. “Anh biết đường. Nó ở ngay phía trước thôi.”

Chuyện này thì để xem sao đã.

Lần này, anh ấy chạy chậm hơn, phần là do tuyết, phần là để không chạy lố qua đường rẽ, chỗ mà tôi đoán chắc là anh đã chạy qua cách đây hơn tám trăm mét. Tôi cũng chăm chăm nhìn đường, dù rằng kính trước của xe động một mảng tuyết lớn. Tôi vất óc nghĩ tới những suy nghĩ âm áp, khô ráo.

“Kìa!” Ethan kêu lên. “Anh thấy rồi!”

Tôi chồm người tới trước, làm căng sợi dây đai bảo hộ. Anh ấy thấy rồi? Nhưng mà thấy cái gì mới được? Anh ấy đang mang kính

trượt tuyết hoặc là kính hồng ngoại ban đêm hay sao? Bởi vì tôi chỉ thấy toàn tuyết là tuyết, xa hơn, cũng vẫn là tuyết, xa hơn nữa, là màn đêm đen kịt. Nhưng rồi anh cho xe chạy chậm lại, và chẳng mấy chốc, một con đường mòn nhỏ dẫn vào một khu vực cây cối rậm rạp hiện ra, đèn pha của xe soi sáng một tấm biển gần như bị tuyết phủ kín. Tôi chỉ lơ mơ đọc được chữ trên biển khi chồng cho xe rẽ gấp vào lối mòn.

Đường Tuyết Tùng.

Ngạc nhiên chưa – cuối cùng vẫn là Ethan đúng. Tôi cứ định ninh anh ấy đã chạy qua khỏi con đường rẽ vào đường Tuyết Tùng, nhưng hóa ra là chưa. Nó ở ngay đây. Dù rằng lúc này đã vào được con đường nhỏ hẹp để tới ngôi nhà, nhưng tôi lo là chiếc BMW không kham nổi. Nhìn sang chồng mình, tôi thấy anh cũng đang lo lắng y hệt. Con đường dẫn tới ngôi nhà chỉ được lát sơ sài, mà lúc này còn phủ đầy tuyết.

“Tụi mình nên bảo Judy giới thiệu nhà nhanh nhanh,” tôi nói. “Em không muốn bị kẹt lại đây đâu.”

Ethan gật đầu tán thành. “Nói thật là tụi anh muốn chọn nơi xa thành phố, nhưng chỗ này đúng là điên rồ. Kiểu như chúng ta đang ở...”

Tiếng anh ấy nhỏ dần rồi mất hẳn. Tôi đoán chừng là anh định nói chúng tôi đang ở nơi sơn cùng thủy tận. Nhưng trước khi tiếng nói kịp phát ra, anh đã há hốc miệng. Vì ngôi nhà cuối cùng đã hiện ra trong tầm mắt.

Thật không thể tin được.

Bảng niêm yết trên trang web của Judy có nói đây là một căn nhà hai tầng, kèm một gác xép, nhưng lời mô tả này hoàn toàn không xứng với tầm vóc của ngôi nhà. Trần nhà hẳn là rất cao, vì mái nhà hình tam giác dốc đứng dường như chọc thẳng vào nền trời, bên dưới lớp tuyết

dày nặng. Tường nhà trở nhiều khung cửa sổ vòm nhọn, mang lại cảm giác đây là một tòa thánh đường hơn là nhà ở. Hàm dưới của Ethan trông hết như cánh cửa đã tháo bản lề vậy.

“Chúa ơi,” anh thở ra. “Em có tưởng tượng được cảnh sống ở một nơi như thế này không?”

Có thể tôi chỉ mới biết chồng mình hơn một năm, nhưng tôi biết về mặt hiện tại của anh ấy. Không phải anh đang hỏi một câu hỏi tu từ. Anh ấy muốn sống trong ngôi nhà này. Chúng tôi đã lôi Judy tội nghiệp đi qua nửa vùng Westchester và Long Island vì không có nơi nào chúng tôi xem qua được như những gì Ethan mừng rỡ trong đầu. Nhưng bây giờ...

“Anh thích ngôi nhà này hử?” Tôi hỏi.

“Em không thấy là nó rất tuyệt vời à? Nhìn mà xem.”

Tôi lên tiếng đồng tình. Ngôi nhà này quả thật rất đẹp, không thể chối cãi. Rộng rãi, tao nhã, ở nơi thanh vắng – những điều mà chúng tôi vẫn đang tìm kiếm. Một ngôi nhà hoàn hảo để nuôi dạy con cái, vốn là mục đích sau cùng của hai vợ chồng. Tôi muốn nói với Ethan rằng tôi cũng thích ngôi nhà nhiều như anh vậy. Rằng khi Judy đến, chúng tôi nên lập tức đề nghị việc mua bán với cô ấy.

Nhưng tôi không thể.

Bởi vì trong lúc đắm đắm nhìn ngôi nhà to lớn ấy, trong tôi nảy sinh một cảm giác xấu. Rất xấu, đến mức tôi phải che miệng lại và hít một hơi thật sâu để không nôn hết bữa trưa của mình lên khắp mặt ghế đắt tiền của chiếc xe. Trong đời, tôi chưa từng có cảm giác này. Với bất kì ngôi nhà nào trong số cả tá ngôi nhà trống mà chúng tôi đã dạo qua suốt mấy tháng rồi cũng không có. Tôi chưa từng có cảm giác nào dữ

dội như thế này.

Một chuyện gì đó khủng khiếp lắm đã xảy ra tại ngôi nhà này.

“Ui chết tiệt,” Ethan nói.

Tôi run rẩy hít thêm một hơi, cố ém lại một cơn buồn nôn khác. Lúc đó tôi nhận ra chiếc xe đã ngừng di chuyển. Hai bánh trước xoay tròn một cách quyết liệt, nhưng chẳng ích gì. Chiếc xe đã bị lún.

“Đường trơn quá,” anh nói. “Bánh xe không ma sát với mặt đường.”

Tôi khoanh tay ôm lấy thân mình mà vẫn run rẩy, dù máy sưởi đang chạy hết công suất. “Chúng ta phải làm gì đây?”

“Chà...” Anh vươn tay ra gạt đi một phần hơi nước đọng trên kính xe. “Chúng ta gần ngôi nhà lắm rồi. Mình có thể đi bộ tới đó.”

Nói thì dễ lắm. Anh ấy đâu có mang giày boots Manolo Blahnik.

“Hơn nữa, hình như Judy đã tới nơi rồi,” anh nói thêm.

“Thật hả? Em có thấy xe cô ấy đâu.”

“Ừ, nhưng mà nhà đang sáng đèn kìa em. Chắc là cô ấy đậu xe trong ga-ra.”

Tôi nheo mắt cố nhìn ngôi nhà xuyên qua tấm kính xe mờ cảm hơi nước. Khi đã nhìn kỹ hơn, tôi thấy một ngọn đèn đang sáng lại một trong các ô cửa sổ tầng trên. Lạ lùng. Nếu một nhân viên môi giới nhà đất đang giới thiệu nhà, chẳng phải cô ấy nên mở đèn ở *tầng dưới* hay sao? Nhưng toàn bộ tầng trệt của ngôi nhà đang chìm trong bóng tối. Chỉ có duy nhất ánh đèn đó ở tầng trên.

Người tôi run lên lần nữa.

“Đi nào,” Ethan bảo. “Nên vô trong nhà. Mình đâu thể ở trong xe cả

đem được. Xe hết xăng là tụi mình sẽ chết còng đó.”

Suy nghĩ gì mà xúi quẩy. Tôi bắt đầu thấy hối hận vì chuyến đi này rồi đó. Tôi nghĩ gì mà lại ra tận ngoài này cơ chứ? Nhưng Ethan lại mê ngôi nhà quá đỗi. Có lẽ chuyện sẽ đâu vào đấy thôi.

“Thôi được,” tôi bảo. “Đi bộ thì đi bộ.”

Ôi lạy Thượng đế, trời lạnh như cắt. Vừa mở cửa xe ra, tôi lập tức hối hận khi đồng ý cuộc bộ tới ngôi nhà. Tôi đang mặc một chiếc áo khoác len Ralph Lauren dài tới gối, nhưng chẳng khác gì đang đắp một tờ giấy vì gió cứ như đang thổi xuyên qua người tôi, kể cả khi tôi kéo mũ áo lên trùm đầu.

Nhưng hai bàn chân tôi mới là tệ nhất. Tôi đang mang giày boots da, nhưng nó không hẳn là giày boots đi tuyết. Đôi giày giúp tôi cao thêm gần tám xentimet, thật đáng mừng, và rất hợp với quần jean màu xanh đáng ôm, nhưng lại chẳng có tác dụng gì trong việc bảo vệ hai bàn chân tôi đang chìm trong ba tấc tuyết.

Hà có gì tôi lại đi mua một đôi giày boots thời thượng chẳng thể phát huy công dụng của một đôi giày boots hở trời? Khoảnh khắc đó, tôi bắt đầu hối tiếc, một cách sâu sắc, mọi lựa chọn trong cuộc đời mình. Mẹ tôi luôn dặn đừng bao giờ ra khỏi nhà với đôi giày mà con không đi nổi một dặm đường.

“Em ổn không, Tricia?” Ethan hỏi tôi. “Em không bị lạnh chứ hả?”

Anh ấy nhăn trán lại, khó hiểu và lo lắng khi thấy rằng tôi đánh bò cạp còn môi thì đang dần tím tái. Anh ấy đang mặc chiếc áo khoác trượt tuyết màu đen mua hồi tháng trước, và dù tôi không thấy được hai bàn chân anh, nhưng tôi cam đoan là giày boots của anh ấy to và ấm.

Tôi muốn vặn cổ chống mình hết sức vì đã bắt tôi phải cuộc bộ, nhưng như vậy thì tôi phải rút hai tay ra khỏi túi áo khoác, và kết quả

có lẽ tay tôi sẽ bị bỏng lạnh, bởi vì không giống anh ấy, tôi không mang găng. Tôi phải thừa nhận là anh đã chuẩn bị cho chuyến đi chu đáo hơn mình.

“Em hơi lạnh,” tôi đáp. “Giày của em không có chống thấm.”

Ethan nhìn xuống giày mình, rồi ngược lên nhìn tôi. Sau một lúc cân nhắc, anh ấy giẫm lên tuyết đi vòng qua chiếc xe, rồi khom người xuống bên cạnh tôi. “Rồi, trèo lên lưng anh đi.”

Quên những gì tôi vừa nói đi nhé. Tôi yêu chồng mình quá. Thật đấy.

Anh công tôi đi hết con đường mòn, đi qua tấm biển BÁN NHÀ cắm ở sân cỏ đầy tuyết phía trước, tới tận cửa chính. Phần lớn hiên trước của ngôi nhà được che chắn khỏi tuyết, anh cẩn thận thả tôi xuống đó. Anh lắc cho đám bông tuyết rơi khỏi mái tóc vàng lúc này đã ẩm ướt, hàng mi chớp chớp rũ đi những giọt nước đọng.

“Cảm ơn anh.” Tôi cười với anh, ngây ngất trong tình yêu dành cho anh chồng mạnh mẽ, đẹp trai của mình. “Anh là anh hùng của em.”

“Rất vinh hạnh.” Rồi anh cúi rạp người. *Nịnh quá*. Tôi thích cái giai đoạn trăng mật này quá đi mất.

Ethan cởi đôi găng bằng len ra, ấn ngón cái lên chuông cửa. Chúng tôi nghe tiếng ding đoong vang vọng khắp căn nhà, nhưng sau một hồi chờ đợi, chẳng có tiếng bước chân nào đi đến cửa để đón chúng tôi vào.

Một điểm lạ nữa là tầng trệt ngôi nhà tối đen. Cả hai đã thấy ngọn đèn trên lầu ấy, nên cứ mặc định trong nhà có người. Chúng tôi cứ ngỡ đó là Judy. Nhưng nếu Judy ở đây, cô ấy sẽ đi xuống lầu chứ nhỉ? Không có chuyện cô ấy lại ở trên lầu, trong một phòng ngủ nào đó đâu. Nhưng

tầng trệt ngôi nhà lặng ngắt như tờ.

“Có lẽ chủ nhà đang ở nhà,” Ethan nói, ngửa cổ ra nhìn căn nhà cao sừng sững.

“Có thể lắm..”

Nhưng còn một chuyện lạ khác nữa. Trong khắp khuôn viên ngôi nhà, không có bóng dáng một chiếc xe nào. Ít nhất là không có chiếc nào mà tôi nhìn thấy. Dĩ nhiên, khi có bão tuyết, thì chủ nhà hẳn đã cho xe vào ga-ra rồi. Judy thì nhất định sẽ không đậu xe trong ga-ra, nên việc không thấy xe của cô ấy chứng tỏ cô ấy chưa đến đây.

Ethan nhấn chuông lần nữa trong lúc tôi lấy điện thoại từ trong túi xách ra. “Không có tin nhắn của Judy,” tôi thông báo. “Nhưng điện thoại em đã mất sóng ít nhất là hai chục phút trước rồi, nên chắc là cô ấy đang cố gắng liên lạc với mình đó.”

Anh ấy mà lấy điện thoại của mình trong túi và nhúu mày nhìn màn hình. “Điện thoại anh cũng không có sóng.”

Ngôi nhà vẫn lặng thinh.

Ethan rảo bước đến khung cửa sổ cạnh cửa chính, hai bàn tay khum lại phía trên mắt để nhìn vào bên trong. Anh lắc đầu.

“Chắc chắn là không có ai ở tầng dưới. Anh tin là không có ma nào ở đây cả.” Anh nhún vai. “Có lẽ Judy đã để đèn trên lầu từ lần trước cô ấy tới đây.”

Nghe không giống con người của Judy chút nào. Judy Teitelbaum là một chuyên gia tài ba. Cô ấy đã làm môi giới nhà từ khi tôi còn chưa ra đời, và mỗi căn nhà mà cô ấy giới thiệu với chúng tôi đều sạch sẽ, ngăn nắp. Hẳn là cô ấy đã tự mình lau dọn luôn ấy. Tôi thậm chí còn không

dám động vào bất cứ cái gì khi đi xem nhà. Nếu tôi đặt một ly nước xuống mà không có miếng lót ly, Judy chắc sẽ lên cơn đột quỵ mất. Thế nên là không, tôi không cho là cô ấy sẽ rời khỏi ngôi nhà này mà vẫn để đèn sáng trên lầu. Nhưng tôi không nghĩ ra được lời giải thích nào khác.

Ethan giật giật cổ áo khoác, còn tôi phải tự ôm lấy mình cho ấm. “Anh không biết phải làm gì nữa. Cô ấy rõ ràng không ở đây.”

Tôi tuyệt vọng thở ra một hơi. “Hay thật. Vậy giờ mình làm gì đây?”

“Khoan đã.” Mắt anh lia xuống tấm thảm dưới chân chúng tôi – dòng chữ “Hoan nghênh” viết kiểu cọ, bị tuyết che đi một phần. “Có lẽ đâu đó quanh đây có chìa khóa dự phòng đấy.”

Dưới tấm thảm không có – như vậy thì lộ liễu quá – nhưng sau khi tìm kiếm khắp cùng, hóa ra có một cái được giấu bên dưới một chậu cây gần cửa chính. Chiếc chìa khóa nằm trong lòng bàn tay tôi lạnh như băng và hơi ướt.

“Vậy...” tôi nhướn chân mày nhìn Ethan. “Chúng ta có nên vào trong nhà khi không có cô ấy không? Anh thấy như vậy có được không?”

“Tốt hơn là mình vào đi. Ai biết bao lâu nữa cô ấy mới tới, mà ngoài này lạnh quá đi mất.” Anh choàng một cánh tay qua vai tôi với vẻ bảo bọc. “Anh không muốn em bị viêm phổi đâu.”

Anh ấy nói phải. Không có sóng điện thoại, xe hơi thì ngày càng bị chôn sâu trong tuyết, chúng tôi cần nơi ẩn náu. Ít nhất là chúng tôi sẽ được an toàn bên trong ngôi nhà.

Tôi dứt chìa khóa vào và nghe tiếng nó xoay trong ổ. Tay tôi tì lên

nắm nắm cửa, cảm thấy nó lạnh ngắt trong lòng bàn tay. Tôi cố vặn nắm nắm, nhưng cánh cửa không hề xê dịch. Khi thật. Tôi nhìn xuống chiếc chìa khóa, vẫn đang cắm trong ổ. “Anh có nghĩ là có then cài không?”

“Để anh thử.”

Tôi bước lui ra sau để Ethan lên thử. Anh xoay xoay cái chìa, rồi thử vặn nắm nắm. Vô ích. Anh bước lùi lại một lát, rồi siết lấy nắm nắm lần nữa và tông mạnh cả người vào cánh cửa gỗ nặng nề. Một tiếng rắc lớn vang lên, cánh cửa bật mở.

“Anh mở được rồi!” *Anh hùng của tôi. Yêu làm sao.*

Bên trong ngôi nhà tối như hũ nút. Ethan bật một công tắc trên tường, lòng tôi chùng xuống khi không có gì xảy ra. Nhưng rồi mấy ngọn đèn treo trên trần chớp tắt vài cái trước khi bắt đầu chiếu sáng. Có điện, lạy trời. Ánh sáng mờ đục – có lẽ có vài bóng đèn đã đứt – nhưng cũng đủ để chiếu sáng không gian phòng khách to oạch.

Miệng tôi há hốc.

Trước hết, phòng khách rộng khủng khiếp, và kiểu xây thông tầng càng khiến nó trông lớn hơn nữa. Sau nhiều năm sống trong một căn hộ Manhattan thì với chúng tôi, gần như ngôi nhà nào cũng có vẻ khổng lồ. Nhưng ngôi nhà này khổng lồ như một cái *bảo tàng*. Khổng lồ như một cái *phi trường* luôn. Và không chỉ có diện tích lớn, mà trần nhà cao cũng khiến nó trông bề thế hơn hẳn.

“Ôi trời,” Ethan thì thầm. “Nơi này tuyệt cú mèo. Hệt như một thánh đường.”

“Ừ.”

“Giá bán lại cực thấp. Nhìn qua thì thấy nó phải đáng giá gấp bốn lần con số đó.”

Ngay lúc tôi gạt đầu tán thành lời anh ấy, linh cảm xấu đó lại một lần nữa dâng lên trong tôi. *Chuyện gì đó khủng khiếp lắm đã xảy ra trong ngôi nhà này.*

“Có thể có mối,” anh nói trong suy tư. “Hoặc móng nhà yếu. Chúng ta nên nhờ người có chuyên môn khảo sát qua trước khi ký kết.”

Tôi không trả lời anh. Tôi không cho anh biết là tôi đang âm thầm hi vọng ngôi nhà này đầy năm mối hoặc móng nhà sắp sụp, hay hi vọng có một lí do khác để tôi có thể từ chối sống ở đây mà không mang tiếng là người phụ nữ không biết điều, không chịu mua căn nhà mà chồng mình thích vì cô ta có linh cảm xấu về nó.

Và ngôi nhà này còn có một điểm lạ khác.

Trong nhà đầy đủ nội thất. Phòng khách có một bộ sofa nhiều ngăn, một chiếc ghế đôi, một bàn trà, và nhiều kệ sách đầy ắp. Tôi bước ngang qua phòng tới bên bộ sofa bằng da, lướt ngón tay trên một miếng nệm ghế. Bề mặt da có vẻ cứng, giống như đã lâu không có ai ngồi lên, và khi tôi nhấc tay lên thì thấy ngón tay đen sì. Bụi – sau nhiều năm trời.

Một số ngôi nhà chúng tôi từng xem cũng có đồ nội thất vì chủ nhà còn đang sống ở đó, nhưng những ngôi nhà đó mang dáng vẻ của nhà có người ở. Ngôi nhà này thì không. Mọi món đồ trong phòng khách đều phủ một lớp bụi dày. Những món đồ này không phải là loại mà người ta sẽ để lại khi chuyển nhà. Bộ ghế da ấy có lẽ có giá đến năm chữ số. Hơn nữa, ai mà lại bỏ lại toàn bộ sách của mình chứ?

Sàn nhà cũng phủ bụi, giống như không có ai giẫm lên trong một

thời gian dài. Khi ngược mắt lên, tôi để ý thấy nhiều mạng nhện dày giăng kín mọi góc ngách của căn phòng. Tôi gần như có thể tưởng tượng ra cảnh mấy con nhện bò lổn ngổn trên đám mạng ấy, chờ đợi để cắn phập những cái răng nanh vào người mình.

Đó cũng là một bằng chứng khác cho thấy Judy chưa tới đây. Judy tuyệt không bao giờ để một căn nhà bụi bặm như phòng này. Còn mạng nhện? Không có cửa. Điều đó đi ngược lại tín ngưỡng của cô ấy.

Tôi xoay sang nhìn Ethan, chuẩn bị chỉ ra cho anh thấy điểm này, nhưng anh đang bị một thứ gì đó làm phân tâm. Một bức tranh chân dung khổng lồ của một người phụ nữ treo phía trên lò sưởi. Anh ấy đang trừng mắt nhìn nó, vẻ mặt u ám.

“Anh này,” tôi gọi. “Sao thế?”

Hàng lông mi nhạt màu khẽ rung. Anh có vẻ bất ngờ với chuyện tôi đột nhiên đứng bên cạnh, cứ như anh đã quên mất rằng tôi đang ở đây. “Ồ. Không có gì. Anh chỉ... Em nghĩ đây là ai?”

Tôi theo tầm mắt anh ấy nhìn lên bức chân dung. Bức tranh to đùng – to hơn bình thường rất nhiều. Và người phụ nữ trong tranh có diện mạo vô cùng nổi bật. Không còn cách nào khác để miêu tả cô ấy – cô là kiểu phụ nữ mà nếu gặp trên đường, chúng ta sẽ dừng lại và nhìn thật chăm chú. Cô dường như đang ở độ tuổi hơn ba mươi, mái tóc thẳng tung dài vừa qua vai. Nhìn qua, tôi cứ nghĩ tóc cô ấy màu nâu đỏ, nhưng khi tôi nghiêng đầu sang bên nhìn, mái tóc ánh lên màu đỏ rực. Làn da trắng muốt, không tì vết, nhưng hẳn nhiên là trong tranh vẽ thì ai cũng sẽ có làn da đẹp. Một trong những điểm nổi bật nhất của cô là đôi mắt màu xanh lá sáng rực. Rất nhiều người có mắt xanh lá điểm xuyết thêm màu nâu hoặc xanh dương, nhưng màu mắt của cô ấy xanh

đến mức cứ như chúng có thể nảy bật ra khỏi nền vải của bức tranh vậy.

“Có lẽ cô ấy từng sống ở đây chẳng?” Tôi đoán.

Đôi môi Ethan cong lên thành một nụ cười nhếch mép. “Kiểu người tự phụ, tự luyện thể nào mới treo một bức chân dung to bự của mình trên lò sưởi?”

“Thế ý anh là anh không muốn em treo một bức chân dung to bự của em trên tường nhà mới của mình à?” Tôi ghẹo anh.

Ethan ném cho tôi một ánh mắt coi thường. Bức tranh này có cái gì đó khiến anh ấy bị rối loạn, và có vẻ anh ấy không thích nói tới chuyện ấy.

Tôi dạo bước đến bên kệ sách nằm gần lò sưởi, vẫn quần mình trong chiếc áo khoác len vì không khí quá lạnh, không thể cởi ra. Người đã sống ở đây, dù là ai, hẳn là rất thích đọc sách, vì có nhiều kệ sách đặt chỗ này chỗ kia khắp căn phòng, gần như kệ nào cũng chất đầy ắp sách. Tôi liếc sơ qua một số tựa sách trên mấy cái kệ, phòng trường hợp chúng tôi bị kẹt lại đây một lúc và tôi cần thứ gì đó để giải khuây. Có một kệ chất đầy các cuốn sách mang cùng một tựa.

Giải phẫu cơn sợ hãi.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tôi áp chặt áo khoác vào trước ngực. Tôi nhón lấy một cuốn bìa cứng từ trên kệ, cuốn sách phủ một tầng bụi như mọi thứ khác trong ngôi nhà. *Giải phẫu cơn sợ hãi* của Bác sĩ Adrienne Hale. Trên trang bìa là hình ảnh một con dao đang nhỏ máu. Tuyệt. Đúng là cái mà tôi cần thấy ngay lúc này.

Tôi lật cuốn sách ra bìa sau. Có vài lời khen ngợi cuốn sách được trích lọc từ lời của nhiều tác giả và chuyên gia nổi tiếng. Góc dưới bên

trái có một tấm ảnh của tác giả. Chính là người phụ nữ trong bức tranh treo phía trên lò sưởi.

“Ethan,” tôi kêu. “Anh xem này.”

Anh ấy dứt mắt khỏi bức vẽ, đi đến gần tôi bên kệ sách. Anh nhìn qua vai tôi, nhìn tấm ảnh trên bìa sau cuốn sách. “Adrienne Hale,” anh đọc lên. “Cô ta chẳng phải là vị bác sĩ tâm lý bị giết kia sao?”

Anh ấy nói đúng. Ba năm trước, vụ mất tích của bác sĩ Adrienne Hale là một trong những vụ việc ồn ào nhất trên các bản tin. Đặc biệt khi nó diễn ra không lâu sau khi cô ấy phát hành cuốn sách tâm lý học đại chúng bán cực chạy, đã vào danh sách bán chạy của *Thời báo New York* suốt gần một năm, chiếm chỗ ở vị trí đầu trong nhiều tháng. Người người nhà nhà đều đọc cuốn sách ấy, kể cả bạn, thật đấy. Hiển nhiên, thành công vang dội của cuốn sách phần lớn là bởi sự biến mất của cô ấy khiến người ta quá đổi kinh ngạc.

“Cô ấy mất tích,” tôi sửa lại lời anh. “Em nghĩ cảnh sát vẫn chưa tìm thấy xác cô ấy.”

Anh lấy cuốn sách từ tay tôi, giở qua các trang. “Anh cá là cuối cùng họ đã tìm được cô ta rồi. Dặt vào đâu đó.”

“Cũng có thể.” Adrienne Hale đã không còn được lên báo đài ít nhất từ hai năm trước, cuốn sách của cô cũng rút khỏi bảng xếp hạng. “Anh đã đọc cuốn này rồi đúng không?”

Hai mắt anh ấy vẫn dán vào mấy trang sách trước mặt, lắc đầu. “Anh ghét cái thể loại tâm lý học đại chúng tào lao đó lắm.”

“Không đâu, cuốn sách hay lắm đấy.” Tôi chọc ngón tay vào mấy trang sách đang mở ra trên tay anh. “Toàn bộ nội dung là về các bệnh nhân của cô ấy, những trải nghiệm kinh hoàng mà họ đã trải qua, cùng

với cách thức họ đối mặt với chúng.”

“Ừ, anh không hứng thú.” Ethan đặt bừa cuốn sách lên tầng trên cùng của một kệ, đột nhiên không còn quan tâm tới nó nữa. Anh ấy không ham đọc sách cho lắm. “Bạn trai cô ta là hung thủ, đúng không? Anh có nhớ chi tiết đó. Anh ta là dân công nghệ thì phải.”

“Cảnh sát buộc tội anh ta, nhưng hình như anh ta không bị bỏ tù.”

“Nhưng có lẽ anh ta là hung thủ thật.”

“Có lẽ vậy.” Tôi gật đầu. “Trên đời này có vô số gã đàn ông nguy hiểm mà.”

Ethan nắm lấy tay tôi, kéo tôi lại gần để tôi cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh phả lên má mình. “Em có mừng vì anh đã cứu em khỏi những tên cận bã đó không?”

Tôi đảo tròn hai mắt, nhưng anh ấy cũng không hoàn toàn sai. Tôi cũng đã từng hẹn hò với vài tên cận bã. Không ai có khuynh hướng giết người giống bạn trai của bác sĩ Adrienne Hale, nhưng từng có một tên cầm súng tôi với cô bạn thân của tôi. Một câu chuyện hầu như không có gì mới mẻ. Nhưng Ethan lại vô cùng chung tình trong suốt thời gian chúng tôi ở bên nhau. Anh ấy thậm chí không hề liếc nhìn những phụ nữ khác, dù lúc nào cũng có phụ nữ liếc nhìn anh.

“Vậy anh có nghĩ đây là nhà cô ấy không?” Tôi hỏi. “Bác sĩ Adrienne Hale ấy?”

“Dám lắm.” Anh lại nhìn bức tranh lần nữa. “Hoặc cô ta, hoặc là một người nào đó mê mệt cô ta.”

Dù đang mặc áo khoác, tôi vẫn thấy lạnh căm. Tôi chà xát hai cánh tay để tạo hơi ấm. Nếu ở đây lâu hơn, có lẽ chúng tôi có thể thử mở hệ

thống sưởi lên. Ethan rất sành những chuyện như thế. “Anh có thấy khó chịu khi sống trong nhà của một người chết không?”

“Không hẳn.” Anh nhún vai. “Ai rồi cũng xuống mồ mà, chẳng phải sao? Nên trừ khi chúng ta mua một căn nhà mới xây, còn không thì bảo đảm đã từng có người sống trong đó và giờ họ đã chết. Thì có làm sao đâu?”

Tôi lại biết thêm một điểm thú vị khác về anh chồng sáu tháng của mình: không mê tín.

Tôi lướt mắt qua những thứ chất trên kệ, rồi dừng lại ở cuốn sách Ethan đã tiện tay ném lên đỉnh kệ.

Không hiểu sao tôi có cảm giác Adrienne Hale sẽ không thích việc anh gây bừa bộn kệ sách của mình – kiểu như anh đã làm xáo trộn nguồn năng lượng trong ngôi nhà vậy. Tôi nhặt cuốn sách lên đặt lại chỗ cũ. Hi vọng hành động ấy sẽ tạm thời xoa dịu linh hồn của cô, dù hung thủ sát hại cô vẫn còn nhởn nhơ ngoài kia.

Bao tử tôi phát ra một âm thanh nghe thật là xấu hổ. “Theo anh bao giờ Judy mới đến? Em đói rồi.”

“Anh chịu thua.” Anh nhìn đồng hồ trên tay. “Để anh xem lại xem có xe của cô ấy trong ga-ra không nhé.”

Trong lúc Ethan đi tìm cánh cửa dẫn xuống ga-ra, mắt tôi tình cờ nhìn xuống sàn nhà dưới chân. Mặt sàn gỗ bẩn đến nỗi tôi sẽ không cam lòng bước đi bằng chân không đâu – lòng bàn chân tôi chắc sẽ đen sì ra mất. Nhưng khi tôi nhìn xuống sàn trong ánh sáng chập chờn tỏa ra từ mấy ngọn đèn trên đầu, tôi nhận thấy lớp bụi gần kệ sách có sự thay đổi. Nhìn vết bụi giống như...

Một dấu chân.

Tôi rón rén lại gần để nhìn rõ hơn, mắt nheo lại trong ánh sáng tờ mờ. Trông không khác gì một dấu chân. Tôi đặt bàn chân mang giày boots bên cạnh cái dấu – người để lại dấu chân này có bàn chân lớn hơn chân tôi khá nhiều. Có thể là dấu chân của Ethan chẳng? Trông thì có vẻ cùng kích cỡ, nhưng ban nãy tôi không thấy anh ấy có đứng ở chỗ này.

“Ga-ra trống trơn em à.” Ethan đi ra từ một cánh cửa gần nhà bếp, tay đang phải đi cái gì đó giống như mạng nhện bám trên vai. “Judy không có ở đây.”

Tôi run lên, dù vẫn đang mặc áo khoác. “Anh ơi, lại xem cái này mau.”

Ethan bước về phía tôi, và tôi nhận ra hai bọng tôi đang để lại nhiều dấu chân mới ở những nơi chúng tôi đi qua.

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Cái này có phải dấu chân không?”

Anh ấy nheo mắt nhìn vết bụi trên sàn.

“Có thể lắm?”

“Vậy thì ai để lại dấu chân này chứ?”

“Anh không biết. Judy chẳng?”

Tôi nhướn mày. “Anh nghĩ Judy mang giày cỡ số mười của đàn ông hả?”

Ethan thở ra một hơi, và tôi thể là tôi đã thấy một làn hơi nước phả vào trong căn phòng khách lạnh căm căm. “Thế thì có thể là của khách khác đến xem nhà.”

Nhưng Judy sẽ không đời nào giới thiệu một căn nhà bụi bặm như

thế này cho bất kỳ ai. Tôi lia mắt, chăm chú quan sát sàn nhà, nhưng không thấy có dấu chân nào khác rõ như những dấu này. “Anh nghĩ khi nào Judy mới tới đây?”

Anh ấy nhăn mặt. “Anh không biết Judy có tới được đây không nữa, Tricia.”

“Cô ấy sẽ không lỡ hẹn với chúng ta đâu.”

“Ừ thì đúng vậy, nhưng ngoài trời đang có bão tuyết đó. Tụi mình cũng suýt nữa là không tới được, mà tuyết đang rơi ngày càng nặng hơn. Thú thật, cô ấy hẹn xem nhà vào tối nay đúng là thiếu trách nhiệm quá.”

“Nếu vậy...” tôi gặm gặm móng tay cái. “Anh có nghĩ tụi mình sẽ kẹt ở đây không? Suốt đêm nay?”

Chúng tôi đồng loạt xoay đầu lại nhìn qua một ô cửa sổ kính. Tuyết đang rơi không ngừng, dày đặc hơn trước nữa. Cứ như một bức tường tuyết trắng đang bị thả xuống từ trên trời. Xe của chúng tôi chắc là đã bị vùi mất, mà ban nãy nó cũng không di chuyển được trong tuyết.

“Anh nghĩ chắc là thế rồi,” anh ấy nói. “Nhưng em đừng lo. Cứ nhìn ngôi nhà này thì biết – anh dám cá là nhà bếp có thức ăn dự trữ đó. Mà dù không có đi nữa, thì chúng ta vẫn có thùng đồ dùng khẩn cấp em bắt anh phải luôn để trong cốp xe còn gì. Trong thùng có nhiều thanh dinh dưỡng đúng không?”

“Em... em nghĩ vậy...”

“Vậy mình đi kiếm chút gì ăn đi.”

Ethan quả quyết sai bước về hướng nhà bếp. Thật không tin nổi là anh ấy thậm chí không hề lo lắng gì, dù bây giờ chúng tôi đang mắc kẹt

trong căn nhà lạ hoặc đây mạng nhện và dấu chân đáng sợ này. Con người anh ấy là thế. Lúc nào cũng tràn trề tự tin. Tôi yêu điểm này của anh.

Thế là tôi theo anh chồng mới cưới của mình đi tới nhà bếp. Nhưng suốt thời gian ấy, tôi không cách nào rũ bỏ cái cảm giác kinh khủng là đôi mắt màu xanh lục trong bức chân dung phía trên lò sưởi ấy đang quan sát mình.

03 *Adrienne* *ngày trước*

Paige rửa thảm trong miệng khi vấp chân vào một viên gạch lỏng lẻo trên lối đi bộ tới cửa trước nhà tôi. Tôi nhìn cô ta từ cửa sổ, phân vân có nên gọi người đến sửa viên gạch đó trong tuần này hay không. Tôi không mong có người ngã lên đó, vỡ mắt cá chân, rồi tôi phải chịu trách nhiệm. Về mặt pháp lý, thì đúng là tôi phải chịu trách nhiệm. Nếu Paige bị ngã, thì đó là do lỗi của bản thân cô ta. Cô ta sẽ đi đứng vững vàng hơn nếu tay phải không cầm một cái bìa hồ sơ còn tay trái thì lướt điện thoại trong lúc hai chân loạng choạng trên đôi giày cao gôn tám phân.

Paige đã làm biên tập viên cho tôi được năm năm nay, và chưa một lần nào tôi trông thấy cô ta không cầm điện thoại. Có khả năng là nó đã tan chảy và hòa vào trong lòng bàn tay cô ta. Trước đây tôi từng nói chuyện với cô ta và tôi thể mình đã nghe nước từ tiếng vòi hoa sen ở đầu bên kia. Có một lần, tôi còn nghe tiếng dội toilet. Khi chúng tôi nói chuyện trực tiếp, cô ta ngước mắt khỏi màn hình để nhìn vào mắt tôi, nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi.

Paige kẹp cái bìa hồ sơ dưới cánh tay để rảnh tay nhấn chuông cửa. Thật không cần thiết, khi mà tôi đã theo dõi từ khi chiếc Audi của cô ta chạy vào sân trước nhà tôi, nhưng cô ta không hay biết chuyện này. Tiếng chuông vang khắp căn nhà, tôi đứng đĩnh đi ra cửa trước. Có thể là Paige đang vội, nhưng tôi thì không. Cả buổi sáng nay tôi không bận gì, trước khi bệnh nhân đầu tiên của tôi tới.

Hai mắt Paige vẫn dán vào màn hình điện thoại khi tôi mở cửa. Mái tóc được nhuộm highlight thường ngày vẫn vào nếp hoàn hảo, lúc này hơi bị bạt ra sau do gió thổi trong lúc lái xe, nhưng ngoài điểm này ra thì trông cô ta không có chỗ nào chê được với chiếc váy lụa màu đèn và đôi giày cao gót gắn đinh nhọn.

“Adrienne!” Nụ cười giãn ra trên gương mặt người biên tập viên khi trông thấy tôi, tuy rằng cô ta vẫn chưa cất điện thoại đi. “Cô khỏe không?”

Cô khỏe không? Ba từ vô dụng nhất trong việc giao tiếp. Không một ai hỏi câu ấy mà thực lòng muốn biết câu trả lời. Và cũng không có ai trả lời mà trả lời thật lòng cả.

“Tôi khỏe, Paige.”

Cô ta ngừng một nhịp, chờ tôi hỏi thăm ngược lại. Khi thấy rõ là tôi sẽ không hỏi han gì, cô ta lắc lắc cái điện thoại trong tay trái. “Xin lỗi, tôi tới trễ rồi. Hệ thống định vị trên điện thoại tôi không hoạt động. Xung quanh đây tín hiệu kém quá.”

“Phải,” tôi đồng tình. “Kém thật.”

Tôi sống xa khu đô thị đông đúc nên đa số người tới đây đều không bắt được tín hiệu điện thoại. Bên trong nhà, tôi có tháp phát tín hiệu di động và wifi. Nhưng liệu trước việc Paige ghé qua, tôi đã tắt hết cả hai. Khi cô ta ở đây, tôi muốn cô ta tập trung hoàn toàn sự chú ý vào mình. Tôi sẽ không đòi nào chú ý tới điện thoại của mình hơn là chú ý tới bệnh nhân, và tôi không ham thích gì việc phải nỗ lực để cô ta chú ý mình.

Tôi bước lùi lại để Paige có thể vào trong nhà. Cô ta chỉ mới tới đây một lần, và cô ta hít mạnh một hơi trước kích cỡ của ngôi nhà. Phòng

khách vô cùng ấn tượng. Paige sống ở Manhattan, có lẽ là trong một căn hộ nhỏ như cái hộp giày với giá cắt cổ.

“Căn nhà này thật hết chỗ chê,” cô ta thì thào. Cô ta kinh ngạc đến nỗi đã buông lỏng cánh tay cầm điện thoại xuống bên hông. “Rộng quá chừng.”

“Cảm ơn.”

Mắt cô ta lia khắp cùng, từ bộ ghế sofa lớn bằng da tới những kệ sách kiểu cổ, tới cầu thang xoắn ốc dẫn lên lầu một. Cô ta vốn có thể dừng việc khen ngợi ở đó, nhưng như vậy thì không phải là Paige nữa rồi. Thế nên, cô ta cảm thấy mình phải nói thêm, “Chỉ có mình cô ở căn nhà lớn như vậy ư?”

Cô ta biết tôi chưa kết hôn. Không con cái. Ba mẹ tôi đã mất từ lâu. “Phải. Chỉ mình tôi.”

“Ôi thật là...” Cô ta gãi gãi gò má. “Tôi mà sống ở đây thì tôi sợ lắm. Ở cái chỗ sơn cùng thủy tận này. Thậm chí sóng di động cũng chập chờn. Lỡ mà có ai vào đây và...”

Paige cũng không phải là người đầu tiên đề cập tới việc này. Nếu tôi có bất kì người thân hay bạn bè thân thiết nào, tôi chắc chắn họ cũng sẽ lo lắng cho mình. Nhưng cá nhân tôi lại không lo.

“Nhà cô có hệ thống an ninh chứ?” cô ta hỏi.

Tôi nhún một bên vai. “Cửa nhà tôi có ổ khóa.”

Cô ta nhìn tôi như thể tôi đã phát rồ. Nhưng ở đây, tôi cảm thấy an toàn. Biệt lập không có nghĩa là nguy hiểm. Chỗ để rẽ vào con đường đất nhỏ dẫn tới nhà tôi hẹp tới nỗi rất nhiều người lái xe qua mà không hề nhìn thấy. Và tôi cần không gian rộng bởi vì căn nhà này đồng thời là

văn phòng của tôi. Tôi viết sách tại đây, và có một căn phòng dùng làm nơi tư vấn cho bệnh nhân.

Tôi thấy thất vọng ở Paige vì cách cô ta phán xét, dù rằng tôi không bất ngờ. Tôi chắc là nhiều người có thể sẽ phán xét cô ta. Nếu cô ta không dành thời gian sinh tặn hai đứa con, thì có lẽ đã tiến xa trong sự nghiệp. Không chỉ vậy, cô ta trang điểm quá đậm. Tôi không tin tưởng những phụ nữ trát cả tấn kem nền lên mặt, như một cái mặt nạ dính chặt vào da vậy.

“Cô biết không...” Paige nghiêng đầu về thông cảm. “Tôi có thể hỏi giúp cô xem Alex có quen ai không. Tôi cam đoan một đồng nghiệp nào đó của anh ấy sẽ rất sẵn lòng mời cô đi chơi.”

“Không cần,” tôi gấn qua hai hàm răng cắn chặt.

“Cô có chắc không? Bởi vì...”

“Tôi chắc chắn.”

Cái kiểu nhún vai của cô ta như thể cô ta nghĩ tôi vừa có một quyết định sai lầm trọng khi không chấp nhận một buổi hẹn hò do chồng cô ta ban ơn cho. Đây cũng không phải lần đầu cô ta đề nghị chuyện này. Sau vài lần, hẳn ai cũng nghĩ cô ta đã hiểu là tôi không hứng thú đúng không, nhưng đáng buồn là cô ta vẫn vô tri như vậy.

“Dù sao thì...” Paige đẩy cái bìa hồ sơ cho tôi, mấy cái móng tay màu đỏ tươi ánh lên dưới những ngọn đèn phía trên đầu. “Bản in thử cuốn sách mới của cô đây.”

Tôi nhận lấy cái bìa từ tay cô ta. Tôi không định mở ra. Cuốn sách này là hai năm dày công nghiên cứu và những đêm thức muộn nghiền ngẫm các ghi chú, gõ gõ đánh đánh trên bàn phím của tôi. Nhưng tôi

không muốn xem nó trước mặt Paige. Tôi sẽ xem sau khi cô ta đi về.

“Cảm ơn,” tôi nói.

“Những câu chuyện kinh khủng,” cô ta nhận xét, mũi nhăn lại.

Cô ta đã không thềm mất công giấu giếm ý muốn tôi hãy giảm nhẹ một số cảnh tượng bạo lực được mô tả trong sách, nhưng tôi cương quyết giữ nguyên. “Sách này khó đọc, với một số người.”

“Toàn bộ đều là sự thật.”

Paige liếc cái bìa hồ sơ trong tay tôi. Cô ta đang hi vọng tôi sẽ mở nó ra trước mặt cô ta. Nói cho cùng thì cô ta đã từ Manhattan đi đến tận đây. Đường đến Westchester không phải dễ dàng, nhưng cuốn sách đầu tiên của tôi với tựa *Hiếu chính mình*, đã ở trong danh sách bán chạy của *Thời báo New York* tận hai mươi bốn tuần. Cuốn sách nối tiếp được độc giả khắp nơi mong đợi này có thể đáng giá cả gia tài với cô ta. Cô ta muốn tôi được hài lòng.

Cô ta đứng đấy một lúc, chờ xem tôi có dẫn cô ta đi xem một vòng hoặc là mời một tách cà phê chẳng hạn. Cô ta muốn làm bạn với tôi. Hay ít nhất thì cô ta muốn có một tình bạn vờ vịt, hai người chuyện trò tầm phào, cùng ăn trưa ở quán cà phê, và hành động như thể chúng tôi mến nhau lắm.

Tôi không có bạn. Chưa từng có bạn.

“Tôi có thể...” Cô ta liếm môi. “Có thể phiền cô cho tôi một ly nước không?”

Tôi ném ánh mắt về phía nhà bếp. “Được chứ. Nhưng mà tôi phải báo trước là nước ở đây hơi nâu một chút. Tôi thì đã quen với cái vị kim loại ấy rồi, nhưng nhiều người không nuốt trôi được.”

Mũi cô ta lại nhăn nhúm. Trên sống mũi có vài nốt tàn nhang nhạt màu, cam đoan là đã được che đi bằng nhiều lớp trang điểm. “Nước màu nâu ư? Adrienne, cô nên tìm người tới kiểm tra đi chứ.”

“Ồ, tôi không bận tâm. Mùi vị cũng bình thường. Để tôi lấy cho cô ly nhé.”

“Thực ra thì không cần đâu.”

“Cô chắc không?”

“Ừ, không sao đâu.” Mặt cô ta hơi xanh trước cái ý nghĩ uống ly nước màu nâu hư cấu của tôi. Đúng là cô ta muốn làm bạn với tôi, nhưng không muốn tới mức ấy. “Tôi nên về thôi. Từ đây về lại thành phố xa lắm.”

Tôi gật đầu. “Lái xe cẩn thận.”

Cô ta nhìn quanh nhà tôi thêm một lượt. Có lẽ đang thắc mắc căn nhà đã ngốn của tôi bao nhiêu. Ở một thế giới khác, Paige có thể là một nhân viên môi giới nhà đất được việc. Tính cách của cô ta hợp với nghề ấy vô cùng. Lì lợm hết phần người khác.

“Nói thật nhé,” cô ta lên tiếng, “cô nên nghĩ tới việc lắp đặt hệ thống an ninh cho nơi này đi. Tôi không muốn một ngày tôi tới đây rồi phát hiện cô đã bị giết trong phòng khách.”

Theo thống kê mà nói, nguy cơ xảy ra việc như vậy rất thấp. Chưa tới một phần tư nạn nhân các vụ giết người là phụ nữ. Đa số những người này còn trẻ và có thu nhập thấp.

“Hoặc là tìm một anh bạn trai cũng được,” Paige nói thêm và cười lớn. “Ban nãy tôi có nói đấy, tôi sẵn lòng giúp cô việc này.”

Trong số những phụ nữ bị giết kia, có tới bảy mươi phần trăm là bị

người tình sát hại. Vậy nên, trên thực tế thì lời đề nghị “tìm một anh bạn trai” của cô ta không những phiền diện và xúc phạm mà càng tăng thêm nguy cơ tôi sẽ gặp một kết cục bi thảm. Nhưng tôi không thèm đôi co với người phụ nữ này.

“Tôi thực sự sống rất ổn,” tôi lặp lại. “Tôi không cần hệ thống an ninh.”

Cô ta cân nhắc lời này của tôi một chút, rồi khịt mũi. “Phải rồi. Cô mời mấy người khủng khủng điên điên vào nhà suốt ấy mà, đúng không?”

Tôi bàng hoàng nhận ra một điều. Không hiểu sao trước đây tôi chưa từng phát hiện. Paige không tôn trọng công việc của tôi. Cô ta đã ủng hộ tôi qua hai lần xuất bản, và theo lý lẽ của cô ta thì cô ta đã làm quá tốt. Nhưng cô ta không tin vào bất kì điều gì trong sách. Với cô ta thì những người tôi giúp đỡ là một đám “khủng điên”.

Trong suốt năm năm quen biết Paige, cô ta đã xúc phạm tôi vì cách tôi lựa chọn nhà cửa và lối sống, và cô ta là người phê bình nghiêm khắc nhất các bản thảo của tôi. Tôi đã chấp nhận mọi sự chê bai của cô ta vì cô ta là người giỏi. Nhưng hôm nay, cô ta đã chạm tới giới hạn.

Không ai được phép nói về bệnh nhân của tôi như vậy.

“Paige.” Tôi gõ nhẹ lên góc mắt phải của mình. “Ở đây bị vón một ít mascara đấy.”

“Ồ!” Hàng lông mi đen tuyền của cô ta chớp chớp, bàn tay tự giác đưa lên mắt. Cô ta theo thói quen mà cho tay vào túi xách để lục tìm một hộp phấn, nhưng trong quá trình đó, chiếc điện thoại đã trượt khỏi bàn tay trái của cô ta và rơi đánh cạch xuống sàn. “Chết tiệt...”

Cô ta nhặt điện thoại lên, màn hình đã bị nứt chằng chịt như mạng

nhện. Cô ta có vẻ sắp khóc rồi.

“Ôi không,” tôi nói. “Hình như điện thoại cô bị vỡ rồi.”

“Khốn kiếp.” Cô ta vuốt ngón trỏ mình trên màn hình, cứ như cô ta có thể khắc phục nó bằng một cú chạm tay ma thuật. Cô ta lại chửi thề lần nữa và giật ngón tay lại. Lốp kính vỡ cắt vào ngón tay cô ta. “Sao mà xúi quẩy thế không biết?”

“Có thể đây là một điềm báo đấy,” tôi phán. “Có lẽ cô nên bớt thời gian bấm điện thoại đi.”

Paige cười to như thể tôi vừa quăng miếng hài. Cô ta không hiểu tôi đến mức biết là tôi không bao giờ đùa.

Nụ cười của cô ta trở thành gượng gạo khi tôi tiến cô ta ra cửa, và khi đã ra bên ngoài, nụ cười tuột khỏi mặt cô ta như chưa từng xuất hiện. Tôi từ cửa sổ nhìn ra trong lúc cô ta đi trở ra xe, lần này đã tránh được viên gạch bị bung ra. Ngay lúc trườn người vào trong ghế lái, cô ta lập tức xoay người để nhìn vào gương chiếu hậu. Cô ta đưa tay chạm vào góc mắt, nhúu mày tìm chỗ mascara bị vón mà tôi đã nói.

Ngày hôm nay của cô ta đang đen đủi. Nhưng nó sẽ còn đen hơn khi cô ta nhận được email tôi thông báo chấm dứt hợp tác với cô ta.

Tôi xoay lưng về phía cửa sổ và nhìn xuống cái bìa hồ sơ mà Paige để lại. Cuốn sách của tôi. Hai năm với máu, mồ hôi, và nước mắt.

Tôi cẩn thận gỡ nắp bìa để mở ra. Tôi lấy bản in thử từ bên trong ra. Môi tôi nhếch sang hai bên. Cuốn sách giống hệt với tưởng tượng của tôi. Tên tôi được viết hoa và in đậm: Thạc sĩ, Bác sĩ Adrienne Hale. Nhà xuất bản đã rất miễn cưỡng khi tôi đề nghị để hình bìa sách là một con dao đang nhỏ máu, nhưng sau thành công của cuốn sách trước đó, thì tôi đã được nắm quyền quyết định. Lúc này hẳn là họ đã nhận ra đó

là một ý tưởng sáng chói – bức hình gây ấn tượng vô cùng. Tay tôi vuốt
những chữ cái của tựa sách trong lúc đọc to lên:

Giải phẫu cơn sợ hãi.

Tôi không hi vọng gì nhiều ở cái nhà bếp. Nếu căn nhà này đã vắng chủ suốt ba năm mà Adrienne Hale mất tích, vậy thì làm sao tủ lạnh có thức ăn cho được cơ chứ? Chúng tôi chỉ có thể hy vọng sẽ có vài món đồ hộp có thể làm nóng lên để ăn.

Cái tủ lạnh ở đây ít nhất là lớn gấp đôi cái tủ bé xiu mà chúng tôi nhét vào nhà bếp của mình. Mọi thứ ở đây dường như đều lớn hơn những gì chúng tôi sở hữu ở trong thành phố. Mười cái nhà bếp của chúng tôi đặt vào trong này cũng vừa. Tôi thắc mắc liệu bác sĩ Adrienne Hale có giỏi nấu nướng hay không. Cô ấy giống kiểu phụ nữ có thể nấu một bữa ăn thịnh soạn trong chớp mắt.

Ethan mở cửa tủ lạnh ra nhìn vào trong.

“Ừm, mình có thể làm bánh mì kẹp đấy.”

“Thật hả?” Tôi nhìn vào tủ lạnh qua vai anh. Có một ổ bánh mì và một số đồ nguội. Thậm chí có luôn một lọ mayo. Bao tử tôi quặn lại, suýt chút nữa đã nôn ra khi nghĩ đến quãng thời gian mà những thứ này nằm trong đây. “Em không ăn đâu nha. Chắc đã hết hạn mấy năm rồi.”

Anh ấy nhặt lên một gói xúc xích. “Không hề nha. Hạn còn một tuần nữa lận. Chắc là Judy đã mua đó.”

Tôi cố gắng tưởng tượng ra cảnh Judy mua một gói xúc xích cho một trong những căn nhà mà cô ấy giới thiệu. Nhưng tôi không hình

dung nổi. Cô ấy thuộc kiểu người ăn trứng cá tằm và cá hồi xông khói hơn.

“Anh có chắc không đó? Anh có nhìn cái năm chưa?”

“Rồi. Đây nè, em xem đi.”

Anh ấy đưa tôi gói xúc xích. Đúng thật, ngày tháng in trên đó là của năm nay, một tuần nữa. Tôi mở ra ngửi thử, nó không có mùi ôi. Màu sắc cũng bình thường.

“Anh sẽ làm bánh mì kẹp,” anh nói.

Ethan đặt ổ bánh mì, gói xúc xích, và một lọ mayo lên bàn bếp, rồi bắt đầu làm bánh mì kẹp cho hai vợ chồng. Anh ấy thích nấu cho tôi ăn. Quá dễ thương. Không phải tôi không thể tự làm một cái bánh mì kẹp đơn giản, nhưng cảm giác thật là lãng mạn khi anh ấy thích chăm sóc cho tôi. Lại thêm một điểm nữa mà tôi nhanh chóng phát hiện và yêu thích ở chồng mình.

Tôi chỉ hy vọng cảm giác của anh ấy về tôi cũng giống như thế sau khi phát hiện ra bí mật của tôi. Tôi thấy muốn bệnh mỗi lần nghĩ tới nó. Nhưng tôi không thể giấu anh ấy lâu hơn được nữa.

“Em có thể phụ anh chuyện gì không?” Tôi hỏi.

“Em đi tìm nước uống nhé?”

Chuyện này thì tôi làm được. Tôi đi sang đầu kia của nhà bếp để tìm hai cái ly. Tôi sẽ lấy nước máy tạm vậy – tôi chắc là không sao đâu. Nhưng khi đi tới gần bồn rửa chén, có một thứ khiến tôi phải dừng chân.

Đó là một cái ly nằm ngay bên bồn rửa. Nước đầy đến nửa ly. Bên ngoài ly còn có vài giọt nước đọng.

“Ethan?” Giọng tôi run run.

“Ừ, sao thế em?”

“Em...” tôi nuốt nước bọt, mắt vẫn nhìn chăm chăm cái ly không dứt. “Em nghĩ có người khác ở trong nhà.”

Anh ấy ngẩng phắt đầu dậy trong lúc đang làm bánh mì kẹp. Bàn tay phải của anh nắm một lát xúc xích. “Em đang nói gì vậy?”

“Ở đây có một cái ly này.” Tôi lùi lại một lúc, như thể cái ly có thể vươn tay ra bóp cổ mình. “Có người đã dùng cái ly này uống nước cách đây không lâu.”

“Có lẽ là Judy đấy.”

Nếu anh ấy còn nhắc tới Judy lần nữa, tôi sẽ đâm vào mặt cho biết. “Không phải là Judy đâu, được chưa? Judy sẽ không bao giờ để lại một cái ly còn nước trên bàn bếp như thế này. Và nếu đúng là cô ấy, thì trên miệng ly sẽ in đầy son môi cho xem.”

Cái này thì anh ấy không thể cãi tôi được. Điểm đặc trưng của Judy chính là son môi màu đỏ tươi của cô ấy. Cô ấy không đời nào có thể uống nước trực tiếp bằng ly mà không làm dính một ít son môi.

“Còn cái dấu chân em đã thấy ở trên sàn nữa,” tôi nhắc anh ấy.

“Dấu chân đó có thể là dấu chân Judy,” anh ấy nói, mặc dù lời này hoàn toàn bất hợp lý. “Hoặc là dấu chân của anh.”

“Còn nữa,” tôi nói thêm, “chúng ta đã thấy ánh đèn đỏ ở trên lầu lúc chúng ta đi bộ tới đây. Có người nào đó ở trên lầu.”

Ethan chu miệng. Anh phóng mắt về phía ly nước ở đầu kia nhà bếp, sau đó nhìn lên cái cầu thang xoắn ốc dẫn lên tầng một. “Anh không biết nữa, Tricia. Nếu có người ở đây, họ sẽ xuống đây và bảo tội

mình biến ra khỏi nhà chứ, đúng không?”

Lời này nghe cũng hợp lý. “Có lẽ vốn dĩ người đó không được phép ở đây,” tôi nói.

Anh ấy không phản đối khả năng này. Lúc này, mắt anh nhìn chăm chú chiếc cầu thang. “Thôi được. Cứ cho là vậy đi. Vậy chúng ta nên làm gì đây?”

Vẫn đang đeo túi xách, tôi cho tay vào lấy điện thoại ra. Vẫn không có sóng. “Em nghĩ mình nên kiểm tra trên lầu.” Ethan ra vẻ phản đối, nên tôi nói thêm thật nhanh, “Tối nay chúng ta sẽ bị kẹt lại đây. Anh có ngủ yên được không nếu biết có người lạ đang thậm thụt trong nhà?”

“Em nói phải,” cuối cùng Ethan nói. “Anh nên kiểm tra xem. Em ở đây đi.”

“Không đời nào.” Tôi lắc đầu nguầy nguậy. “Em đi với anh. Đừng hòng để em dưới này một mình.”

Anh ấy lại định phản đối lần nữa nhưng sau đó đã nghĩ thông suốt. Anh đưa ngón cái lên sờ cảm một lúc, rồi vươn tay ra lấy cái gì đó trên bàn bếp. Tôi mất một lúc mới nhận ra đó là một bộ dao. Con dao lưỡi dài, có răng cưa mà Ethan rút ra sáng lên dưới ánh sáng của mấy ngọn đèn treo trong nhà bếp. “Cẩn tắc vô ưu, đúng không?”

Tôi hoàn toàn không phản đối chuyện anh ấy mang theo dao. Tôi cũng định lấy một con.

Chúng tôi cùng nhau băng qua phòng khách, đi ngang qua bức vẽ chân dung bác sĩ Adrienne Hale. Tôi bắt đầu thấy không ưa nổi bức tranh này. Không có cặp mắt xanh rờn đó dõi theo tôi khắp nơi thì căn nhà này cũng đã đủ làm người ta ớn lạnh rồi. Đi tới được cầu thang,

tránh khỏi ánh mắt đó mới nhẹ nhõm làm sao.

Ít nhất là nhẹ nhõm cho đến khi chúng tôi bắt đầu đi lên cầu thang. Cái cầu thang dường như xoắn tít tới vô tận, khu vực cầu thang thì tối om. Bậc thang thì dốc, và bậc nào cũng kêu cọt két khi chúng tôi đặt chân lên – cái tiếng ấy vọng khắp phòng. Một tay tôi bầu chặt vào lan can, tay còn lại quờ quạng tìm chống mình. Khi chạm được cánh tay anh ấy, tôi níu chặt cứng. Không tin nổi là anh ấy muốn sống ở đây. Chỗ này không khác gì một ngôi nhà bị ma ám mà chúng tôi bị bắt buộc phải ở một đêm để giành được quyền thừa kế hoặc đại loại như vậy.

Chuyện tồi tệ nhất là khi chúng tôi đi đến chỗ chiếu nghỉ dẫn lên tầng một. Vì rõ ràng cả tầng này đang chìm trong bóng tối mịt mù.

“Rõ ràng mình đã thấy trên này có ánh đèn, đúng không anh?” Hai mắt tôi cuống cuống đảo qua đảo lại giữa những ô cửa, chỗ sau càng tối hơn chỗ trước. “Em cam đoan luôn.”

“Có thể là ánh trăng phản chiếu trên cửa sổ.”

Tôi liếc anh dưới ánh sáng nhờ nhờ từ cửa sổ. “Vậy là mặt trăng, bằng cách nào đó, đã phản chiếu ánh sáng chỉ trên một ô cửa sổ phòng ngủ hử?”

“Anh không biết phải nói sao nữa, Tricia à. Anh chả thấy ai ở trên này hết. Cũng không có ngọn đèn nào đang sáng.”

“Tụi mình phải kiểm tra mấy căn phòng chứ?”

Anh ấy im lặng một hồi. Tôi không dám nói chắc là anh ấy đang sợ hay đang bực mình. “Thôi được. Mình đi kiểm tra mấy phòng ngủ đi.”

Ethan mở ngọn đèn trong hành lang, ngọn đèn sáng lên, ngoại trừ một bóng đèn đã hỏng. Nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ để giúp tầng một

đỡ đáng sợ hơn nhiều lắm. Bàn tay nắm dao của anh xuôi theo bên hông khi chúng tôi mở cửa từng căn phòng và bật đèn. Theo như mô tả trên trang web của Judy, thì tầng trên có sáu phòng ngủ, và tôi sẽ không rời khỏi chỗ này trước khi kiểm tra từng phòng một.

Phòng ngủ đầu tiên – trống không.

Căn phòng thứ hai, ba, và bốn cũng thế. Toàn bộ đều tối đen và vắng lặng. Khi Ethan bật đèn lên, không có bóng ai lẩn khuất xung quanh. Từng căn phòng một đều trống không.

“Anh nghĩ không có ai ở trên này đâu, Tricia,” anh ấy nói trong lúc đóng cánh cửa căn phòng thứ tư lại.

“Kiểm tra tiếp đi,” tôi rít qua kẽ răng.

Phòng ngủ thứ năm – trống trơn.

Lúc này chỉ còn một căn phòng cuối cùng. Tất cả những phòng chúng tôi đã xem dường như đều có cùng kích thước và trông như không có ai từng ở. Điều này khiến tôi hoài nghi căn phòng cuối hẳn phải là phòng ngủ lớn. Nơi mà Adrienne Hale ngủ hằng đêm trong những năm tháng trước khi biến mất.

Trong lúc đi đến căn phòng cuối cùng, tôi ôm ghì cánh tay Ethan. Tim tôi đập mạnh đến nỗi làm ngực tôi thấy đau.

“Tricia, móng tay của em...”

Tôi thả lỏng ra chút xíu. “Xin lỗi anh.”

Có lẽ móng tay tôi vẫn còn cắm vào da thịt Ethan, nhưng anh ấy để yên cho tôi túm lấy. Anh đặt bàn tay không cầm dao lên nắm đấm cửa. Lặng lẽ xoay.

“Không có ai hết,” Ethan thông báo. Anh bật công tắc bên trong căn phòng cuối, làm khoảng không gian sáng lên. Phòng này lớn hơn nhiều so với những phòng kia, nhìn giống một phòng ngủ lớn. Có một cái giường cỡ lớn giữa phòng, đầu giường bằng gỗ có chạm trổ. Trên giường đã có sẵn chăn nệm, khi tôi vươn một ngón tay chạm vào tấm trải giường màu kem viền đỏ, nó cũng phủ một lớp bụi dày.

“Không có ma nào.” Anh đẩy nhẹ cửa phòng tắm ra, nhìn vào. “Không có ai trốn trong phòng tắm luôn.”

“Em thấy rồi.”

Anh ấy nghịch nghịch chuôi dao. “Vậy em hài lòng chưa? Hay em muốn anh kiểm tra dưới gầm giường luôn?”

Tôi không cần anh ấy kiểm tra dưới gầm giường, nhưng vẫn nên kiểm tra phòng thay đồ. Tôi nắm lấy tay nắm bằng vàng sáng choang của một cánh cửa ở gần phòng tắm, giật mạnh cho mở ra. Như tôi đã nghi ngờ, đây là một phòng thay đồ lớn. Lại một sự xa xỉ mà chúng tôi không có được ở căn hộ Manhattan.

Rất nhiều trang phục nhìn có vẻ đắt tiền xếp thành nhiều hàng bên trong căn phòng lớn – tôi thấy mác của những thương hiệu như Gucci, Louis Vuitton, và Versace. Và có một mùi nước hoa ngòn ngọt thoang thoảng trong căn phòng giống như một hầm mộ này – tôi nghĩ là nước hoa Chanel.

Tôi lướt ngón tay trên bề mặt một chiếc áo dài tay treo trên giá –

áo lông dê.

Chiếc áo này, hơn bất kỳ thứ gì khác, là bằng chứng cho việc bác sĩ Adrienne Hale đã chết. Bởi vì không có người phụ nữ nào bằng lông rời khỏi nơi này mà không mang theo chiếc áo tuyệt vời này.

“Mãn nguyện chưa, Tricia?”

Tôi dứt tay ra khỏi chiếc áo lông dê. “Em chỉ không hiểu tại sao lúc trước lại có ánh đèn?”

“Có lẽ đó là một cái đèn bị cháy bóng?”

Tôi lắc đầu. “Không thể nào. Tụi mình đã bật hết toàn bộ đèn trên cao, cái nào cũng sáng hết mà.”

“Vậy có thể là đèn để bàn.”

Tôi quắc mắt nhìn anh.

Ethan giơ hai tay lên trời. “Anh thật không biết em muốn anh nói gì nữa đây. Mình đã kiểm tra từng căn phòng rồi còn gì. Mình đã xem qua phòng thay đồ. *Ở đây không có ai cả.*”

Tôi không cãi được. Anh ấy nói đúng, chúng tôi đã kiểm tra từng phòng và kiểm tra kỹ nhất có thể rồi. Nếu có ai ở đây, thì người đó không muốn bị chúng tôi tìm thấy. Có lẽ chúng tôi không tìm thấy họ thì tốt hơn.

“Thôi được,” tôi nói. “Đi ăn tối thôi nào.”

Ngoại trừ một việc, nếu tối nay chúng tôi phải ngủ trong một căn phòng trên này, tôi chắc chắn sẽ khóa cửa phòng. Và tìm đồ chặn lại phía trong nữa.

Khi chúng tôi theo cầu thang xoắn trở xuống tầng trệt, tôi không thấy mọi chuyện khá hơn gì mấy. Mà thực ra, tôi càng bất an nhiều

hơn. Tôi thể mình đã nhìn thấy ánh đèn từ bên ngoài ngôi nhà, và việc khi này không có ngọn đèn nào được mở lên thật khiến tôi đứng ngồi không yên. Tôi không hiểu nổi tại sao Ethan không có vẻ gì là lo lắng. Có lẽ chỉ là anh ấy giỏi che giấu mà thôi.

Sau khi đặt chân xuống lầu, tôi chú ý thấy một căn phòng nằm ở xa xa, ngay bên cạnh cầu thang, cửa đang hé mở. Tôi đẩy nhẹ cánh cửa để mở hết ra, và phải hít vào một hơi nhẹ. Ethan đứng im đây cảnh giác.

“Sao vậy?” anh hỏi.

Tôi nheo mắt nhìn vào trong căn phòng mới. Giống như nhiều phòng khác trong ngôi nhà, phòng này to đùng. Tựa như phòng khách, khắp các vách tường đều có kệ sách, toàn bộ đều chất đầy sách. Tôi nghĩ mình chưa từng thấy nhiều sách như vậy trong đời. Cạnh cửa sổ ở góc phòng là một chiếc bàn làm việc lớn bằng gỗ gụ, sau bàn đặt một chiếc ghế da, trên mặt bàn là một chiếc máy tính để bàn bụi bặm. Món đồ nội thất cuối cùng trong phòng là một chiếc sofa lớn bằng da. Có thể thấy bác sĩ Adrienne Hale có đam mê với đồ nội thất bọc da.

“Chỗ này chắc là phòng làm việc của cô ấy,” tôi thì thầm. Ethan liếc nhìn quanh, vẻ mặt tán thưởng.

“Khi tụi mình sống ở đây, anh có thể dùng chỗ này làm phòng làm việc.”

“Ừm...” Tôi không muốn làm anh ấy thất vọng khi nói, vào lúc này, không đời nào tôi sẵn lòng cân nhắc chuyện sống ở đây. Bởi vì cả đời tôi sẽ nháp nhồm không yên vì có một người lạ đang lẩn khuất đâu đó trong một góc tối trên lầu một. “Được thôi.”

“Hầu như không cần thay đổi gì hết.” Anh ấn bàn tay lên ghế sofa, kiểm tra tình trạng chiếc ghế. “Ừ, anh sẽ dẹp hết mớ sách ở đây.

Nhưng ngoài chuyện đó ra thì căn phòng rất hoàn hảo.”

“Phải. Hoàn hảo.” Một trăm năm nữa đi cưng.

Ethan nghiêng người tới hôn lên má tôi. “Anh đi làm bánh mì kẹp cho xong đây. Em cứ xem qua thư viện của cô ta đi.”

Tôi chưa kịp phản đối thì Ethan đã ra khỏi phòng để trở lại nhà bếp. Tôi muốn đi theo anh ấy, nhưng hai chân tôi như đeo đá. Văn phòng này, hơn toàn bộ phần còn lại của ngôi nhà, khiến tôi lạnh xương sống.

Đây là nơi cô ấy đã làm việc. Tôi dám bảo đảm cô ấy đã ở trong căn phòng này vào ngày cô ấy biến mất. Hơn cả căn phòng ngủ lớn, phòng làm việc này cho tôi cảm giác luôn có sự hiện diện của cô ấy.

Tôi bước tới chiếc bàn gỗ. Văn phòng cũng bụi bặm, nhưng đỡ hơn so với phòng khách. Chỉ có một lớp bụi mỏng trên bàn và bàn phím máy tính. Tôi rút một tờ từ một hộp khăn giấy để trên bàn và lau lên màn hình máy tính màu đen. Rồi tôi lau bụi trên bề mặt chiếc ghế da.

Tôi ngồi xuống ghế, nó kêu cọt kẹt như sắp gãy dưới sức nặng của tôi. Đây có phải là nơi bác sĩ Hale đã viết cuốn sách *Giải phẫu cơn sợ hãi* không? Trong một thời gian, có vẻ như mọi người trên cả nước đều đã đọc cuốn sách ấy. Nó là cuốn sách hàng đầu. Mà cô ấy lại chẳng được tận hưởng thành quả vì chẳng bao lâu sau khi sách được phát hành, cô ấy đã biệt tăm biệt tích.

Tôi quan sát những thứ có trên bàn. Cô ấy có một cái ống cầm bút hình não người, đang cầm đầy bút bi. Bàn phím máy tính là dạng bàn phím công học, nó cong để hai bàn tay cô ấy có thể đặt ở vị trí tự nhiên hơn. Và còn một món đồ khác trên bàn khiến tôi chú ý.

Một cái máy cát-sét thu âm.

Đã lâu lắm rồi tôi chưa thấy lại máy cát-sét thu âm. Tôi chỉ nhớ mang máng là ba mẹ tôi có một cái hồi tôi còn nhỏ xíu, nhưng chỉ vậy thôi. Một món đồ công nghệ lỗi thời. Tôi thổi đi lớp bụi trên máy và nâng nó lên, tò mò không biết bác sĩ Hale đã nghe cái gì trước khi mất tích.

Nhưng cái máy trống không. Cũng phải thôi, chắc hẳn cảnh sát đã lấy hết băng thu âm bên trong để làm chứng cứ.

“Tricia! Bánh mì xong rồi nè em!”

Giọng Ethan bay theo hành lang vào trong phòng làm việc. Tôi đặt cái cát-sét xuống bàn, ra khỏi phòng làm việc để ăn tối cùng chồng.

06 *Adrienne*
Ngày trước

Việc các y bác sĩ trong lĩnh vực sức khỏe tâm thần bị bệnh nhân giết là trường hợp cực kì hiếm.

Ở đất nước này, tình huống đó xảy ra khoảng mỗi năm một lần. Trong đa số các trường hợp thì nạn nhân là những nữ nhân viên xã hội tuổi đời còn trẻ. Các vụ giết người ấy chủ yếu xảy ra khi nạn nhân đến những cơ sở chăm sóc bệnh nhân nội trú. Và những người có khả năng trở thành hung thủ nhất là những nam bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt.

Phần lớn nạn nhân chết vì vết thương do súng. Không hẳn là một bác sĩ tâm lý hiếm khi khám cho bệnh nhân nội trú thì sẽ tránh được nguy cơ bị tấn công kiểu này. Bất kỳ lúc nào trong buổi tư vấn, bệnh nhân của tôi đều có thể đứng dậy, chụp lấy cái dao rọc giấy để trên bàn tôi và đâm vào hốc mắt tôi. Nhưng nguy cơ của tôi tương đối thấp. Dù rằng tôi khám bệnh tại nhà, điều mà mọi người vẫn cho là một sai lầm, nhưng tôi cảm thấy an toàn.

Hơn nữa, tôi cũng không có dao rọc giấy trên bàn làm việc. Như thế là đang đánh cược với số phận.

Tôi cũng thực hiện thêm một biện pháp phòng ngừa khác. Mỗi một bệnh nhân mà tôi chấp nhận điều trị, tôi đều tự mình tìm hiểu về đời tư của họ. Tôi từ chối những bệnh nhân mà tôi cảm thấy không thoải mái. Với một ngoại lệ. Nhưng trường hợp này cũng sắp kết thúc rồi.

Ngay lúc này, tôi không nghĩ đến bệnh nhân, trong lúc đang ngồi trước máy tính trả lời thư điện tử. Tôi đang soạn thư trả lời cho một bức thư tôi nhận được ngày hôm qua từ biên tập viên cũ của mình, Paige.

Adrienne thân mến,

Tôi rất sốc và rất buồn khi nghe tin cô muốn làm việc với một biên tập viên khác ở công ty trong dự án kế tiếp. Ngoài việc là một tác giả tài tình, tôi đã xem cô như một người bạn thân thiết. Tôi đã dốc hết sức để nuôi dưỡng tài năng của cô những năm qua. Cô có thể cho tôi biết tôi đã làm gì xúc phạm cô không, tôi sẽ tìm mọi cách chuộc lỗi?

Bạn của cô,

Paige.

Tôi đã phải vận hết khả năng tự chủ để ngăn mình đảo tròn mắt khi đọc thư của Paige. Cô ta và tôi không phải là bạn. Không hề. Tôi là một bác sĩ tâm lý và một chuyên viên trị liệu tâm lý có bằng cấp. Lẽ nào cô ta cho rằng những lời lẽ nịnh nọt giả tạo và sự thân mật quá mức cần thiết của mình sẽ khiến tôi quý mến cô ta? Còn nữa, chính xác thì cô ta đã nuôi dưỡng tài năng của tôi như thế nào, ngoài việc lấy đi mười lăm phần trăm những gì tôi kiếm được?

Nhưng cái hay ho nhất khi là một tác giả có sách bán chạy là tôi không phải nhìn sắc mặt của những người như Paige. Tôi được quyền quyết định – và hợp đồng tôi ký là ký với nhà xuất bản, không phải với Paige. Thế nên câu trả lời cho vị biên tập viên cũ của tôi cực kì ngắn gọn.

Paige,

Tiếc rằng tôi cảm thấy cô không còn phù hợp để làm việc cùng tôi nữa. Chúc cô mọi điều may mắn.

Trân trọng,

Tiến sĩ Bác sĩ Adrienne Hale.

Khi nhấp vào nút gửi, tôi thắc mắc Paige sẽ trả lời như thế nào đây. Cô ta sẽ chấp nhận là tôi không muốn cô ta làm biên tập viên cho mình nữa và thoải mái đón nhận lời từ chối, hay cô ta sẽ đánh con xe Audi đến Westchester và quỳ xuống cầu xin tôi nhận lại cô ta? Tôi ngờ sẽ là trường hợp sau.

Con người không giỏi ứng phó với sự từ chối. Trở về thời mà tổ tiên chúng ta còn sống bằng phương pháp săn bắt hái lượm, việc bị khai trừ khỏi một bộ tộc không khác gì án tử hình. Vì lý do đó, mà với con người, sự từ chối là một điều vô cùng đau đớn. Các nghiên cứu sử dụng phương pháp chụp cộng hưởng từ chức năng đã cho thấy những khu vực não giống nhau bị kích hoạt cả lúc bị từ chối và lúc phải chịu cơn đau thể chất.

Có những người ứng phó với sự từ chối tốt hơn người khác. Paige thì không giỏi trong việc này. Chưa chi mà tôi đã thấy được kết cục rồi. Nhưng điều này không quan trọng. Một khi tôi đã quyết định, tôi sẽ không bao giờ hối hận.

Một bức thư khác hiện ra trong hộp thư. Người gửi là một phụ nữ tên là Susan Jamison – một cái tên tôi rất quen thuộc. Tôi nhấp vào bức thư mới tới, đã đoán biết được nội dung có thể là gì.

Kính gửi bác sĩ Hale,

Tôi rất cảm ơn những gì bác sĩ đã làm cho con trai tôi, nhưng tôi thấy nó không có chút khởi sắc nào. Như đã nói với bác sĩ hai tháng trước, tôi sẽ không chi trả cho các buổi khám bệnh của nó nữa. Tôi lấy làm tiếc khi thời gian qua nó không tự mình chi trả cho bác sĩ bằng tiền được chu cấp, nhưng tôi phải lặp lại là tôi sẽ không trả tiền cho các buổi tư vấn khám bệnh này nữa. Tôi rất tiếc nếu trước đây cô đã hiểu lầm ý tôi.

Trân trọng,

Susan

Tôi dời mắt từ màn hình máy tính sang chiếc cát-sét thu âm đặt trên bàn. Kể từ khi tôi bắt đầu tiến hành các buổi tư vấn khám bệnh tại nhà, tôi đã thu âm lại từng buổi một. Tôi đã xin phép tất cả bệnh nhân trước khi thu âm, nhưng cho dù họ từ chối thì tôi vẫn thu âm.

Với tôi, những băng ghi âm các buổi tư vấn này vô cùng hữu ích. Vâng, tôi có thể ghi chú bằng tay như nhiều chuyên gia trị liệu khác, nhưng những ghi chú này thường không chính xác. Băng ghi âm thì không nói dối bao giờ.

Ngay lúc này, tôi sử dụng băng ghi âm để nhớ lại các buổi tư vấn, nhưng tôi mừng tượng rằng ngày nào đó, ở thời điểm kết thúc sự nghiệp, tôi có thể nghe lại các cuộn băng và viết một cuốn hồi ký về kinh nghiệm khám chữa bệnh của mình. Nhưng không phải bây giờ. Trong vài chục năm nữa cũng chưa. Tôi còn rất nhiều, rất nhiều năm để hành nghề.

Trên hộp đựng băng ghi âm của mỗi bệnh nhân, tôi viết tắt chữ cái đầu tên họ, số của buổi tư vấn, và ngày tháng. Hộp băng hiện đang nằm

cạnh máy cát-sét có viết “EJ #136” và ngày tháng là ngày hôm qua.

EJ là con trai của Susan. Bà ấy đã đề nghị tôi tư vấn cho anh ta từ khoảng hai năm trước, nói rằng anh ta “bị mất phương hướng”. Trong một buổi tư vấn, tôi đã chẩn đoán EJ bị chứng rối loạn nhân cách ái kỷ. Các điểm đặc trưng của bệnh này là cảm giác tự phụ quá đà, thèm khát sự ngưỡng mộ từ người khác, và thiếu hụt sự đồng cảm trong thời gian dài.

Tôi nhấn nút phát trên cái máy thu âm, nghe lại buổi tư vấn hôm qua thêm lần nữa:

“Buổi phỏng vấn xin việc của anh ra sao?”

“À, thuận lợi lắm. Họ thích tôi lắm. Tôi dám chắc họ sẽ cầu xin tôi đến đó làm. Nhưng nói thật, tôi không nghĩ tôi sẽ đi làm ở đó. Mấy người trong công ty đó ngu quá. Tôi nghĩ mình không thể làm việc trong một môi trường tràn ngập sự ngu dốt cả ngày như thế.”

Khoảnh khắc đầu tiên gặp gỡ với người thanh niên này, tôi ngay lập tức không thích anh ta. Nhưng tôi đã gặp mặt Susan và đồng ý sẽ khám cho con bà ấy. Tôi đã từng cân nhắc việc từ chối bà ấy, nhưng tôi đã trót hứa. Và tôi đã tin rằng mình có thể giúp đỡ anh ta.

Đáng tiếc là tôi không còn tin vào điều đó nữa. Tôi không giúp được người thanh niên này. Anh ta không thấy được những khuyết điểm của mình, chẳng bao giờ thấy được. Anh ta không hề có mong muốn thay đổi. Và lúc này đây, khi mẹ anh ta không còn trả phí khám bệnh cho tôi nữa, thì tôi đã có lí do chính đáng để chấm dứt các buổi tư vấn cho anh ta.

Tôi sẽ không bao giờ phải gặp anh ta nữa.

Bánh mì trắng kẹp xúc xích, quét thêm chút sốt mayo không phải là bữa ăn tối ngon nhất đời, nhưng ít ra nó giúp tôi no bụng và tôi chỉ còn cảm thấy hơi buồn nôn sau khi ăn. Ethan có khẩu vị rất cao cấp, và luôn xoay sở đặt được bàn ở những nhà hàng mới nổi, nhưng anh ấy vẫn ngốn nhanh cái bánh mì kẹp mà không cảm ràm gì.

“Ăn rồi em thấy đỡ hơn chưa?” Anh ấy hỏi.

“Em đỡ rồi,” tôi nói dối. Một cái bánh mì kẹp xúc xích lạnh ngắt lạnh tanh không thể khiến tôi quên việc có thể có người lạ đang rình mò ở tầng trên của ngôi nhà.

“Vậy thì tốt.” Anh vươn tay qua bàn nắm lấy tay tôi – bàn tay tôi như đã bị đông cứng, nhưng bất ngờ là tay anh ấy lại rất ấm. “Trời đất, Tricia. Tay em lạnh như đá ấy!”

Tôi chẳng hiểu anh ấy mong đợi cái gì nữa. Ngoài trời nhiệt độ đã xuống dưới không, trong nhà này thì chẳng có tí nhiệt nào. Hai chúng tôi đều đang mặc áo khoác. “Vâng...”

“Anh nói này.” Anh đứng dậy, tự động dọn đĩa của cả hai trên bàn để mang đi rửa. Mẹ anh ấy đã nuôi dạy con trai thật tốt – thật đáng tiếc khi tôi không được gặp bà ấy.

“Để anh tìm hiểu vụ hệ thống sưởi xem sao. Nếu có điện thì anh cá là có thể mở máy sưởi lên.”

“Được vậy thì còn gì bằng.” Tôi cầm lấy hai cốc nước trên bàn, theo

chân anh ấy đi đến nhà bếp, làm phần việc của mình. “Anh là ông chồng tuyệt nhất trần đời đó.”

Gương mặt Ethan sáng rực lên. Anh để mấy cái đĩa lên bàn bếp và vươn tay về phía tôi. Chúng tôi đều đang mặc áo khoác nên hành động hơi vướng víu, nhưng tôi thích hơi thở nóng ấm của anh khi anh hôn mình. “Làm người chồng tuyệt vời nhất có khó gì đâu khi anh có người vợ tuyệt vời nhất thế gian.”

Bất chấp vẻ ngoài điển trai của mình, Ethan không phải là kiểu người hay ve vãn phụ nữ. Ngay mà chúng tôi chạm mặt ở quán cà phê, tôi là người chủ động đấy. Trước khi gặp tôi, anh ấy cũng không có nhiều bạn gái và không có mấy người bạn. Vài người bạn của tôi cảnh báo tôi đó là một dấu hiệu xấu, nhưng tôi lại thấy mừng vì anh ấy không có nhiều người yêu cũ hay một người bạn thân để tôi phải cạnh tranh tình cảm. Tôi luôn ước mình và chồng sẽ là bạn thân của nhau.

Hi vọng anh ấy vẫn giữ nguyên tình cảm của mình sau chuyện mà tôi phải nói với anh vào cuối tuần này. Tôi có dự cảm xấu là cuộc nói chuyện sẽ không suôn sẻ.

Hệt như những thứ khác trong ngôi nhà, phòng tắm ở tầng trệt được đặt ở chỗ khuất, rất khó tìm. Cuối cùng tôi cũng tìm ra nó, dưới gầm cầu thang xoắn. Vị trí của nó khiến tôi hơi ái ngại, lẽ như có ai đang đi trên cầu thang, họ có thể rơi xuống trần nhà tắm mất. Nhưng hi vọng là ngôi nhà được xây kiên cố hơn thế.

Phòng tắm rộng rãi, đồ đạc có vẻ xinh xắn. Bốn tắm có bốn chân và có tay cầm riêng cho vòi nước nóng, nước lạnh. Tôi lấy một miếng giấy vệ sinh ướt lau qua mặt gương gắn trên bồn rửa, tẩy đi lớp bụi để có thể nhìn thấy bản thân lần đầu tiên từ lúc đến ngôi nhà này.

Ui. Nhìn tôi thảm quá đi mất.

Tóc tôi màu vàng sáng, có những sợi highlight màu nâu và được uốn lộn bằng máy uốn tóc cầm tay, nhưng lúc này, tóc vẫn ướt và xỉn màu do tuyết, và mấy gợn sóng tóc đã tiêu từng từng nhúm tóc nằm bẹp dí trên da đầu và hai bên má. Môi tôi nhợt nhạt, gần như tím tái, mặt trắng như bột. Tôi lấy một tuýp son môi trong túi xách ra, tô lên một lớp để trông có thần sắc hơn. Thế – tươi hơn chút rồi. Tôi thử nhéo nhéo hai má để mặt trông hồng hào hơn, nhưng chỉ khiến da tôi như nổi bông, nên tôi đành dừng lại.

Dù sao đi nữa, cũng chỉ có tôi và Ethan ở đây. Đúng là tôi muốn mình luôn đẹp nhất trước mắt chồng, nhưng dù gì chúng tôi cũng đã kết hôn được sáu tháng rồi. Anh ấy cũng hiểu là tôi không thể lúc nào cũng có diện mạo hoàn hảo được. Tôi chắc chắn là anh ấy hiểu mà. Dù bản thân anh ấy thì lúc nào cũng hoàn hảo đến bực cả mình.

Lúc đi ra khỏi nhà tắm, tôi phát hiện thêm một kệ sách đặt bên dưới cầu thang. Ôi thật tình, bác sĩ Adrienne Hale đúng là mê đọc sách. Đa số kệ sách trong nhà đều có vẻ liên quan đến tâm thần hay tâm lý học. Dù sao thì cũng là mấy sách về đầu óc con người. Nhưng kệ này lại khác. Kệ này chứa toàn sách tiểu thuyết bìa mềm – hẳn là sở thích cá nhân.

Tôi lướt mắt qua những hàng sách, tìm xem có tựa nào để đọc giải trí không nếu bị kẹt ở đây lâu hơn. Tôi cố hình dung ra vị bác sĩ tâm lý với đôi mắt xanh sáng quắc ấy đang cuộn mình đọc một tiểu thuyết của Danielle Steel^[*] – nhưng không tài nào tưởng tượng nổi. Tôi cũng không mê dòng tiểu thuyết lãng mạn. Nhưng cô ấy có vài cuốn của Stephen King^[*] có vẻ hợp gu tôi hơn này. Đều là những cuốn sách dài

và lôi cuốn.

Tôi đã đọc toàn bộ những tựa của Stephen King mà cô ấy có ở đây, nhưng không ngại đọc lại vài cuốn kinh điển đâu. Mà dù sao tôi cũng sẽ không ở đây đến tận lúc đọc xong cuốn sách, nên chẳng có lý do gì mà đọc một cuốn mới. Mới đầu, tôi nhắc cuốn sách có tựa *Gã hề ma quái* lên, nhưng suýt thì sai cả cổ tay cuốn này thì sẽ hơi dài nếu tôi chỉ ở đây một đêm. Sau cùng, tôi quyết định chọn cuốn *Thị kiến* – một trong những cuốn tôi yêu thích – và nghiêng cuốn sách ra khỏi hàng để lấy ra khỏi kệ.

Nhưng cuốn sách không nhúc nhích.

Tôi kéo mạnh hơn, nhưng chỉ có phần trên của cuốn sách di chuyển. Phần dưới dường như bị chèn cứng rồi. Khi tôi nhích phần trên của cuốn sách, tôi nghe một tiếng cạch lớn. Kệ sách dịch chuyển một chút.

Cái gì..?

Tôi nhìn qua vai. Không thấy Ethan đâu. Có lẽ anh ấy vẫn đang mày mò với hệ thống sưởi. Tôi nhìn qua vách kệ sách chiếc kệ đã dịch ra xa bức tường. Tôi kéo nhẹ vách kệ, một cánh cửa mật mở ra về phía tôi. Mắt tôi chớp chớp, không dám tin cái mình đang nhìn thấy. Một căn mật thất.

Bên trong tuyệt nhiên không chút ánh sáng, nhưng căn phòng có vẻ nhỏ. Tương đương kích thước của phòng thay đồ trên lầu. Tôi nhú mày nhìn vào không gian tối om ấy, cố gắng điều chỉnh mắt cho quen. Tôi bước thêm một bước, có thứ gì đó quất nhẹ vào mặt tôi. Ban đầu tôi còn cho rằng là một cái mạng nhện, nhưng rồi nhận ra đó là một sợi dây. Tôi quờ quạng xung quanh, cố chụp lấy sợi dây. Sau đó ngón tay tôi chạm vào nó. Tôi giật nhẹ, một tiếng cạch khác vang lên và một bóng đèn sáng lên, chiếu rọi căn phòng.

Hai mắt tôi muốn lồi cả ra khi tôi chậm chậm tiếp thu cảnh tượng bên trong phòng. Tôi đã đoán đúng rằng căn phòng có kích thước nhỏ. Tôi đã hơi sợ là mình sẽ phát hiện một cái xác bị giấu trong này, nhưng không. Trong căn phòng lại là những kệ sách – nhét vào mọi góc ngách có thể nhét được. Nhưng mấy kệ này không chứa sách.

Chúng chứa đầy băng cát-sét.

Hẳn là có – ôi trời, tôi cũng không biết luôn – *hàng ngàn* cuốn. Mỗi cuốn đều có nhãn ghi theo cùng một kiểu – một số chữ cái đầu tên, kế tiếp là một con số, kế tiếp là ngày tháng. Ngày tháng dường như bắt đầu từ gần mười năm trước, có hàng tá cái tên viết tắt khác nhau. Hàng băng cát-sét trước mắt tôi được ghi nhãn là PL. Cái tên viết tắt này giống tên viết tắt của đối tượng nghiên cứu chính trong cuốn sách nổi tiếng *Giải phẫu con sợ hãi* của bác sĩ Hale – có thể nào là cùng một người không? Có phải những cuốn băng này là các buổi tư vấn riêng

của PL?

Có một cuốn băng có nhãn khác hẳn. Cuốn băng được đặt ở cuối một hàng, và chỉ có duy nhất một chữ ghi bằng chữ in hoa:

LUKE

Cái tên khiến tôi chợt nhớ ra một điều gì. Luke. Đó có phải là tên người bạn trai mà mọi người cho là đã giết Adrienne Hale không? Đã qua nhiều năm từ khi vụ việc được đưa lên trang nhất của mọi tờ báo và mọi kênh tin tức. *Vụ biến mất của bác sĩ Adrienne Hale.*

Tôi thắc mắc liệu cảnh sát có biết về mật thất này không.

Tôi mơ hồ nghe tiếng Ethan gọi mình. Có lẽ anh ấy đã mở được máy sưởi. Hẳn là anh ấy đang thắc mắc vì sao tôi vào nhà tắm lâu đến thế. Tuy không được tiếng là tắm nhanh gì cho cam, nhưng như thế này quả thật là chậm, dù là với tôi.

“Em đến liền!” Tôi hét.

Không nghĩ nhiều, tôi lấy bừa một cuốn băng PL trên kệ và đút vào túi áo khoác. Rồi tôi giật mạnh sợi dây thòng xuống từ trần nhà, căn phòng chìm vào bóng tối. Tôi bước ra khỏi phòng, lúc đẩy kệ sách về chỗ cũ, tôi nghe một tiếng cạch rất vững dạn. Lúc này, khi đã lùi lại, tôi không nhìn ra là còn có một mật thất ở đó.

Tôi nhanh chân trở lại phòng khách, nơi Ethan đang đứng trước bộ ghế sofa. Miệng anh ấy cười toét đến mang tai, và còn nhón được một chai rượu vang, đang nằm trong bàn tay phải. “Anh bật được hệ thống sưởi rồi em ơi!”

Tôi rùng mình. “Trong này vẫn còn lạnh như hầm băng ấy.”

“Thì cũng cần chút thời gian mới sưởi ấm được một chỗ khổng lồ

như vậy chứ.” Anh ấy gạt đầu ra dấu về không gian phòng khách cực lớn. Tôi muốn chỉ cho anh ấy thấy là nếu chúng tôi đến sống ở đây, hóa đơn tiền máy sưởi cũng không lỗ chẳng kém, nhưng Ethan có tiền thừa kế đủ để không phải lo lắng về chuyện lông gà vỏ tỏi này. “Em tìm được phòng tắm không?”

“Được rồi anh.”

Tôi đút tay phải sâu vào túi áo khoác, cảm nhận cuốn băng cát-sét hình chữ nhật. Đây có lẽ là thời điểm thích hợp cho anh ấy biết điều tôi vừa khám phá. Chẳng có lý do gì mà không nói với anh ấy.

Nhưng nhất định Ethan không muốn tôi nghe mấy cuốn băng ấy đâu. Anh ấy sẽ nói đó không phải chuyện của tôi – anh hay cảm ràm tôi là người tọc mạch quá mức. Nhưng tôi có tọc mạch đâu – chỉ là bẩm sinh tôi hơi tò mò thôi. Tò mò thì có gì sai chứ?

“Vội lại, em nhìn xem!” Ethan giơ chai rượu màu đỏ bầm lên. “Anh tìm được một thứ để tụi mình làm ấm người trong lúc chờ nè.”

“Vậy hử?”

Anh ấy hạ chai rượu xuống để đọc nhãn. “Đây là rượu từ nho cabernet sauvignon. Nguồn gốc từ... Stellenbosch, Nam Phi.”

“Rượu vang từ Nam Phi?”

“Ừ đúng rồi. Có nhiều nho cabernet ngon ở Nam Phi lắm.”

Ethan nói thì chắc là không sai. Anh ấy như kiểu một chuyên gia về rượu vang ấy. Anh ấy lúc nào cũng biết vùng nào nổi tiếng với loại rượu vang nào, trong rượu có nốt ngọt hay nốt chua gì đó, và dùng kèm với thức ăn gì là hợp nhất. Phần lớn thời gian, tôi chỉ gạt đầu, làm ra vẻ như tôi biết anh ấy đang nói gì.

“Vây,” tôi nói, “anh đã chôm một chai rượu?”

“Chai này không quá ngon đâu,” anh ấy biện hộ. Tôi không biết có thật không, nhưng Ethan không đời nào uống rượu rẻ tiền, nên chai rượu này ít nhất cũng đạt trung bình. Loại anh ấy thích nhất là Cheval Blanc.

“Vói lại, tại Judy mời chúng ta ra đây trong khi có bão tuyết rồi lại không thềm ló mặt tới mà. Mình cần một thứ gì đó để giải khuây chứ.”

“Em cá là Judy không biết sẽ có bão tuyết đâu,” tôi nói, nhưng đã trễ rồi. Ethan đã rót rượu vào hai cái ly anh để trên bàn trà phía trước lò sưởi.

Anh ấy ngồi vào bộ ghế sô pha lớn, tôi ngồi xuống cạnh anh. Anh nâng lên một ly rượu, rượu màu đỏ thẫm đổ đầy gần chạm miệng ly, và tôi miễn cưỡng làm theo. Anh ấy nghiêng ly của mình về phía ly của tôi.

“Mừng nhà mới,” anh nói.

Lạy trời.

Ethan uống một ngụm lớn trong khi tôi phân vân không biết làm gì với ly rượu của mình. Tôi không thể uống ly rượu này. Một hai ngụm nhỏ thì có thể, nhưng cả một ly to như vậy thì không. Mà tôi lại không thể nói cho Ethan nghe lý do vì anh ấy không biết tôi đang có thai.

Đúng đó. Tôi dính bầu rồi.

Tôi trễ hai tuần rồi. Đã hơn một tuần từ lúc tôi thử nước tiểu và hai cái vạch màu hồng ấy hiện ra, sẽ thay đổi toàn bộ cuộc đời chúng tôi.

Tôi sợ khi phải nói với anh ấy bí mật nho nhỏ của mình. Trước khi kết hôn, chúng tôi đã quyết định là chúng tôi sẽ có con. Tôi thì có chị em

gái, nhưng Ethan lại là con một, hơn nữa ba mẹ anh ấy đã không còn, nên cả hai nhất trí với ý tưởng có một gia đình của riêng mình. Nhưng – chúng tôi đã thỏa thuận – trước mắt thì không sinh con. Chúng tôi vẫn còn khá trẻ, và chúng tôi muốn có cơ hội cùng nhau đi du lịch, tận hưởng thời gian bên nhau vài năm trước khi có thêm thành viên. Ít nhất là hai năm trước khi bắt đầu thả – chúng tôi đã quyết định như thế.

Vậy mà bây giờ tôi lại thế này, chỉ mới sáu tháng sau đám cưới.

Một đứa trẻ đang thành hình.

Chuyện ấy không phải lỗi do tôi. Tôi luôn uống thuốc ngừa thai đều đặn. Tôi còn đặt báo thức trên điện thoại để không quên giờ uống. Nhưng tháng trước tôi bị viêm hô hấp, và đã uống kháng sinh mà bác sĩ ở trung tâm chăm sóc khẩn cấp kê cho. Có vẻ như nó đã khiến thuốc ngừa thai của tôi vô hiệu. Ai mà biết chứ?

Tôi thấy khiếp đảm khi phải nói với Ethan. Anh ấy rất coi trọng giai đoạn chờ con chào đời. Anh ấy muốn chúng tôi dành khoảng thời gian này cho nhau. Tôi đã phá tan kế hoạch của anh. Và tôi không biết anh ấy sẽ đón nhận tin này như thế nào. Chắc sẽ không vui vẻ gì rồi.

Ethan là người cọc tính. Anh ấy chưa từng phát tiết ra với tôi, nhưng tôi đã nhìn thấy một lần. Anh ấy là người sáng lập một công ty khởi nghiệp nhỏ đang trên đà phát triển, có lần tôi đã tình cờ nghe anh ấy nói chuyện điện thoại sau khi một nhân viên làm hỏng một chuyện gì đó. Tôi đã kinh ngạc đến không khép miệng được trước cái kiểu anh ấy la hét anh chàng tội nghiệp kia qua điện thoại. Trước đó, tôi không hề hay biết là anh ấy còn có mặt này. Chuyện đó đã nhắc tôi nhớ tới sự thật là tôi chỉ mới biết chồng mình được hơn một năm, một chuyện

đáng lo ngại làm sao. Tôi không biết chính xác con người anh như thế nào.

Thế nên tôi đã ôm bí mật này suốt một tuần hơn. Tôi sẽ phải nói cho anh ấy biết sớm, nhưng tôi sợ đến mức co quắp cả người. Tôi không muốn anh ấy hét vào mặt mình như đã làm với anh chàng kia qua điện thoại. Đó sẽ là kết thúc cho kỳ trăng mật của hai vợ chồng.

Tôi không biết lúc này có phải là thời điểm thích hợp không. Khi anh ấy vừa mở được hệ thống sưởi, anh ấy đang phấn khởi trước viễn cảnh mua lại ngôi nhà này (cho dù không đời nào chúng tôi sẽ thực sự sống ở đây), và trong tay anh đang là một ly rượu vang. Anh ấy còn đang nhìn tôi chờ đợi, chờ tôi cho ý kiến về chai rượu.

Tôi nghĩ đến chai rượu. Tôi nên nói với anh ấy ngay lúc này. Như vậy là hợp lý.

Nhưng tôi không nói.

Thay vào đó, tôi nghiêng ly rượu và chỉ để rượu làm ướt lưỡi mình một chút. Rồi tôi liếm môi. “Ừm. Ngon tuyệt.”

“Em có nếm được vị bạc hà không?”

“Có... nếm được.”

Ethan lại uống thêm một hớp lớn trong khi tôi giả vờ uống một ngụm khác. Anh tìm tay tôi, tôi để anh nắm lấy tay mình. “Lúc này dễ chịu thật,” anh ấy thở ra một hơi dài.

“Ừm.”

“Anh có thể hình dung ra cảnh tại mình sống ở đây.” Anh ấy siết lấy bàn tay tôi, đôi mắt xanh bắt đầu nhìn vào xa xăm. “Hai người chúng ta thưởng thức một chai rượu – một chai rượu ngon – trong lúc lò sưởi

đang nổ tí tách, sưởi ấm cho vợ chồng mình.”

“Và mấy đứa trẻ chập chững đi qua đi lại,” tôi bổ sung, nhìn xem phản ứng của anh ấy.

Ethan bật cười. “Có lẽ là vài năm nữa.”

Ừ, ít nhất thì anh ấy không *hoàn toàn* thất kinh trước viễn cảnh đó. Tôi đoán mình đã hi vọng quá nhiều, rằng tôi nhắc đến trẻ con và anh ấy sẽ lập tức reo lên, *Được! Anh đổi ý rồi! Mình sản xuất em bé ngay đi em!*

Anh ấy nhích lại gần tôi, vòng tay qua ôm vai, kéo tôi vào gần hơn. Tôi lấy đó làm lí do để hạ ly rượu xuống bàn. Không khí lúc này thật dễ chịu và ấm áp, khi cùng chồng ôm nhau trên ghế sofa. Có lẽ ngôi nhà này cũng không quá tệ. Dường như Ethan rất thích nó. Và nếu chúng tôi quyết định sống ở đây, thì nó sẽ giúp cho cái tin bầu bí của tôi đỡ sốc hơn cho anh.

Nhưng rồi tôi nhìn lên phía trên lò sưởi. Nhìn bức tranh chân dung của bác sĩ Adrienne Hale. Cảm giác như cô ấy đang nhìn chăm chăm chúng tôi bằng đôi mắt màu xanh lá sáng quắc ấy, mái tóc hệt như một màn lửa đang bùng cháy quanh gương mặt. Tôi rùng mình.

“Em vẫn lạnh hả?” Ethan thì thầm vào tóc tôi.

“Không...”

Anh theo ánh mắt của tôi nhìn lên bức tranh trên tường. Đôi mắt anh tối sầm lại, như lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Tôi cười bẽn lẽn. “Xin lỗi anh, nhưng bức tranh khiến em thấy sờn gai ốc.”

“Ừ, anh cũng không ưa nó.” Hàm của anh giật nhẹ. “Để đó anh lo.”

“Sao cơ?”

Tôi chưa kịp hỏi anh định làm gì, thì Ethan đã bật dậy khỏi ghế, sai những bước dài cương quyết về phía lò sưởi. Anh nắm lấy khung tranh bằng gỗ, tháo nó ra khỏi tường. Sau đó anh hạ bức tranh xuống sàn, chân chừ một lúc, rồi đặt nó dựa vào lưng, mặt quay vào trong.

“Ethan.” Hai tay tôi đan chặt vào nhau, đột nhiên túa mồ hôi. “Anh không thể làm thế.”

“Tại sao không chứ? Anh sẽ treo nó lên trước khi mình đi. Cô ta cũng đâu có quan tâm chuyện này.”

Tôi nhìn đăm đăm khoảng không trên lò sưởi, không thể nói rõ cảm giác bất an trong lòng. Chúng tôi đang trải qua buổi tối trong nhà của bác sĩ Adrienne Hale, uống rượu của cô ấy, bây giờ lại còn phá phách bức tranh cô treo trên tường. Không chỉ vậy, tôi còn chôm một cuốn băng cát-sét từ mật thất của cô. Tuy tôi không tin chuyện ma quỷ, nhưng nếu tôi tin, thì chắc chắn hồn ma của cô ấy đang nổi trận lôi đình cho xem.

Nhưng Ethan thì dường như không còn bận tâm nữa khi đã tháo bức tranh xuống và cho nó quay mặt vào tường. Anh ấy lại ngồi xuống cạnh tôi trên sofa và khẩy nhẹ cái nút trên cùng trên áo khoác của tôi. “Em đã đủ ấm để cởi cái này ra chưa?”

Nửa giờ qua, nơi này đã ấm hơn đáng kể. Tôi để cho anh cởi hàng nút trên áo khoác của mình, trong khi hôn lên cổ tôi. Thông thường, đó là nơi làm tôi thấy hứng thú – tôi sẽ phát điên lên ấy. Nhưng lúc này tôi lại chẳng có cảm giác gì.

“Chúng ta nên ‘đập hộp’ nhà mới của mình,” anh thì thảo vào cổ tôi.

Tôi hôn anh ấy, cố gắng tìm kiếm chút hứng thú trong lúc anh đang loay hoay với cái nút quần jean của tôi. Nhưng không hiểu sao tôi không thể tận hưởng việc này như thường ngày. Cho dù bức chân dung đã xoay mặt đi, tôi vẫn cảm thấy đôi mắt xanh lá của bác sĩ Hale đang nhìn chăm chăm vào mình.

Ừ thì, chúng tôi cũng đã xoay sở ‘đập hộp’ căn nhà. Dù có thể nó không phải là nhà mới của chúng tôi, nhưng chúng tôi đã ‘đập hộp’ nhà của người khác.

Ethan đang vô cùng phấn khích, điểm này thì tôi đã biết trước. Dù chúng tôi ân ái bao nhiêu lần, thì anh ấy vẫn luôn cư xử như thể đó là điều tuyệt vời nhất trần đời và anh ấy không thể tin được là mình đã có được tôi. Thật đáng yêu làm sao. Anh ấy là một anh chàng đáng yêu. Bạn bè tôi đã hoàn toàn sai về những dấu hiệu xấu ấy. Anh ấy không hoàn hảo thật, nhưng trên đời có ai là hoàn hảo đâu?

Có lẽ lúc này là lúc thích hợp để báo tin về cái thai. Anh ấy đang rất mãn nguyện, rất phấn khởi về ngôi nhà – không thể nào có lúc nào thích hợp hơn, phải không?

“Em im lặng thế,” anh ấy nhận xét khi đang kéo khóa chiếc quần kaki.

“VẬY À?”

“Ừ. Nhìn em trầm tư quá.”

Mỗi tôi giật nhẹ. “Trầm tư?”

“Kiểu như em đang có chuyện phải suy nghĩ.”

Đến lúc rồi. Tôi có thể nói với anh ấy. Có thể anh ấy sẽ chấp nhận. Nói cho cùng thì anh ấy cũng muốn có con mà. Đúng là không theo như kế hoạch đã định. Nhưng bầu bí là chuyện ngẫu nhiên. Ta đâu thể kiểm

soát được.

Tôi hé miệng, sẵn sàng nói ra câu nói ấy. *Em có thai rồi, Ethan.* Nhưng lời này không thoát ra khỏi miệng. Và tôi không biết tại sao.

Có thể là vì tôi không muốn khi ném cho anh ấy một tin tức bất ngờ và có lẽ là không vui, khi chúng tôi đang mắc kẹt trong một ngôi nhà ở cái chốn khỉ ho cò gáy này, chỉ có hai người, không ai nghe thấy chúng tôi và không có cách nào rời khỏi.

Tôi chớp mắt, giật mình với suy nghĩ của bản thân. Cái suy nghĩ cuối cùng ấy thật vô lý quá – nhất định là hoóc-môn trong thai kỳ đã khiến tôi hoang tưởng. Thì đúng là tôi lo Ethan sẽ không vui về gì với tin tức của tôi, và đúng là anh ấy cộc tính. Nhưng anh ấy sẽ *không bao giờ* làm tôi đau. Riêng điều này thì tôi biết rõ.

“Em không có suy nghĩ gì cả,” cuối cùng, tôi nói. “Chỉ hơi mệt một chút.” Tôi nhe răng cười với anh. “Anh làm em mệt lử.”

Mặt Ethan sáng rực lên, rất tự hào với bản thân. Anh ấy vươn người để tôi thấy được túm lông màu vàng sáng trên bụng. Chồng tôi đẹp trai quá đi. Khi nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên, tôi nghĩ anh là người đàn ông có ngoại hình hoàn hảo nhất tôi từng thấy. Tôi đã cho rằng, sau khi biết hơn về anh và hẹn hò anh một thời gian, tôi sẽ dần nhìn ra những khuyết điểm của anh. Và quả thật tôi có nhìn ra một số điểm. Hai mắt anh gần nhau quá. Chiều cao hơi khiêm tốn. Không chỉ trên ngực, mà cả trên lưng anh cũng có những túm lông xoắn màu vàng.

Nhưng lạ một điều là những khuyết điểm ấy chỉ khiến anh ấy trông đẹp trai hơn mà thôi. Tôi thật không giải thích được.

“Anh đi tắm nhé, em không phiền chứ?” anh hỏi tôi.

“Tắm?”

“Ừ. Có vẻ là có nước nóng đấy.” Anh nháy mắt. “Anh đổ mồ hôi không ít đâu.”

“Ừ thì, nhưng mà...” tôi không muốn nói trắng ra là cái ý nghĩ anh ấy sẽ tắm tấp ở chỗ này khiến tôi chột dạ nhường nào. “Anh đâu có quần áo sạch để thay.”

“Nhưng cũng nên tắm cho sạch sẽ.”

Tôi mọi óc hòng tìm ra một lý do cho việc anh ấy không nên tắm ở đây. Nhưng không nặn ra được lý do nào hợp lý.

“Anh định dùng phòng tắm lớn phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, anh không thấy khó chịu hả? Ý em là, người cuối cùng dùng phòng tắm đó là một người phụ nữ đã chết.”

Anh ấy nhún vai vẻ thờ ơ. “Anh thì không thấy phiền gì. Bà cô tư vấn tâm lý đó đã biến mất, ờ, ba năm rồi còn gì. Đâu phải bà mới dùng phòng tắm ngày hôm qua đâu.”

Là do hoóc-môn thai kỳ. Chắc chắn đó là cái đang khiến tôi bất an về chuyện này. Chẳng có lý do gì mà Ethan không nên tắm trong phòng tắm lớn cả. “Thôi được rồi. Em sẽ ở dưới này.”

“Được. Em uống hết rượu đi.”

Đúng rồi. Lời của anh nhắc tôi nhớ ra, tôi phải đổ hết ly rượu xuống bồn rửa để anh ấy nghĩ tôi đã uống.

Chỉ khi nhìn Ethan mất hút trên cầu thang xoắn tôi mới nhớ ra cuộn băng cát-sét mà tôi giấu trong túi áo khoác. Lúc ở trong phòng làm việc, tôi đã thấy chiếc máy cát-sét đó, nhưng bên trong không có

cuốn băng nào. Giờ thì tôi đã tìm thấy kho chứa băng rồi. Tôi chắc hẳn là Ethan không muốn mình nghe mấy cuốn băng, nhưng nếu anh ấy đi tắm rửa rồi thì tôi có thể làm theo ý mình muốn.

Vừa nghe tiếng vòi sen trên lầu, tôi liền lấy cuốn băng từ áo túi áo khoác và trở lại phòng làm việc của Adrienne Hale. Chiếc máy cát-sét vẫn nằm nguyên chỗ cũ từ lúc tôi đi – trên chiếc bàn bằng gỗ gụ tuyệt đẹp. Tôi ngồi xuống chiếc ghế da, sắn soi mấy cái nút trên chiếc máy bụi bặm. Thu, Phát, Trả băng, Tua nhanh, Dừng/Đẩy ra, và Tạm dừng.

Tôi ngáp ngừng nhấn vào nút Dừng/Đẩy ra. Khay đựng băng bật mở.

Tôi thổi bớt bụi trên chiếc máy, rồi nhặt cuốn băng đã lấy trong mật thất lên. Những chữ cái viết trên đó là PL. Kế bên đó là #2. Và ngày tháng là từ khoảng sáu năm trước. Tôi mở vỏ hộp băng, lắc cho cuốn băng rơi ra, rồi nhét nó vào khay đựng băng. Tay tôi đẩy nhanh cho khay đựng băng đóng lại.

Tôi không biết chắc liệu pin của chiếc máy có còn không. Có thể chức năng đẩy băng ra hoạt động bằng lò xo hay cái gì đó khác. Nếu không dùng tới thì pin có thể duy trì bao lâu nhỉ? Có lẽ Ethan sẽ biết câu trả lời. Nhưng anh ấy sẽ không muốn tôi nghe mấy cuốn băng, nên tôi không thể hỏi.

Ngón tay trở của tôi ấn lên nút Trả băng. Tôi liền nghe âm thanh ù ù khi cuốn băng được tua lại từ đầu. Có vẻ pin vẫn còn nhỉ.

Sau chừng một phút, có một tiếng cạch, quá trình tua băng dừng lại. Cuốn băng đã trở lại từ đầu. Sẵn sàng cho tôi nghe.

Ngón tay tôi dừng phía trên nút Phát. Có thật là tôi sẽ làm chuyện này không? Có thật là tôi sẽ nghe những buổi tư vấn riêng mà bác sĩ

Adrienne Hale đã thu âm và giấu đi trong một mật thất?

Phải. Có vẻ là như vậy thật.

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi thứ hai với PL, một phụ nữ 25 tuổi đang bị rối loạn căng thẳng sau chấn thương, sau khi sống sót qua một vụ việc cực kì khủng khiếp.

L: “Chào bác sĩ Hale.”

H: “Hôm nay trông cô nhợt nhạt quá. Mời ngồi.”

L: “Tôi không sao. Chỉ là... gần đây ngủ không ngon.”

H: “Trong lần đầu đi khám, cô có nói mình gặp ác mộng.”

L: “Vâng. Cứ như tôi đang trải qua chuyện đó lần nữa. Cứ như nó lại xảy ra một lần nữa.”

H: “Tôi biết, lần đầu đến tư vấn, cô thấy khó mà nói về chuyện đó, nhưng nếu lần này cô đã thấy thoải mái hơn trước mặt tôi, thì nghe chuyện xảy ra tối đó từ chính cô sẽ có ích cho tôi rất nhiều.”

L: “Nói về chuyện đó thực sự rất khó. Nói về... những chuyện khác thì dễ hơn.”

H: “Nhưng tôi ở đây để giúp cô. Tôi không thể tháo nếu không biết những gì cô trải qua.”

L: “Vâng. Vâng, tôi hiểu chứ, nhưng mà...”

H: “Xin hãy cố gắng. Cô cứ kể từ từ. Chúng ta có cả buổi ngày hôm nay mà.”

L: “Đó là... đó là đêm tồi tệ nhất trong đời tôi, bác sĩ ời. Tôi đã mất tất cả.”

H: “Xin hãy kể từ đầu.”

L: “Ừm... chuyện là, chúng tôi... chúng tôi đã thuê căn cabin vào cuối tuần, và rất mong đợi tới lúc đó. Khi đó chúng tôi đã rất vui, dù cuối cùng cuối tuần đó cứ mưa suốt. Chúng tôi đã trò chuyện, nướng marshmallow trong lò sưởi...”

H: “Sau đó thì sao?”

L: “Chuyện xảy ra sau khi Cody và tôi đã ngủ. Megan và Alexis đã về phòng của họ. Khi đó tôi đang ngủ say... không khí trong lành luôn khiến tôi thấy mệt, chúng tôi còn uống vài ly rượu nữa... Rồi tôi giật mình dậy khi nghe tiếng thét.”

H: “Là?”

L: “Là Cody. Anh ấy nằm cạnh tôi, đang thét rất to, và... và trên ngực anh ấy toàn là máu. Tôi thức dậy, có một người đàn ông đang đứng bên anh ấy, tay cầm một con dao. Rất khó nhìn rõ vì bên ngoài đang mưa, trời tối đen. Tôi không thấy được mặt hắn, nhưng tôi thấy được mái tóc ướt nhẹp dán sát da đầu hắn. Và tôi ngửi được mùi từ người hắn. Người hắn có mùi như mấy con chó bị ướt, nhưng còn một mùi khác nữa. Mùi thối rửa.”

H: “Nghe thật kinh khủng.”

L: “Đôi khi tôi thức dậy trong đêm, tôi vẫn còn nghe cái mùi đó. Tôi ngửi thấy nó khắp nơi trong phòng mình. Cái mùi thối rửa tởm lợm đó... Ôi trời ơi...” *[xúc động khóc ngất]*

H: “Không sao. Cô cứ khóc. Nơi này rất an toàn.”

L: “Tôi... tôi không thể.”

H: “Cô lấy khăn giấy nhé.”

L: “Thật không công bằng mà. Tuần sau đó là Cody và tôi đã cưới nhau rồi. Chúng tôi dự định hưởng tuần trăng mật ở Bermuda. Lẽ ra tôi sẽ

sống cùng anh ấy cả đời này, vậy mà bây giờ... bây giờ anh ấy đã nằm trong quan tài dưới đất lạnh. Mỗi lần nghĩ tới đó...”

H: “Không sao. Sẽ ổn thôi.”

L: “Làm sao? *Làm sao* mà ổn được, hả bác sĩ? Người đàn ông tôi sắp cưới đã *chết*. Hai người bạn thân của tôi đã *chết*. Mẹ tôi thường nói, nếu quanh nhà có một thằng điên, thì hắn sẽ tìm tới tôi. Đêm đó, hắn đã tìm thấy tôi. Trên bụng tôi giờ là một vết sẹo để nhớ tới hắn suốt đời.”

H: “Nhưng chuyện đó không phải là lỗi của cô.”

L: “Thật không công bằng khi họ đều đã mất, còn tôi thì vẫn ở đây. Lẽ ra tôi nên chết luôn cho rồi.”

H: “Đừng nói như thế.”

L: “Thật mà, bác sĩ ời. Bác sĩ ở bệnh viện đã nói với tôi như thế. Tôi suýt chút nữa đã chết.”

H: “Nhưng cô không chết. Cô đã sống. Cô là người sống sót. Cô có thể chảy máu tới chết trong căn nhà đó, nhưng cô đã chạy trong màn mưa, vượt qua bùn lầy, và cô đã ngoắc được một chiếc xe dừng lại để giúp cô. Đó là lý do cô còn sống.”

L: “Tôi không có cảm giác mình là người sống sót. Tôi cảm thấy mình như... như một mớ bòng bong. Tôi không ngủ được. Tôi thậm chí không giữ được việc làm.”

H: “Thế nên cô ở đây. Để khỏe hơn. Đây chỉ mới là khởi đầu thôi.”

L: “Nhưng giá mà họ đã bắt được hắn, thì tôi có thể tiếp tục sống. Nhưng mỗi lần nhắm mắt lại, tôi tưởng tượng hắn ở ngoài cửa sổ. Đang nhìn tôi ngủ.”

H: “Mẫu chốt là ‘tưởng tượng’ đấy. Hắn không có ở đó.”

L: “Cô đâu biết được chuyện đó! Nói cho cùng, tôi là người duy nhất có

thể nhận mặt hắn mà. Tôi dám cá hắn muốn tôi chết lắm.”

H: “Cô không được nghĩ như vậy. Bây giờ cô được an toàn rồi. Nếu hắn muốn tìm cô, chẳng phải hắn đã làm rồi hay sao. Đây là một gã bốc đồng.”

L: “Tôi điên mất bác sĩ ời. Tôi không nghĩ được gì khác ngoài chuyện đó. Mỗi lần vào xe, tôi cảm thấy như hắn đang đi theo mình. Lúc lái xe tới đây, tôi dám chắc hắn đã lái chiếc xe ngay phía sau tôi.”

H: “Nhưng cô biết tất cả chỉ là do cô tưởng tượng.”

L: “Tôi đâu có biết. Cô đâu có biết. Biết đâu được hắn thực sự đã theo tôi tới đây. Có lẽ lúc này hắn đang chờ bên ngoài đó. Có lẽ ngay giây phút tôi mở cửa nhà cô, hắn sẽ giết cả hai chúng ta.”

H: “Cô có biết khả năng xảy ra chuyện đó thấp như thế nào không?”

L: “Tôi...”

H: “Hãy nghe tôi nói. Cô không được để tên biến thái này kiểm soát cuộc đời mình. Cô đến đây là để khỏe mạnh hơn. Gia đình cô rất quan tâm cô, nên họ mới đưa cô đến đây.”

L: “Nhưng tôi sẽ không khỏe lại đâu.”

H: “Mới là khởi đầu thôi. Cô sẽ khỏe.”

L: “Bác sĩ Hale...”

H: “Tôi hứa với cô. Cô sẽ khỏe lại.”

Tôi nghe cuốn băng đến tầm bốn mươi phút mới nhận ra mình đã ở dưới này quá lâu. Giống hệt tôi, Ethan cũng tắm lâu khiếp, nhưng dù là anh ấy thì lúc này cũng đã phải tắm và mặc quần áo xong rồi. Anh ấy sẽ xuống đây tìm tôi bất cứ lúc nào.

Tôi đã quên mất thời gian đi. Giọng của bác sĩ Adrienne Hale có cái gì đó vừa như thôi miên lại vừa quyền năng khi cô ấy tư vấn cho người bệnh nhân trẻ có bạn bè và vị hôn phu bị một thằng điên giết chết trong một căn nhà gỗ trong rừng. Khi cô ấy nói, *Cô sẽ khỏe lại*, cứ như tiếng của Thượng đế đang nói vậy. Thảo nào mà cô ấy lại là bác sĩ tâm lý được kính trọng nhường ấy. Thảo nào có rất nhiều người bị tổn thương tinh thần nghiêm trọng tìm đến cô ấy nhờ giúp đỡ.

Vừa nhắc thì tôi đã nghe tiếng bước chân trên cầu thang ngày một lớn hơn. Tôi vội lấy cuốn băng ra, trả vào trong hộp đựng. Tôi chỉ ném cuốn băng vào một ngăn kéo được vài giây thì Ethan thò đầu vào phòng làm việc.

“Em đây rồi!”

Tôi cười gượng. “Em đây này.”

Anh ấy nghiêng đầu. “Em không có lục lạo ngăn kéo bàn người ta đấy chứ, Tricia?”

“Không, em đâu có,” tôi thành thật trả lời.

Tôi nhanh chân lỉnh ra khỏi phòng trước khi anh ấy có thời gian

đoán xem tôi đang làm gì. Anh ấy đứng ngay ngoài cửa, tóc vẫn còn ướt sau khi tắm. Tôi lập tức chú ý là anh ấy không mặc chiếc áo sơ mi và quần tây anh đã mặc khi chúng tôi ra khỏi nhà. Anh ấy đang mặc một cái quần jean màu xanh, ống quần xắn lên, với một cái áo thun Yankees.

“Bộ đồ này ở đâu ra đây anh?” tôi hỏi.

“À.” Ethan sửa sửa nắn nắn cái cổ áo thun Yankees. “Anh tìm được trong một ngăn tủ trong phòng ngủ. Anh đang phơi quần áo của mình, sáng mai anh sẽ mặc lại.”

Bộ quần áo không phải của Adrienne Hale. Nó rất lớn, thậm chí là với Ethan, nên quá lớn so với thân người nhỏ nhắn của vị bác sĩ. Nhưng nó nằm trong ngăn tủ của cô ấy, nên tôi đoán đây là quần áo của bạn trai cô ấy. Luke.

“Em cũng nên thay quần áo trước khi ngủ đi,” anh ấy đề nghị. “Trong mấy ngăn tủ khác có nhiều đồ ngủ lắm đấy.”

Tôi quay ngoắt lại trừng mắt nhìn anh. “Phòng ngủ kiểu gì mà không có khóa chứ?”

“Anh có biết đâu, Tricia.” Giọng Ethan có vẻ tức tối. “Chúng ta đang ở một nơi thâm sơn cùng cốc, cô ta thì sống một mình. Cô ta cần gì ổ khóa trên cửa phòng ngủ khi đã có ổ khóa trên cửa chính, hả?”

Bởi vì có thể có ai đó vào nhà cô ấy và cô ấy phải nhốt kẻ đó ở ngoài trong lúc gọi người giúp đỡ chẳng? Mà nhắc đến chuyện gọi người giúp đỡ thì tôi chưa thấy một cái điện thoại bàn nào trong cả căn nhà này. Thời nay, đa số người ta xài điện thoại di động, nhưng với tình trạng tín hiệu kém như ở ngoài này, thì việc cô ấy có đường dây điện thoại để phòng trường hợp khẩn cấp cũng hợp lý mà. Nhưng tôi chưa thấy cái điện thoại nào.

Tôi lùi xa cánh cửa, lo lắng không dám cất mắt khỏi nó. “Ngày mai chúng ta rời khỏi chỗ này kiểu gì đây?”

Ethan tìm một tư thế thoải mái trên giường. “Anh đang mong sau cơn bão, điện thoại sẽ có sóng trở lại.”

“Vậy nếu không có thì sao?”

“Sẽ có ai đó tìm ra tội mình thôi.” Anh ấy nói với lòng tin mà tôi ước gì mình cũng có. “Judy biết tội mình ở đây mà. Có lẽ cô ấy đang tìm cách liên lạc với mình đó. Với lại, dĩ nhiên mẹ em sẽ đi tìm mình nếu bà ấy không liên lạc được với em trong vòng hai mươi tư giờ.”

“Không đúng.”

“Ôi coi nào. Em biết là đúng như vậy mà.” Anh ấy vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh. “Gia đình em yêu thương em. Chuyện đó dễ hiểu mà.”

May mắn là Ethan chưa từng ganh tị với mối quan hệ giữa tôi và ba mẹ cùng em gái tôi. Chúng tôi khá thân thiết, và quả thật là tôi nói chuyện với mẹ hầu như mỗi ngày. Cha mẹ Ethan đều đã không còn trước cả khi chúng tôi hẹn hò. Hình như là do một tai nạn nào đó, nhưng anh ấy không thích nói tới chuyện đó – mỗi lần có ai nhắc tới là anh ấy câm như hến. Trong đám cưới đơn giản của chúng tôi, trong số ba mươi người khách tới dự, chỉ có năm người là khách đàn trai – chỉ có bạn bè, không có người thân. Tôi đã vất vả giảm số khách của mình xuống, trong khi anh ấy thì có vẻ phải vất vả nghĩ ra cho đủ năm người.

Nhưng chẳng có gì là xấu hổ khi chỉ muốn mời năm người tới dự đám cưới của mình cả. Nói thật, tôi sẽ vui hơn nếu mẹ tôi không nhất định phải mời người em họ độc mồm độc miệng Debbie của mẹ, hay Bob, người anh rể không lúc nào không say xỉn của ba tôi.

Tôi tắt công tắc đèn và ngã vật ra phía bên phải giường. Trên giường ở nhà tôi cũng ngủ bên phải. Thiệt là ngộ khi mỗi đứa đã chọn một bên giường để ngủ, và không đứa nào ngủ được khi nằm ở phía bên kia. Chúng tôi mới ở bên nhau có hơn một năm, nhưng những thói quen này đã ăn sâu.

Chỉ vừa ôm choàng lấy tôi thôi mà hơi thở anh ấy đã sâu rồi. Tôi không biết sao anh ấy có vẻ thư thái khi ở đây như vậy. Thường thì tôi luôn thấy an toàn và ấm áp trong vòng tay anh ấy, nhưng lúc này lại không. Tôi chẳng thấy an toàn chút nào.

Đã ba giờ sáng mà tôi đang tỉnh như sáo.

Tôi cũng đã ngủ thiếp đi một lúc. Sau khi lên giường, tôi cứ trần trọc mãi, cuối cùng Ethan phải xuống lầu để rót cho tôi ly nước, khẳng là uống rồi sẽ giúp tôi thấy dễ chịu hơn. Mà đúng là có ích thật, thế là tôi thiếp đi, nhưng hai tiếng sau, tôi thức dậy vì phải đi tiểu.

Kể từ lúc phát hiện mình có thai, cứ một tiếng đồng hồ tôi lại vào thăm toilet. Tôi thì cứ ngỡ là chuyện đó phải đến cuối thai kỳ mới xảy ra, nhưng tôi đã đi trước người khác một bước. Một ngày trước, Ethan còn bình luận về chuyện này nữa, nhưng tôi không giải thích với anh ấy được.

Tôi vừa xả nước cứu thân cách đây hai mươi phút, nhưng vẫn không thể ngủ lại. Tôi xoay đầu nhìn Ethan đang ngáy nho nhỏ bên cạnh. Nhìn cái vẻ ngủ quên trời đất trong ngôi nhà ma ám của anh ấy kìa. Tôi không biết chồng mình bị sao nữa.

Tôi leo xuống giường, lò xo nệm rít lên nho nhỏ nhưng không đủ làm Ethan thức giấc. Tôi bước tới bên khung cửa sổ kính bên tường đối diện, nhìn ra ngoài. Bãi cỏ trước nhà phủ đầy tuyết – ít nhất cũng phải sáu tấc. Tất cả cây cối đều trắng xóa. Trước mắt, chúng tôi sẽ chẳng đi đâu được bằng chiếc xe của Ethan. Khả năng cao nhất mà chúng tôi rời khỏi được đây là nếu có sóng di động trở lại.

Tôi nhận ra mình không thể ngủ tiếp nữa nên quyết định đi xuống lầu. Nhưng chỉ mặc đồ lót mà đi xuống dưới đây thì lạnh quá. Tôi xới

đồng quần áo đã cởi ra hôm qua, nhưng thực sự không muốn phải mặc quần jean áo thun vào lúc ba giờ sáng thế này.

Lúc ấy, tôi trông thấy cái áo choàng treo trên cửa phòng tắm. Chắc hẳn là của bác sĩ Adrienne Hale. Cái áo màu đỏ tươi, giống tóc của cô ấy khi nhìn từ một số góc nhất định. Tôi bước tới để sờ thử vải áo – áo bằng lông cừu. Ấm và hữu dụng, thích hợp mặc trong một ngôi nhà luôn bị chôn trong tuyết mỗi mùa đông.

Trước khi kịp nghĩ lại, tôi kéo cái áo xuống, khoác vào. Vừa vặn – hẳn là bác sĩ Hale cũng có vóc người như tôi. Cái áo ấm áp, êm ái hết như vẻ ngoài của nó, khi tôi quấn dây thắt lưng quanh eo rồi buộc lại, cảm giác còn thích hơn nữa. Đã mặc vào rồi, không đời nào tôi cởi nó ra đâu. Nhưng không phải tôi định chôn cái áo. Tôi chỉ mượn thôi. Cỡ một tiếng đồng hồ là cùng.

Tôi dợm bước khỏi phòng với hai chân trần, nhưng lại nhìn thấy một đôi dép lông màu đỏ đang dựng tựa vào tủ đồ. Chà, nếu đã mượn áo choàng, thì mượn luôn đôi dép lông cho trọn bộ vậy.

Tôi đóng cửa phòng, chậm rãi, cẩn thận đi cầu thang xuống tầng trệt. Tôi cũng chưa biết sẽ làm gì dưới này nữa. Chuyện khả dĩ nhất là tìm một cuốn sách để đọc. Đọc sách là hoạt động có khả năng giúp tôi ngủ lại được nhất.

Tôi lướt qua những kệ đựng các sách về những hoạt động của não bộ và đi thẳng đến kệ ở phía sau – kệ đựng sách tiểu thuyết. Dĩ nhiên, đó cũng là chiếc kệ cất giấu nơi chốn bí mật của vị bác sĩ. Tôi xem qua những hàng sách lần thứ hai. Có nhiều tựa rất hấp dẫn. Không thiếu thứ để đọc.

Nhưng một lần nữa, mắt tôi lại bị hút về phía cuốn sách Thị kiến.

Dù tôi biết nó không phải một cuốn sách thật. Nhưng có thể đó là *lý do* tôi bị nó thu hút.

Tôi không nên. Thực sự không nên.

Ngón tay tôi chạm lên gáy cuốn sách, gần như là hành động ngược lại với ý chí của bản thân. Sau một giây đồng hồ chần chừ, tôi kéo nó ra như đã làm lúc trước, và một lần nữa, tôi nghe thấy tiếng cạch đó. Kệ sách di chuyển.

Cửa vào mật thất đã mở.

Lần thứ hai thì dễ hơn, đặc biệt là khi tôi biết Ethan đang say giấc trên lầu và sẽ không bắt gặp tôi trong này. Tôi kéo cửa mở ra và tay lập tức tìm được sợi dây bật đèn. Bóng đèn chớp chớp rồi sáng lên, một lần nữa để lộ ra hàng hàng cuốn băng cát-sét.

Với tình trạng ngăn nắp của căn phòng, tôi có cảm giác là cảnh sát chưa từng phát hiện ra nó. Nếu họ tìm thấy nó, căn phòng bảo đảm sẽ bị lộn tung phèo lên. Nhưng tất cả băng cát-sét đều được sắp xếp rất cẩn chu. Bắt đầu từ mười năm trước, và ngày tháng gần nhất là tám ba năm trước.

Ngay trước khi cô ấy mất tích.

Tôi chợt nhận ra rằng nếu cảnh sát nghe những cuốn băng này, họ có thể sẽ phát hiện những manh mối giúp họ đoán biết chuyện đã xảy ra với cô ấy. Bởi vì có vẻ như cô ấy vẫn đang tiến hành thu âm cho đến tận lúc biến mất. Có thể là vào cả ngày hôm ấy.

Trong lúc nghiên cứu những cuốn băng, tôi đoán ra cô ấy có một hệ thống đánh dấu khác chứ không chỉ là các cái tên viết tắt, số buổi tư vấn, và ngày tháng. Cô ấy còn phân chia chúng theo màu sắc. Dường như các buổi tư vấn đầu tiên được đánh dấu bằng mực xanh, rồi toàn

bộ các buổi tiếp theo bằng mực đen, và buổi cuối cùng bằng mực đỏ. Kiểu đánh dấu này lặp đi lặp lại. Ngoại trừ một lần.

Có một hàng dài các cuốn băng có tên viết tắt là EJ, trong đó có một cuốn được đánh dấu bằng mực đỏ – buổi tư vấn cuối – nhưng rồi ngày sau đó, các cuốn băng lại tiếp tục với ngày tháng là cách đó chỉ một tuần. Có vẻ như bác sĩ Hale đã có buổi tư vấn cuối với người tên EJ này, rồi lại bắt đầu lại gần như ngay lập tức. Và không có buổi tư vấn cuối nào. Cuốn băng cuối cùng có tên người này có mực đen.

Điều này có nghĩa là cô ấy vẫn đang khám cho người bệnh này ở thời điểm cô ấy biến mất.

Tôi lấy cuốn băng có dấu mực đỏ khỏi kệ. Có lẽ việc tôi nghe băng thu âm là một hành động xâm phạm quyền riêng tư, nhưng thật tình mà nói thì cũng đâu có cái tên thật nào trên băng đâu. Hơn nữa, có vẻ như tối nay tôi sẽ chẳng ngủ được nữa.

13

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi tư vấn số 137 với EJ, nam, 29 tuổi, mắc chứng rối loạn nhân cách ái kỷ. Đây sẽ là buổi tư vấn cuối cùng.

J: “Hế lô bác sĩ. Cô khỏe không?”

H: “Tôi khỏe. Anh khỏe không?”

J: “Tôi có quà cho cô nè.”

H: “Vậ à?”

J: “Một chai rượu nho cabernet sauvignon của vùng Rustenberg. Từ Nam Phi, nên nó có nốt hương bạch đàn.”

H: “Chà, cảm ơn.”

J: “Tôi không biết cô biết bao nhiêu về khía cạnh đồ nhắm, nhưng đây là loại rượu nên uống cùng khi ăn thịt nướng hoặc món nào đó có nước sốt sệt, có bơ, béo vị kem. Món ăn sẽ khiến rượu này có mùi của đất hơn vì nó trung hòa chất chát trong rượu.”

H: “Cảm ơn lời khuyên. Mời ngồi.”

J: “Ừ, được, dĩ nhiên. Cô biết không, tôi mê phần năm lắm. Lúc tôi được ngồi lên ghế sofa của cô.”

H: “Vâng. Nghe này...”

J: “Ghế này cũng thoải mái nữa. Da thật. Chắc cô kiếm được nhiều tiền lắm ha bác sĩ. Có khi cô chẳng cần tôi mua rượu cho cô làm gì! Cô cũng không nhận khám bảo hiểm.”

H: “Đúng vậy. Thực ra, đó là chuyện tôi muốn nói với anh đấy.”

J: “Chuyện gì? Bảo hiểm hả? Tôi chưa từng dùng cái đó. Mẹ tôi vẫn trả tiền cho mấy buổi khám này.”

H: “Đó chính là vấn đề. Gần đây bà ấy không trả nữa. Tôi đã giải thích với anh nhiều lần rằng mẹ anh cảm thấy tình hình của anh không khả quan hơn qua những buổi khám nên bà ấy không muốn trả tiền khám nữa, và như anh đã biết, tôi không khám bệnh qua bảo hiểm.”

J: “Tôi không đồng ý nha. Tôi cảm thấy hai chúng ta đã rất tiến bộ mà. Việc này thực sự giúp ích cho tôi đó. Tôi thích tới đây.”

H: “Dù anh có cơ hội khỏe hơn sau những buổi khám này hay không, thì cũng dễ hiểu khi mẹ anh không muốn tiếp tục trả tiền sau khi anh đã khám ở chỗ tôi hơn hai năm.”

J: “Ui, vớ vẩn.”

H: “Dù sao thì đây vẫn là quyết định của bà ấy. Và như tôi đã giải thích với anh trong mấy buổi gần đây, tôi đã không nhận được thanh toán suốt hai tháng rồi.”

J: “À, hiểu rồi. Là vì tiền chứ gì.”

H: “Đáng tiếc đây là công việc. Tôi có các khoản tiêu dùng cần chi trả. Và nếu anh không thanh toán cho dịch vụ mà tôi cung cấp...”

J: “Nhưng tôi không có tiền bác sĩ ời. Phí khám của cô mắc lắm, cô biết không? Ai mà trả nổi chứ? Tôi đâu có giàu như ba mẹ tôi. Tôi chỉ được họ chu cấp có xiu tiền, vừa đủ để trả tiền nhà với tiền xe.”

H: “Chúng ta đã nhiều lần thảo luận về lợi ích khi anh chịu tìm việc làm.”

J: “Bác sĩ à, tôi đang cố đây nè. Tôi không tìm được việc. Tìm việc không dễ vậy đâu. Tôi đâu có mấy cái bằng cấp hay họ như cô.”

H: “Anh là cử nhân đại học đấy.”

J: “Ừ, thì sao? Ai mà chẳng là cử nhân đại học. Rồi tôi sẽ trả tiền cho cô mà. Tôi xin hứa. Tôi trả sau không được à?”

H: “Tôi e rằng như vậy không công bằng?”

J: “Công bằng? Công bằng với ai chứ?”

H: “Công bằng với những người trả tiền cho các buổi khám với tôi.”

J: “Tào lao! Cô cũng có cần tiền của tôi đâu. Cô có cuốn sách bán quá trời chạy kia còn gì. Dám cá cô đã thu một món lớn. Nhìn căn nhà của cô mà xem. Cô nên trả tiền cho tôi để được nghe những câu chuyện thú vị về cuộc sống của tôi mới phải.”

H: “Chuyện ấy không liên quan.”

J: “Liên quan chứ. Tôi cá cô có thể viết hẳn một cuốn sách về cuộc đời tôi đấy. Rất có thể cô sẽ kiếm được cả triệu đô từ cuốn sách không chừng. Tiền đó sẽ đủ cho những buổi khám của tôi, đúng không?”

H: “Tôi không làm việc theo kiểu đó.”

J: “Vậy là cô cứ thế mà ngưng khám cho tôi vì tôi không thể trả tiền cho mấy buổi khám nữa à? Tạm biệt và chúc may mắn à?”

H: “Tôi rất tiếc. Tôi đã trao đổi với một người đồng nghiệp sẵn sàng nhận bảo hiểm của anh, anh ấy rất sẵn lòng khám cho anh. Tôi có số của anh ấy ngay đây.”

J: “Vậy đó. Cô đuổi tôi.”

H: “Tôi không ‘đuổi’ anh. Tôi đang giới thiệu cho anh một bác sĩ khác. Nếu sau này anh có thể thanh toán cho các buổi khám với tôi...”

J: “Ừ, phải rồi. Cô chỉ cần tiền của tôi, cô không cần tôi.”

H: “Nói thế không đúng. Tôi chỉ không thể...”

J: “Tôi nên đưa chuyện này lên báo. Tôi có thể thấy tiêu đề bài báo luôn

này. Bác sĩ tâm lý nổi tiếng tốt nghiệp trường Harvard ngừng khám cho một bệnh nhân đang cần giúp đỡ vì anh ta không có đủ tiền.”

H: “Tôi nghĩ báo chí sẽ không hứng thú với một câu chuyện như vậy đâu. Nhưng cứ làm những gì anh muốn.”

J: “Tất cả chỉ là cái cớ thôi, đúng không? Thực ra cô không hề quan tâm tới tôi.”

H: “Anh đang nói gì vậy?”

J: “Chắc cô đang mừng thầm chứ gì. Cô chỉ chờ có cơ hội để đuổi tôi đi.”

H: “Không phải.”

J: “Nói nhảm. Trước giờ cô chỉ giả vờ quan tâm tôi thôi. Nhưng cô không bao giờ quan tâm thật sự.”

H: “Tôi có quan tâm anh. Nhưng tôi không thể khám bệnh miễn phí.”

J: “Cô đúng là thối tha mà. Tôi không tin nổi. Vậy mà tôi còn mang *quà* tới cho cô.”

H: “Anh có thể mang chai rượu về nếu muốn.”

J: “Tôi không muốn. Cứ giữ đi.”

H: “Như đã nói, tôi lấy làm tiếc.”

J: “Tiếc? Cô không biết thế nào là tiếc đâu. Cô sẽ *vô cùng* hối tiếc vì đuổi tôi đi.”

tạm ngưng]

J: “Cô nghe tôi nói không hả?”

H: “Mời anh rời khỏi nhà tôi.”

J: “Được. Tôi đi. Giờ thì tôi đã thấy rõ bộ mặt thật của cô, cô có cầu xin thì tôi cũng không tới nữa đâu. Và tôi dám cá, một ngày nào đó, cô sẽ cầu xin tôi.”

Khi cuốn băng kết thúc với một tiếng cạch, tôi kìm lại cảm giác nôn nao trong bụng.

Người đàn ông trong cuốn băng, EJ, đang đe dọa bác sĩ Hale. Tuy là giọng cô ấy vẫn bình tĩnh suốt buổi, nhưng ít nhiều gì cô cũng đã hơi lo sợ. Chỉ là cô ấy giỏi che giấu mà thôi.

Cảnh sát có tìm EJ sau khi bác sĩ Hale biến mất không? Chắc là không. Không ai rõ liệu cô ấy có lập một danh sách các bệnh nhân của mình hay không. Mà báo chí đã không nhắc đến nghi phạm nào khác ngoài bạn trai cô.

Không những vậy, giọng nói của hắn có điểm gì đó rất đáng sợ. Tôi không thể diễn tả được. Điểm gì đó đáng sợ đồng thời lại *quen tai*.

Lúc này tôi mới nhớ ra là ở đầu cuốn băng hắn có nói tới việc mang tới cho cô ấy một chai rượu. Một chai rượu nho cabernet sauvignon từ Nam Phi. Khi Ethan đem chai rượu ra, anh ấy đã nói nó xuất xứ từ Nam Phi. Có phải là cùng một chai không nhỉ? Việc bác sĩ Hale có tới *hai* chai rượu cabernet sauvignon từ Nam Phi thì trùng hợp quá rồi.

Nhất định là cùng một chai. Hắn là cô ấy chưa từng mở chai rượu, chỉ cất nó ở đâu đó không nhìn tới. Tôi thắc mắc Ethan tìm được nó ở đâu. Anh ấy không nói.

Dù sao thì bác sĩ Hale đã có dự định chấm dứt các buổi khám cho

EJ. Nhưng lại có thêm một số cuốn băng có tên viết tắt của hần ta sau cuốn băng này. Liệu có phải hần đã xoay xở sao đó mà kiếm được tiền trả? Cho dù là vậy, tôi vẫn thấy sốc nếu cô ấy nhận khám lại cho hần sau lời đe dọa ấy.

Thế nhưng cô ấy quả thật đã khám tiếp cho hần. Chắc chắn là như vậy. Nhưng vì sao?

Cách duy nhất để biết là nghe cuốn băng tiếp theo.

Tôi rời khỏi bàn làm việc của bác sĩ Hale, định bụng trở lại mật thất tìm cuốn băng tiếp theo trong lốc băng EJ. Nhưng trước khi tôi kịp ra khỏi phòng, tôi nghe tiếng thấy đổ vỡ xuất phát từ chỗ nào đó gần đây.

Tôi đứng như trời trồng tại chỗ, vội che miệng lại. Tiếng gì thế? Có phải Ethan xuống lầu không? Chắc là âm thanh do anh ấy gây ra.

Nhưng trong thâm tâm tôi biết là không phải.

Chúng tôi đã thấy một ngọn đèn sáng trên lầu khi đang đi về phía ngôi nhà. Trong tủ lạnh có đồ ăn mới mua gần đây. Và một ly nước uống dở trên bàn bếp. Đúng là chúng tôi đã kiểm tra từng phòng ngủ, nhưng tôi vẫn chưa yên tâm. Căn nhà này ẩn giấu rất nhiều chỗ và lối đi bí mật.

Nhưng hiển nhiên là còn có một khả năng khác. Có lẽ ngôi nhà này bị hồn ma của Adrienne Hale ám rồi. Có lẽ linh hồn cô ấy vất vưởng không yên vì kẻ giết hại cô vẫn nhởn nhơ ngoài kia. Có lẽ cô ấy nổi giận vì tôi mặc cái áo choàng đỏ của cô ấy.

Ôi quỷ thần ơi, chuyện thai nghén làm tôi bị hoang tưởng rồi.

Cũng như phòng ngủ trên lầu, trên cửa phòng làm việc không có ổ

khóa. Như vậy nghĩa là tôi còn không thể chặn cửa để ở trong này qua đêm. Và chẳng có cách nào để gọi chồng tôi thức giấc. Niềm an ủi duy nhất là có vẻ như kẻ ở trong nhà này không muốn bị phát hiện.

Nói đi phải nói lại, có thể hẳn không muốn bị *Ethan* phát hiện, nhưng sẽ không bận tâm chuyện bị một người nhỏ hơn, ít cơ bắp hơn phát hiện.

Nhưng dù sao tôi cũng sẽ không ở lại cả đêm trong văn phòng này. Tôi lục sạo các ngăn kéo khác trên bàn, tìm một thứ gì đó có thể làm vũ khí được. Ngăn kéo đầu tiên chủ yếu là giấy và cuộn băng tôi đã ném vào lúc trước. Ngăn thứ hai lại là giấy, và một cuộn băng keo. Ba tôi luôn nói băng keo có vô số công dụng, nhưng tôi không nghĩ có thể dùng làm vũ khí – tôi không tưởng tượng ra được việc chế băng keo thành một con dao. Ngăn thứ ba vẫn là các đồ dùng văn phòng, trong đó có một cái kéo nhìn có vẻ bén. Chỉ có thể dùng nó thôi.

Phòng bị bằng cây kéo, tôi xoay tay nắm cửa. Tôi cầm kéo bằng tay phải trong lúc giật mạnh cánh cửa ra. Tôi đã sẵn sàng đối mặt với bất kì ai đang ở bên ngoài.

Chỉ có điều phòng khách bên ngoài hoàn toàn im lặng.

“Xin chào?” Tôi kêu lên.

Không ai trả lời.

Tay cầm kéo của tôi đang run bần bật. Tôi bước vài bước tới trước, nheo mắt nhìn vào phòng khách gần như tối đen. Thấy một cái công tắc đèn, tôi liền bật nó lên, tay siết chặt cây kéo.

Không. Vẫn không có ai.

Tôi thở chậm lại. Không thấy một ai ngoài này. Không có vết tích di

chuyển nào cả. Phòng khách yên tĩnh và trống vắng. Tôi không rõ âm thanh vừa rồi là gì, nhưng có thể nó xuất phát từ trên lầu. Nói cho cùng thì trong nhà này còn một người khác là Ethan.

Nhưng rồi tim tôi chùng xuống.

Bức tranh vẽ bác sĩ Adrienne Hale. Bức tranh mà Ethan đã tháo xuống, quay mặt vào trong. Nó đã trở lại trên tường. Và đôi mắt xanh lá của bác sĩ Hale đang chiếu thẳng vào tôi.

Tôi vận hết khả năng kiềm chế của mình để không hét toáng lên.

Tôi có thể chấp nhận là chúng tôi đã tưởng tượng ra ánh sáng bên cửa sổ hoặc nó chỉ là một ảo ảnh thị giác nào đó. Thậm chí, tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận là Judy đã mua bánh mì và xúc xích để trong tủ lạnh.

Nhưng bức tranh đó...

Ethan đã tháo nó xuống. Tôi đã nhìn anh ấy tháo nó xuống. Nó không có ở trên tường khi chúng tôi đi ngủ. Nhưng bây giờ thì có.

Tay vẫn siết chặt dây kéo, tôi phóng thẳng lên cầu thang nhanh tới nỗi suýt vấp chân và lộn nhào trở xuống. May là tôi gượng lại được và chạy được đến phòng ngủ. Tôi xô cánh cửa mở vào phòng ngủ lớn, nơi Ethan vẫn đang chìm trong mộng.

Tôi đóng cửa lại, nhìn quanh quất để tìm đồ chặn lại bên dưới tay nắm cửa. Có một cái hòm ở góc phòng nhìn có vẻ nặng. Tôi có thể lôi nó tới chặn cửa. Nó không thể chặn người khác xông vào phòng, nhưng sẽ làm hấn chậm nhịp.

Ethan ngo nguậy trên giường vì những tiếng động tôi gây ra. Anh ấy dụi mắt. “Tricia hả?”

“Có người ở dưới lầu.” Giọng tôi hoảng loạn, tôi không dừng được. “Có người trong phòng khách.”

Ethan ngồi dậy trên giường, hai mắt đột ngột mở trừng trừng.

“Em thấy có người ở dưới đó hả?”

“À không. Nhưng em nghe có tiếng động.”

Anh ấy rên rỉ. “Trời đất ơi, Tricia. Chỉ vì một tiếng động thôi hả? Có lẽ là tiếng căn nhà dịch chuyển thôi.”

“Không phải tiếng căn nhà chết tiệt này dịch chuyển đâu! Là tiếng đồ vỡ đồ.”

Anh ấy vẫn không có vẻ lo lắng gì. “Vậy thì là tuyết trượt trên mái nhà thôi. Anh có thể nghĩ ra cả triệu thứ gây ra âm thanh như vậy.” Anh ấy hít vào một hơi thật mạnh khi thấy cây kéo trong tay tôi. “Em định làm cái quỷ gì với cây kéo đó hả?”

“Trong nhà có kẻ đột nhập!”

“Ừ, nhưng mà...” Anh ấy dụi mắt thêm lần nữa. “Em nghĩ sao nào? Là có người đang muốn trộm đồ của mình trong một cơn bão tuyết ở một nơi xa xôi hẻo lánh như này hả?”

“Có thể có người đang chiếm dụng nhà bất hợp pháp. Và người đó vẫn ở đâu đó trong nhà.”

“Có thể...”

Dĩ nhiên, chuyện đó không giải thích được điều tôi trông thấy dưới lầu. Bức tranh đã bị di chuyển. Một kẻ ở lậu thì làm thế để làm gì?

“Bức tranh bị di chuyển rồi,” cuối cùng tôi nói. “Nên em mới biết có người khác ở dưới.”

“Chuyện em lo lắng là vậy đó hả?” Một cái rãnh xuất hiện giữa hai chân mày Ethan. “Anh đã di chuyển bức tranh đó.”

“Anh làm hả?” Thậm chí tôi không nghĩ tới chuyện anh ấy sẽ treo bức tranh trở lên. Tôi đoán là chúng tôi đã đồng ý sẽ đặt những thứ

mình đi chuyển trở lại chỗ cũ trước khi rời khỏi đây. Tôi cho là anh ấy đã đi chuyển nó khi xuống lầu lấy nước cho tôi.

“Tricia, em làm anh lo đấy.” Anh ấy vươn người về phía tôi, bàn tay đặt lên vai tôi. “Em thấy khỏe chứ?”

Có lẽ việc có thai làm tôi bị hoang tưởng. Nhưng tôi không nói chuyện đó với anh ấy được. “Em khỏe. Em chỉ... hơi sợ một chút thôi.”

“Em bỏ kéo xuống được không?”

Tôi nghe lời chồng, để cho anh ấy lấy cây kéo ra khỏi tay, đặt lên đầu tủ. Khi cây kéo đã ở một chỗ an toàn cách xa chúng tôi, Ethan mới ôm lấy tôi. Tôi ngả đầu lên vai anh và lập tức thấy đỡ hơn. Quả là điềm phúc khi chồng tôi là người điềm tĩnh. Tôi thì dễ xúc động, nên anh ấy là sự cân bằng hoàn hảo dành cho tôi. Tôi thực sự may mắn khi có anh.

“Không có ai trong nhà ngoại trừ tụi mình đâu em.” Anh ấy đan bàn tay vào tay tôi. “Mà cho dù có ai, thì anh cũng sẽ bảo vệ em.”

“Anh hứa chứ?”

“Anh hứa.” Anh ấy ôm ghì lấy tôi. “Bây giờ tụi mình là một đội rồi, anh và em. Tụi mình luôn bảo vệ nhau, dù có chuyện gì xảy ra. Anh sẽ luôn ở bên em, Tricia, suốt cuộc đời này. Anh hứa với em như thế. Anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu.”

Tim tôi dần an tĩnh lại. Có lẽ anh ấy đã nói đúng về tiếng động khi nãy. Có rất nhiều thứ có thể gây ra tiếng động lớn. Khi thật, có thể là mấy cái đĩa chúng tôi đã chồng lên nhau trên bếp. Chúng tôi đã tìm khắp nơi mà đâu có thấy ai khác trong nhà.

“Anh yêu em,” Ethan nói.

“Em cũng yêu anh.”

Chúng tôi cùng nằm trở xuống giường, tay anh ấy vẫn ôm lấy tôi. Tôi chợt nhận ra bây giờ là lúc thích hợp để nói về cái thai. Lúc này là một thời khắc tuyệt diệu giữa hai chúng tôi. Nhưng khi tôi ôm sát lấy chồng, tôi đột nhiên thấy mệt vô cùng. Không còn đủ sức để nói chuyện đó với anh ấy lúc này. Tôi chỉ muốn ngủ thôi.

Rồi tôi thiếp đi.

Tôi đang bị muộn. Ngón tay tôi nôn nóng nhịp nhịp trên vô lăng. Như thế này thật không giống tôi. Tôi luôn tự hào vì sự đúng giờ của bản thân. Nhưng ban này, tôi đang đọc gần xong chương cuối cùng của bản in thử cuốn *Giải phẫu cơn sợ hãi*, và không thể ngưng đọc. Tôi vô cùng tự hào về cuốn sách ấy. Đó là sự kết hợp nhiều câu chuyện riêng tư của một số bệnh nhân đã sống sót sau những cơn kinh hoàng tột độ, kèm theo lời khuyên cho độc giả, những người có thể cũng từng trải qua việc tương tự.

Cuốn sách này sẽ thực sự có ích cho mọi người. Là thành tựu đỉnh cao của tôi.

Cột đèn trước mặt chuyển từ vàng sang đỏ – chúa ơi, ở ngã tư này, muốn đợi được một lượt đèn xanh nữa chắc phải mất cả đời. Không nghĩ nhiều, tôi nhấn mạnh chân ga để chạy vọt qua sau khi đèn đã chuyển được vài giây. Tôi nín thở trong chốc lát, gồng mình đợi tiếng còi xe cảnh sát.

Nhưng không có.

Xét một cách nghiêm túc thì tôi đã vượt đèn đỏ. Tuy tôi không tán thành việc phạm luật, nhưng việc đó cũng có những lợi ích về mặt sức khỏe tâm thần. Một nghiên cứu về tâm lý đã minh chứng rằng sau những lần gian lận hoặc phạm luật, người ta thường có tâm trạng tốt hơn. Cùng với cảm giác được giải phóng khỏi mọi ràng buộc, dù ngắn

ngủi. Vì thế, có lẽ đôi khi tất cả chúng ta nên phá luật một chút.

Tôi đến bãi đậu xe của khu mua sắm khi chỉ còn một phút nữa là buổi khám bắt đầu. Tôi không quảng cáo việc này rình rang, nhưng mỗi tuần một lần, tôi tình nguyện đến khám chữa bệnh tại một phòng khám cho người thu nhập thấp ở quận Bronx. Tôi chịu trách nhiệm kê đơn cho những bệnh nhân bị các vấn đề tâm lý nghiêm trọng. Tôi là bác sĩ tâm lý duy nhất tại phòng khám này, và những bệnh nhân này rất cần tôi giúp đỡ. Nhiều người đã phải chờ đợi hàng năm trời để được một bác sĩ tâm lý có chuyên môn khám cho.

Những buổi khám tại nhà tôi mới là lúc tôi kiếm tiền. Và tuy cũng có một số ca bệnh khó nhằn, bệnh nhân đã trải qua tổn thương thực sự, như một vài người trong cuốn sách mới nhất của tôi, nhưng đa phần họ là những bà vợ nội trợ không được toại nguyện của những ông chủ ngân hàng hay luật sư giàu có, còn không thì cũng là những đứa con lớn xác của họ, như EJ, đến khám chỗ tôi bằng tiền của cha mẹ – một nỗ lực trong tuyệt vọng để giúp chúng trưởng thành.

Các bệnh nhân ở phòng khám miễn phí mới *cần* tôi. Tôi tạo ra sự khác biệt rõ rệt ở đây. Thậm chí tôi đã đóng góp một khoản tiền đáng kể từ việc viết sách của mình cho phòng khám khi biết họ đang gặp khó khăn tài chính và có thể phải đóng cửa.

Bây giờ đang là giờ ăn trưa, và hôm nay là một ngày đẹp trời, nên bãi đậu xe của khu mua sắm đã chật kín. Tôi vốn đã đến trễ rồi, thành ra huyết áp tôi tăng vọt khi tôi chạy suốt ba hàng xe mà không tìm được chỗ nào để đậu. Có một chỗ đậu xe bên ngoài bãi, nhưng từ đó phải mất mười phút đi bộ đến phòng khám. Phòng khám đặt lịch cho các bệnh nhân liên tiếp nhau, và có nhiều ca cần nhiều thời gian hơn thời gian

chỉ định eo hẹp, nên tôi không thể đến trễ được.

Cuối cùng, tôi thấy được một chỗ ở cuối hàng thứ tư mà tôi chạy qua. Tạ ơn trời đất. Tôi sẽ chỉ trễ chừng một phút.

Tôi cho xe chạy xuôi theo hàng xe, nhắm thẳng tới chỗ trống, đèn xi nhan bật sẵn. Nhưng chỉ trong một giây trước khi tôi tới nơi, một chiếc Jetta màu đỏ đánh lái vào hàng xe, bốn bánh xe rít kin kít. Trước khi tôi kịp chớp mắt, chiếc xe nọ đã chạy vào chỗ trống kia.

Tôi ngồi chết trân trong chiếc Lexus, đèn xi nhan vẫn còn chớp. Bình thường tôi không để mọi chuyện khiến mình tức tối. Nhưng tôi phải đi tới phòng khám. Bệnh nhân đầu tiên của tôi là một người đàn ông bị tâm thần phân liệt, cứ đinh ninh rằng mình là Siêu nhân, và tôi muốn xem liều thuốc Geodon mới có đủ để ngăn ông ta nhảy khỏi một tòa nhà cao tầng, với niềm tin rằng mình có thể liệng trong không trung. Tôi không có thời gian để mà dành thêm mười phút nữa tìm chỗ đậu khác. Thế nên tôi đã làm một chuyện mà tôi không nên làm. Tôi đặt lòng bàn tay lên còi xe, dùng hết sức ấn xuống.

Âm thanh vừa vang ra thì tôi đã biết ngay đó là điều hoàn toàn sai lầm. Lẽ ra nếu tôi ra khỏi xe và giải thích tình huống của mình, gã ta có thể sẽ chịu nghe. Nhưng nói đi thì phải nói lại, gã tài xế đó đã biết tôi đang muốn chỗ đậu ấy. Hẳn ta biết chính xác việc mình đã làm.

Một gã đàn ông tầm ba mươi, tóc ngắn, cặp kính Ray-Ban chằm chằm trên sống mũi bước ra khỏi xe. Tôi bấm còi lần nữa. Hẳn nhe hàm răng trắng hếu ra cười với tôi và giơ lên ngón tay giữa. Rồi hắn bước đi.

Gã này đúng là gan to bằng trời. Khi hắn bước ngang qua mũi xe tôi, tôi tự nhủ lòng rằng chỉ cần tôi chuyển bàn chân từ cần thắng sang

cần ga thì cuộc đời hẳn sẽ sang một trang mới ngay. Việc đó chắc chắn sẽ phải rưng rưng nụ cười khẩy trên mặt hẳn.

Nhưng tôi là một con người văn minh. Tôi sẽ không cho xe cán qua một người đi bộ ở một bãi đậu xe đông đúc. Chuyện tôi sẽ làm là bình tĩnh tìm một chỗ đậu xe khác.

Khi tới được phòng khám, tôi phì phò không ra hơi và thật lòng hối hận vì đã mang giày cao gót. Nhất định tối nay chân tôi sẽ bị rộp lên cho xem, và trên hết, tôi đã trễ mười lăm phút. Thật là đáng xấu hổ. Đó là chưa kể đến gương mặt đỏ bừng, mái tóc xổ bung ra và trán lấm tấm mồ hôi.

“Bác sĩ Hale!” Gloria, nhân viên lễ tân luống tuổi, thân hình mũm mĩm, tươi cười với tôi khi tôi bước vào. “Em khỏe không?”

Ba từ vô dụng. Chị ta nghĩ tôi có khỏe không? Mồ hôi tôi đang tuôn như tắm đây. “Ông Harris có trong phòng khám không?”

“Thực ra ông ấy đã hẹn lại hôm khác rồi.” Chị ta cười, lộ ra một chiếc răng vàng ở phía trước. “Nên là bác sĩ còn năm phút nữa trước khi gặp bệnh nhân đầu tiên.”

Tôi cảm nhận một sự nhẹ nhõm dâng trào khắp trong người, kèm theo một chút bức tức khi Gloria không thêm gọi điện hay nhắn tin báo cho tôi biết việc bệnh nhân hủy lịch. Chị ta có thể tìm được số điện thoại của từng người đàn ông trong gia đình mình, ở độ tuổi ba mươi tới năm mươi, nhưng lại không thể gọi báo cho tôi biết việc hủy hẹn.

“Xin chào, Adrienne. Mọi chuyện ổn không?”

Tôi xoay sang khu vực máy tính đằng sau bàn lễ tân, nhìn chăm chăm người đàn ông đang rê chuột. Khi tôi quỳn góp cho phòng khám thì một phần trong số tiền đó là dành riêng cho việc chuyển đổi toàn bộ

hồ sơ giấy của phòng khám sang bệnh án điện tử. Tôi thấy cái hệ thống ghi tay đó thật là điên rồ, nó có nhiều lỗ hổng và sai sót, gây thiệt hại cho bệnh nhân của tôi. Và người đàn ông này, Luke Strauss, được mời đến để hỗ trợ việc chuyển đổi của phòng khám. Thực ra thì anh ta làm việc cho công ty EMR, nhưng có vẻ như gần đây anh ta đã trở thành nhân viên toàn thời gian của phòng khám khi mà các nhân viên mù công nghệ ở đây gặp khó khăn khi sử dụng hệ thống mới. Phải thừa nhận tôi cũng là một trong số đó thật, nhưng đến cuối cùng sẽ thấy được lợi ích của nó. Bệnh án điện tử là hiện tại – còn phòng khám này trước đây sống trong quá khứ.

“Sáng nay hơi chật vật một chút,” tôi thừa nhận, vì tôi tin Luke thực lòng muốn biết câu trả lời.

“Ừm.” Anh ta nghiêng đầu. “Tôi thấy rồi. Cà phê không?”

Công việc của Luke hiển nhiên không phải là pha cà phê cho tôi, nhưng theo kinh nghiệm tôi biết rằng anh ta sẽ khẳng định đi pha cho dù tôi có phản đối. Thế nên tôi gật đầu. “Cảm ơn anh.”

Anh ta nháy mắt với tôi. “Một phần kem, không đường.”

Anh ta nhớ đúng rồi. Mà tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Gloria đưa mắt nhìn theo Luke khi anh ta chui tọt vào phòng nghỉ ở phía sau để rót cho tôi một cốc cà phê rẻ tiền. Khi anh ta đã khuất tầm mắt, chị ta nhe răng cười với tôi. “Cậu ta dễ thương nhỉ?”

Tôi nhún vai, vì tôi không muốn khuyến khích chị ta. Luke Strauss có dễ thương không? Tôi cho là một vài phụ nữ sẽ nghĩ như vậy. Những phụ nữ thích đàn ông mặc áo sơ mi nhăn nhúm như trái nho khô, đeo cà vạt lỏng lẻo, mái tóc màu nâu đậm trông như thể anh ta vừa ngủ dậy cách đây năm phút, đeo cặp kính đầy dấu tay ở quanh viền, và cầm lỏm

chớm râu. Anh ta nhét cái áo vào trong quần thì chết à? Tôi hiếm khi yêu đương, nhưng khi yêu, tôi không yêu những tên luộm thuộm. Điểm sáng duy nhất tôi thấy là anh ta có mùi xà bông tươi mát. Một tên luộm thuộm sạch sẽ, nhưng vẫn cứ là luộm thuộm.

“Và cậu ta thích em đấy,” Gloria nói thêm.

Tôi giả vờ không nghe. Tôi không muốn thừa nhận rằng tôi biết Luke thích mình. Tuy nhiên, tôi không muốn mối quan hệ này vượt quá việc anh ta pha cà phê cho tôi và chỉ tôi cách gửi đơn thuốc Seroquel tới nhà thuốc dành cho bệnh nhân ngoại trú.

Luke trở lại, tay cầm cốc cà phê của tôi. Cà phê đen, và anh ta mang thêm cho tôi một cốc kem nhỏ kèm với một cái que khuấy đặt sẵn trong ly. Thậm chí tôi không cần phải nói với anh ta là tôi muốn cốc cà phê như vậy. Bằng cách nào đó, anh ta đã đoán ra tôi muốn tự mình thêm kem vào.

“Cảm ơn anh,” tôi nói.

Khóe miệng anh ta nhếch lên. “Hi vọng nó có ích cho em.”

Tôi rót kem vào cốc cà phê, khuấy chậm chậm đến khi màu đen chuyển sang màu nâu đậm. Tôi uống một ngụm lớn, thở ra một hơi. “Quả thật là tôi cần cà phê.”

“Chắc bác sĩ mệt lắm,” Gloria nhận xét. “Quãng đường em lái xe đi về xa quá. Bao lâu nhỉ – một tiếng chẳng?”

Mấy ngón tay tôi bấu lấy cốc cà phê. “Cỡ vậy.”

Luke nhướn chân mày. “Em sống ở Manhattan à?”

“Không.” Gloria không cho tôi cơ hội mở lời. “Em ấy sống tốt ngoài Westchester. Trong một ngôi nhà cực đẹp. Chỉ một mình thôi.”

Tôi rửa thắm chuyện Gloria được phép biết địa chỉ nhà của tôi. Nhưng tôi mừng là Luke không biết. Có thể anh ta có tình cảm với tôi một tình cảm vô vọng và hơi gây bực mình nhưng anh ta không phải kẻ biến thái theo dõi người khác, ít nhất là anh ta được ở điểm ấy.

“Ngoài đó không an toàn chút nào,” Gloria tiếp tục huyên thuyên. “Chỉ có mình em, ở nơi sơn cùng thủy tận ấy. Chắc em không có hệ thống báo động đâu hả?”

Hệt như những gì Paige nói với tôi khi cô ta đến đưa bản in thử cuốn sách của tôi. Sao mọi người cứ cho rằng tôi không thể tự lo cho bản thân nhỉ? “Tôi không sao. Thật đấy.”

“Em biết không...” Luke ngược mắt khỏi máy tính để nhìn tôi. Là đàn ông nhưng lông mi anh ta dài thật. “Hệ thống an ninh cũng không tồi đâu. Tôi vừa lắp một cái cho mẹ tôi. Dễ lắm, giờ tôi cảm thấy mẹ được an toàn hơn nhiều.”

Gloria ném cho tôi một ánh mắt như thể muốn nói, *Thấy chưa? Chị đã nói là em cần hệ thống an ninh mà. Vói lại, Luke thiệt là một đứa con trai ngoan. Em không muốn hẹn hò với cậu ta sao?*

Tôi cười chiếu lệ. “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Tôi sẽ không nghĩ về chuyện ấy đâu. Tôi như hiện tại hoàn toàn ổn mà.

Vậy mà sau đó tôi cũng ngủ được hết đêm, và theo đồng hồ trên tay thì lúc tôi thức dậy đã là chín giờ sáng hôm sau.

Ethan không còn ở trong phòng ngủ nữa, nhưng bên phía giường anh ấy có một mẩu giấy. Một lời nhắn cho tôi. Anh ấy đã viết vội vài chữ bằng bút đen: *Đang làm đồ ăn sáng dưới lầu. Anh không muốn đánh thức em.*

Chồng tôi chu đáo quá.

Tôi vội lấy túi xách để trên bàn cạnh giường. Việc đầu tiên là tôi lấy điện thoại ra – vẫn chưa có sóng. Không biết Ethan có may mắn hơn tôi không. Nghi lắm.

Tôi ngồi trên giường vươn vai vài cái rồi ráng lết xuống giường. Tôi bước đến chỗ cửa sổ lớn gần giường, nhìn ra bên ngoài. Ôi trời, tuyết không là tuyết. Mọi thứ đều bị vùi dưới một lớp tuyết dày trắng xóa. Từng cái cây, từng bụi rậm – con đường mà chúng tôi đã đi lúc đến đây, bây giờ đã ngập trong tuyết. Tôi dám cá chiếc BMW lúc này chỉ còn là một ụ tuyết lớn.

Trước mắt thì thấy chúng tôi chưa thể rời khỏi chỗ này. Điều đó là chắc chắn. Tôi đành phải tận dụng khoảng thời gian này thôi. Tôi không tài nào mà tắm được trong phòng tắm đó, nhưng tôi dùng ngón tay để đánh răng với tuýp kem mà tôi cho là đã có từ ba năm trước. Điểm này khiến tôi thấy thoải mái hơn một chút.

Sau đêm hôm qua, mái tóc màu vàng mật ong của tôi không khác gì cái tổ quạ. Tôi vuốt một ít nước lên đầu, cố gắng dùng tay để gỡ rối. Có một cái lược trên kệ trong nhà tắm, trên lược vẫn còn vài sợi tóc đỏ. Đừng hòng tôi động vào cái lược đó. Đành phải dùng vốn có sẵn thôi.

Tôi mặc áo và chiếc quần jean từ tối qua vào, cùng với đôi tất đã khô nhưng bên ngoài hơi giòn. Quả thật có hơi tiếc khi vẫn mặc quần áo cũ của tôi trong khi có cả một phòng thay đồ toàn những bộ cánh xịn sò dường như cùng cỡ với mình, nhưng tôi tuyệt đối không sờ tới bất cứ thứ gì trong ấy đâu. Quá đáng sợ.

Khi xuống cầu thang, tôi nghe tiếng Ethan đang hát trong nhà bếp. Tôi đi qua phòng khách và phát hiện ra là anh ấy đã gỡ bức tranh xuống lần nữa. Tôi biết ơn anh ấy vô vàn vì đã lại gỡ nó xuống để tôi không phải chịu đựng ánh mắt của bác sĩ Hale. Chúng tôi chỉ cần nhớ treo nó lên lại trước khi đi.

Khi tôi vào bếp, Ethan vẫn còn mặc cái áo thun Yankees và cái quần jean xanh dài thượt. Khi tới gần hơn, tôi nghe ra bài hát mà anh ấy đang ngâm nga. “Tôi đang đi dưới ánh mặt trời.” Anh ấy thích hát lúc đang tắm hoặc nấu ăn – thực ra thì giọng anh ấy cũng hay lắm – nhưng hiếm khi hát vang lên như này. Hẳn là Ethan đang *rất* vui.

“Chào em, Tricia.” Anh ấy nháy mắt với tôi trong lúc đang đảo thứ gì đó trong chảo. “Em ngủ được chứ?”

Tôi gật đầu. “Anh đang nấu món gì vậy?”

“Anh tìm được mấy quả trứng.”

Trong lúc anh ấy nói, mùi trứng xộc vào mũi tôi. Bất thành linh, bao tử tôi cuộn lên. Tôi cố gắng kìm lại, nhưng bất thành. Tôi nhào tới bên bồn rửa chén và nôn hết những gì còn lại của món bánh mì kẹp xúc

xích đã ăn tối qua trong khi Ethan trợn mắt nhìn trần trời. Tôi nôn hết mấy phút, kèm theo một đợt nôn khan cả phút khác. Có lẽ đây chính là cái gọi là ốm nghén rồi.

“Trời ơi.” Anh ấy tắt bếp. “Em không sao chứ?”

“Ừm.” Tôi mở vòi nước, vốc một ít nước vào tay để rửa miệng. Tôi ghét bị nôn. Dĩ nhiên là cũng chẳng có ai thích bị nôn, nhưng tôi thấy nó đặc biệt khó chịu. “Em không sao.”

“Do đồ ăn hôm qua chẳng?”

“Không phải. Em chỉ...”

“Em chỉ sao?”

Ethan đang nhìn tôi đăm đăm, trán nhăn hết lại. Anh ấy thực sự lo lắng cho tôi. Tôi có thể nói dối, đổ thừa tại món bánh mì kẹp, nhưng cuối cùng tôi vẫn phải cho anh ấy biết thôi. Tốt hơn nên nói luôn cho rồi.

“Em có chuyện cần nói với anh, Ethan.”

Hai mắt anh ấy tối sầm. “Được...”

Nói đi. Cứ nói đi, đồ thổ đế. Anh ấy sẽ làm gì chứ – nổi trận lôi đình, giết mình, rồi chôn xác dưới tuyết hay gì?

“Em có thai rồi,” tôi nói vọt ra.

Miệng anh há hốc. Cái nữa anh cầm trên tay này giờ rơi xuống bàn bếp kêu loảng xoảng. “Em có...”

“Em xin lỗi anh. Rõ ràng không phải mình chủ động có. Chỉ là ngẫu nhiên thôi anh. Mấy chuyện kiểu này ấy mà.” Tôi biết mình đang nói lan man, nhưng tôi không kìm được. “Em vẫn uống thuốc ngừa thai... Anh có biết là thuốc kháng sinh làm cho thuốc ngừa thai mất tác dụng

không? Em cũng không biết. Cho nên là, em chỉ mới phát hiện ra thôi. À, khoảng một tuần trước. Em biết là tụi mình đã thống nhất sẽ đợi hai năm, nhưng mà...”

“Gượm đã.” Anh ấy giơ lên một bàn tay. “Em chắc chứ? Đúng là em đang có thai hả?”

Tôi cúi gằm mặt. “Phải. Em... em xin lỗi.”

“Thiệt là...” Ethan im lặng một giây, cố tìm một từ thích hợp. Tôi gồng mình chịu trận. “Thiệt là... Hay quá! Tuyệt cú mèo!”

Tôi giật lùi lại, cố đoán xem mình có nghe nhầm hay không. “Sao cơ? Em tưởng anh muốn đợi.”

“Ừ thì...” Anh ấy gãi gãi đầu. “Anh tưởng là em muốn đợi. Nói thật là anh muốn bắt đầu một gia đình ngay và luôn, nhưng anh không muốn làm em sợ. Anh đã du lịch đây đó nhiều rồi. Nhưng cái anh muốn ngay lúc này là có một đứa con.” Anh vươn tay ra nắm lấy hai tay tôi. “Với em.”

Cảm giác như tảng đá đè nặng trên vai tôi bấy lâu vừa được hạ xuống. “Anh nói thật không? Không phải anh chỉ nói để an ủi em đấy chứ?”

“Không đâu! Em nghĩ tại sao anh lại muốn mua nhà chứ? Vì anh muốn có con!”

“Ôi trời.” Tôi siết chặt hai tay anh. “Thiệt là nhẹ nhõm. Em cứ nghĩ biết rồi anh sẽ nổi giận cơ.”

Anh nhướn một bên mày. “Anh nổi giận với em khi nào?”

Anh ấy nói đúng. Anh ấy chưa từng giận dữ với tôi. Có lúc anh bực bội, nhưng có vẻ như khi ở cạnh tôi anh luôn điềm tĩnh. Nhưng còn

cuộc điện thoại với người nhân viên mà tôi tình cờ nghe được. Lúc anh ấy mắng nhiếc anh chàng tội nghiệp kia. Nhưng tôi không thể nhắc tới chuyện đó.

Anh ấy bật cười. “Thảo nào dạo gần đây em cứ kì quặc sao ấy. Giờ thì rõ rồi.”

Tôi thấy hơi tự ái. Tôi nghĩ mình không cư xử kỳ quặc đến vậy. Dù quả thật tôi đã chặn cửa phòng ngủ vào lúc ba giờ sáng.

“Để anh bỏ món trứng đi vậy.” Ethan nhắc cái chảo lên khỏi bếp. “Rõ ràng món này làm em khó chịu. Anh sẽ làm bánh mì nướng cho em.”

“Anh không cần tốn công vậy đâu.”

Anh ấy nghiêng người hôn lên chóp mũi tôi. “Cứ để anh chăm sóc cho vợ bầu của anh.”

“Thôi đành vậy.” Tôi mỉm cười. “Vớ lại, cảm ơn anh vì đã tháo bức tranh đó xuống lần nữa. Tối qua em sợ thật sự ấy.”

“Lần nữa?”

“Ừ.” Tôi nhìn anh ấy cạo món trứng đang nấu dở trong chảo. “Em nghĩ sáng nay anh đã tháo nó xuống lần nữa.”

Ethan nhìn tôi như thể tôi bị điên. “Đâu có, anh tháo nó xuống tối hôm qua mà. Nhớ không? Mình đang ngồi trên ghế sofa, bức tranh làm em sợ nên anh đã tháo nó xuống.”

“Không phải.” Tâm trạng vui vẻ của tôi bỗng hơi đi mất. “Anh đã nói tối qua anh treo nó lên lại mà. Lúc anh đi xuống lấy nước ấy?”

“Anh đâu có treo nó lên lại. Treo lên lại làm gì chứ?”

“Bởi vì anh đã nói vậy mà!” Mồ hôi túa ra hai lòng bàn tay tôi. “Lúc

ba giờ sáng, em hỏi anh là anh có treo bức tranh lên lại không, anh đã nói là có mà!”

“Không phải. Em hỏi anh tối qua anh có di chuyển nó không. Anh nói là có. Anh di chuyển nó lúc tự mình ngồi trên ghế. Anh đã tháo nó xuống. Em thấy anh tháo nó xuống mà.”

Ôi trời đất quỷ thần ơi. Đây không phải là chuyện mà tôi cần nghe. “Ethan, tối qua lúc em xuống lầu, bức tranh đã được treo lại lên tường. Nên nếu không phải anh thì có người khác đã treo lên.”

Anh ấy thả cái chảo vào bồn rửa làm nó kêu xoảng một tiếng và xoay sang nhìn tôi. “Anh không hiểu em đang nói gì nữa, Tricia. Ý em là có người vào phòng khách rồi treo bức tranh lên tường? Sau đó, người đó lại tháo nó trở xuống? Em nghĩ vậy đúng không?”

Nói theo kiểu anh ấy thì... “Em biết là nghe kì lạ.”

“Hơi lạ.”

“Nhưng em biết em đã nhìn thấy cái gì.”

“Em chắc không?”

Tôi trừng mắt. Anh ấy đang đánh mất hết những điểm cộng cho một ông chồng tốt mà anh vừa giành được vài phút trước. “Chắc.”

“Ý anh là...” Anh ấy khoanh hai cánh tay sẵn chắt trước ngực. “Lúc đó là ba giờ sáng. Căn nhà thì tối thui. Em kiểu đang buồn ngủ và mất tập trung. Có thể em đã nhìn nhầm chẳng?”

“Không. Không thể.”

“Em chắc chắn?”

Tôi muốn hét vào mặt anh ấy là tôi biết rõ mình đã thấy cái gì. Tôi không thể nào lại tưởng tượng ra cảnh đôi mắt xanh lá ấy nhìn chăm

chằm vào mình. Đó không phải là chuyện có thể nhầm lẫn.

Nhưng anh ấy càng hỏi, tôi lại càng phân vân. Khi đó đúng là nửa đêm. Và ngôi nhà tối thật. Có thể nào tôi đã tưởng tượng ra, kiểu như bị ảo giác?

“Cũng có thể,” tôi lầm bầm.

Ethan có vẻ hài lòng với chuyện này. Nhưng tôi thì không. Căn nhà này có điều bất thường. Tôi cam đoan như thế, cho dù anh ấy không tin tôi.

Sau bữa sáng, chúng tôi ngồi ở bàn ăn trong bếp để nghĩ cách ra khỏi chỗ này.

Điện thoại hai đũa không cái nào có sóng, trong nhà thì chẳng thấy điện thoại bàn. Không những vậy, cơn bão tối qua dường như đã trút một lớp tuyết dày tận ba mét xuống khu vực xung quanh căn nhà. Từ cửa sổ, chúng tôi chỉ loáng thoáng nhìn thấy chiếc xe của Ethan, trông nó không khác gì một ụ tuyết lớn. Trong cốp xe có một cái xẻng, nhưng như thế vẫn không đủ. Dù gì cũng không đủ để chúng tôi ra khỏi đây.

“Hi vọng sẽ có xe xúc tuyết tới đây,” Ethan nói. “Anh nghĩ Judy chắc đã gọi cho họ rồi.”

“Ừ.” Nhìn vẻ mặt anh ấy lạc quan hơn tôi. “Có thể.”

“Em này, nếu tình hình tệ hơn, có khả năng chúng ta sẽ kẹt ở đây ngày hôm nay. Có thức ăn, nước uống, có điện. Cũng không tệ lắm đâu.”

“Ừm...”

Hai tay chống bàn, Ethan đứng dậy. “Anh định đi ra xe lấy máy tính để làm ít việc. Em có muốn anh lấy cho em cái gì không?”

Tim tôi chùng xuống. “Anh để em ở đây ư?”

“Chỉ chừng mười lăm phút thôi.”

Mười lăm phút cái khỉ ấy. Tối qua, từ chỗ chiếc xe đi tới căn nhà chúng tôi đã mất mười lăm phút ngập lặn trong tuyết rồi. “Em muốn đi với anh.”

“Không được. Tricia, em đang có thai đó. Với lại giày của em không thích hợp đi trong tuyết.”

Có lẽ anh ấy nói đúng. Bảo anh ấy cũng tôi từ đây ra xe rồi trở về thì thật không phải. Hiển nhiên tôi có thể mượn của bác sĩ Hale một đôi boots. Có vẻ chúng tôi có cùng cỡ chân...

Không. Tuyệt đối không.

“Thôi được rồi,” tôi lầu bầu. “Nhưng anh phải hứa là nhanh quay lại nhé?”

“Anh sẽ về trước khi em kịp nói xong từ ‘ngôi nhà mơ ước’.”

Tôi sẽ *không* nói “ngôi nhà mơ ước” gì hết.

Tôi dọn đĩa trong lúc Ethan đi tới cửa trước, anh ấy để giày và áo khoác ở đó. Tôi nhìn anh thọc chân vào đôi boots màu đen, cố dè lại mong muốn níu lấy chân anh ấy, xin anh ấy đừng để tôi lại đây. Nhưng phải thừa nhận rằng, trong ánh sáng ban ngày, ngôi nhà không còn đáng sợ như vậy nữa. Và khi tôi thấy bức tranh trên sàn, xoay mặt vào trong, thì có vẻ như chuyện nó được treo lên lại vào tối qua là điều không tưởng. Có vẻ giống như một giấc mơ hơn.

Ethan gửi tôi một nụ hôn gió từ chỗ cửa trước, chụp cái mũ len lên mái tóc, rồi mất hút. Tôi chỉ còn một mình.

Tôi chậm rãi hít vài hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh. Giá mà trong nhà có cái tivi để tôi có thể ngủ gật trước màn hình, nhưng đi tới đi lui từ hôm qua đến giờ tôi chưa từng thấy một cái nào. Có lẽ bác sĩ Hale không có tivi. Thời buổi này, người kiểu gì lại không có tivi trong nhà nhỉ?

Điều ấy chỉ khiến tôi muốn tìm hiểu nhiều hơn về cô ấy. Và dĩ

nhien, luồng suy nghĩ của tôi lập tức trở lại với những cuốn băng cát-sét.

Phải ít nhất nửa tiếng nửa Ethan mới trở lại. Tôi sẽ có thời gian để nghe thêm ít nhất một vài cuốn. Tôi nôn nóng muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong buổi tư vấn sau cái buổi mà tôi vừa nghe. Tại sao cô ấy đồng ý tiếp tục chữa trị cho gã đàn ông đó? Tôi thấy bác sĩ Adrienne Hale không phải kiểu người dễ bị thuyết phục.

Trước khi kịp nghĩ lại, tôi ba chân bốn cẳng chạy tới chỗ kệ sách ở phía sau. Tôi không chần chừ một giây nào mà tìm ngay cuốn tiểu thuyết *Thị kiến* và giật gáy sách một cái. Tôi nghe cái tiếng cạch bây giờ đã trở nên quen thuộc và lách người vào trong phòng, túm lấy sợi dây để mở đèn.

Lần này, tôi quyết định gom thật nhiều băng ghi âm. Tôi có thể giấu chúng trong hộc tủ bàn phòng làm việc. Tôi lấy hết những cuốn băng có chữ EJ được thu sau cuốn đánh dấu bằng mực đỏ. Rồi tôi chọn một số cuốn băng khác trong cùng khoảng thời gian đó. Đó nhất định là khoảng thời gian ngay trước vụ mất tích của bác sĩ Hale, bởi vì không có cuốn băng nào khác sau đó nữa.

Tôi sẽ nghe những thông tin mà cảnh sát đã bỏ sót. Tôi sẽ nghe mọi chuyện xảy ra với bác sĩ Hale trong những tháng trước khi cô ấy biến mất. Cái bí ẩn mà cả đất nước đã bàn tán sôi nổi suốt gần năm trời.

Tôi lia mắt qua mấy hàng kệ một lần nữa. Lúc đó, cái cuốn băng được ghi nhãn khác hẳn nọ khiến tôi chú ý lần nữa. LUKE. Người bạn trai. Người mà cảnh sát cho là hung thủ giết cô ấy. Tại sao cô ấy lại có một cuốn băng ghi âm hẳn ta? Hẳn là bệnh nhân của cô chẳng? Nhưng nếu vậy thì tại sao cuốn băng của hẳn lại được ghi nhãn khác những

cuốn băng khác?

Mẹ tôi luôn nói là tôi quá tò mò, có ngày hại thân.

Tôi lấy cuốn băng Luke, bỏ thêm vào chồng băng. Tôi sẽ có đủ thời gian để nghe ít nhất một cuốn trong số này trước khi Ethan trở lại.

Tôi đóng cửa mật thất, khệ nệ ôm chồng băng đi tới phòng làm việc của bác sĩ. Tôi cất chúng vào ngăn tủ dưới cùng, chỗ tôi tìm thấy cây kéo vào tối qua. Tôi chọn ngẫu nhiên một cuốn băng cho vào máy.

Ngón tay tôi ngấn ngừ phía trên nút Phát. Tôi thèm nghe mấy cuốn băng này chết đi được, nhưng có một chuyện tôi cần làm trước.

Tôi đứng dậy đóng cửa phòng làm việc.

Được rồi, giờ thì nghe được rồi.

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi tư vấn thứ 89 với GW, một góa phụ 68 tuổi, mắc chứng hoang tưởng ảo giác.

W: “Xin chào bác sĩ Hale.”

H: “Mời bà ngồi, Gail.”

W: “À vâng. Dĩ nhiên. Xin lỗi cô.”

H: “Bà đừng xin lỗi. Tôi muốn bà được thoải mái khi chúng ta nói chuyện.”

W: “Vâng. Tôi biết chứ. Tôi chỉ... tôi cảm thấy như...”

H: “Bà có khỏe không? Hôm nay bà có vẻ lo lắng nhiều. Hai tay bà đang run kìa.”

W: “Tôi chỉ...”

H: “Bà có uống những thuốc tôi kê cho bà không?”

W: “Không. Tôi không uống.”

H: “Tại sao vậy?”

W: “Ừm, tôi... nếu tôi nói ra, tôi biết cô sẽ nói là tôi hoang tưởng cho xem.”

H: “Xin bà cứ nói.”

W: “Tôi... tôi cho là người bán thuốc muốn giết tôi.”

H: “Bà Gail à...”

W: “Tôi biết mà. Cô nghĩ tôi bị điên chứ gì. Cô nghĩ tôi bị hoang tưởng.

Nhưng lần này là thật đó. Ý tôi là, ông ta là dược sĩ mà. Chuyện đó với ông ta có khó gì đâu. Ông ta chỉ cần đổi thuốc của tôi thành loại khác là xong.”

H: “Bà nghĩ tại sao ông ta lại muốn hại bà?”

W: “Do cái kiểu hằn nhìn tôi. Tôi không diễn tả được. Rồi lúc đưa tôi túi thuốc, hằn còn nháy mắt với tôi nữa.”

H: “Thì...?”

W: “Cô không hiểu hả bác sĩ? Hằn nháy mắt với tôi vì hằn biết có thứ độc hại trong mấy lọ thuốc chứ gì nữa.”

H: “Có lẽ ông ta chỉ tỏ ra thân thiện thôi? Hay thậm chí là ve vãn bà?”

W: “Không. Chắc chắn không phải.”

H: “Ông ta vì sao lại muốn giết bà chứ?”

W: “Ai biết được? Vì ông là một lão già biến thái chứ sao. Cô biết đó, ngoài kia toàn những người điên khùng không thôi. Họ đâu cần lí do gì khi giết cô. Họ ra tay chỉ tại họ bị điên thôi!”

H: “Gail, bà phải uống thuốc mới được.”

W: “Nhưng đâu có được! Cô không hiểu tôi đang nói gì hả? Nếu uống mấy cái thuốc đó, tôi sẽ chết đó!”

H: “Bà có nhớ cái lúc bà nghĩ người bưu tá định giết bà không?”

W: “Ừm...”

H: “Bà Gail? Anh ta có thực sự định giết bà không nào?”

W: “Tôi vẫn không dám chắc nha. Có thể lắm chứ. Hằn ta cứ ở bên ngoài nhà tôi, lần nào cũng đúng giờ đó. Ngay ngoài cửa. Lén nhìn vào.”

H: “Anh ta đang phát thư cho bà, Gail ạ.”

W: “Cái kiểu phát thư cứ sao sao đó cô à.”

H: “Người bưu tá không có ý định giết bà. Người bán thuốc cũng không định giết bà. Bà thực sự phải uống những thuốc tôi kê cho bà.”

W: “Con trai tôi cũng nói vậy.”

H: “Thì đây. Bà nên nghe lời con mình.”

W: “Nhưng mà cô nghĩ đi, bác sĩ. Nếu tôi chết, con tôi sẽ được một khoản bồi thường bảo hiểm kék xù. Nên nếu thằng cha bán thuốc giết tôi thì nó còn mừng.”

H: “Gail, bà nghe tôi này. Bà phải cố gắng nhận định rằng đây... đây...”
[tạm dừng]

W: “Sao hả cô?”

H: “Chờ đã. Tôi... Điện thoại tôi vừa rung. Tôi phải xem có phải bệnh nhân nào đó có chuyện khẩn cấp không. Cái...”

W: “Bác sĩ Hale?”

H: “Khoan.”

W: “Bác sĩ? Có chuyện gì không? Tin nhắn nói gì vậy?”

H: “Xin lỗi bà, Gail. E là chúng ta phải hẹn lại hôm khác thôi. Có chuyện khẩn cấp.”

Tôi trân trối nhìn màn hình điện thoại. Tôi thật thiếu chuyên nghiệp khi bảo bà Gail ra về ngay giữa buổi tư vấn như thế. Nhưng không còn cách nào khác. Tôi đọc dòng chữ trên màn hình lần thứ năm:

Chào bác sĩ. Tôi có một đoạn video ngắn quay cảnh cô trong một chỗ đậu xe ở Bronx. Tôi nghĩ chắc cô sẽ thích xem!

Tin nhắn của EJ. Tôi đã không xóa số điện thoại của hắn ta sau khi chấm dứt việc điều trị. Giá mà tôi xóa đi, nhưng cũng chẳng quan trọng gì. Tôi có cảm giác rồi hắn ta cũng sẽ tìm được cách để gửi tin nhắn này cho tôi.

Bên dưới tin nhắn là một đường dẫn tới một đoạn video. Tôi chưa xem. Hình ảnh thu nhỏ trên màn hình là ảnh của tôi trong chiếc áo blu trắng và bộ vest xám tôi đã mặc hôm đến phòng khám miễn phí. Tóc cột phía sau đầu, dù đã lơi ra ít nhiều trong lúc tôi đi bộ từ chỗ để xe đến phòng khám.

Tôi nhớ thời điểm đó. Và tôi nhớ chuyện đã xảy ra tiếp theo.

Tôi thực sự không dám xem. Nhưng tôi phải xem.

Hít một hơi thật sâu, tôi nhấp ngón tay lên đoạn video để bắt đầu phát. Ngay lập tức, hình ảnh của tôi chuyển động. Máy quay lia theo tôi một vài giây, sau đó phóng to lên khi tôi dừng chân trước một chiếc xe Jetta màu đỏ.

Cái tên chết bầm đã cướp chỗ đậu xe của tôi.

Đoạn video vô cùng rõ nét. Hiển nhiên EJ có đủ tiền để sở hữu chiếc điện thoại đắt nhất. Có thể thấy rõ chi tiết của tấm biển số xe. Có thể thấy tôi lục tìm thứ gì đó trong túi xách. Sau đó có thể thấy tôi cúi xuống bên cạnh bánh xe sau của chiếc Jetta và đánh mắt sang hai bên để bảo đảm không có ai nhìn mình. Trong một giây ngắn ngủi, máy quay đã thu được hình ảnh ánh sáng mặt trời phản chiếu trên một lưỡi dao trước khi lưỡi dao cắm phập vào bánh xe.

Phải. Tôi đã đâm thủng bánh xe sau của gã đó.

Thực tế không tệ như khi nghe kể lại như vậy. Khi đó tôi đã trễ giờ đến phòng khám, nơi mà sinh mạng các bệnh nhân phụ thuộc vào tôi. Chỗ đậu xe kia là *của tôi*. Tôi đã phát tín hiệu là tôi sẽ vào đậu ở đấy. Nhưng hãn cướp của tôi, nên hãn mới là kẻ phạm tội trước. Tôi chỉ trả đũa mà thôi.

Và đúng, tôi mang theo một con dao trong túi xách thật. Có đôi khi phòng khám đóng cửa trễ, mà khu vực đó không được an toàn cho lắm. Có lẽ tôi có thể mang theo một chai xịt cay mắt. Nhưng tôi chọn mang một con dao.

Đâm thủng bánh xe gã đó là một điều sai trái. Lẽ ra tôi không nên để cơn giận vì thái độ bất nhã và ích kỷ của gã đó làm mình mờ mắt. Lẽ ra tôi nên hành động đứng đắn hơn.

Hơn hết, tôi không hề biết là có người đang theo dõi mình.

Tôi giật bản mình khi một tin nhắn khác xuất hiện trên điện thoại. Tin nhắn từ cùng một số điện thoại:

Tôi hình dung ra tiêu đề bài báo rồi đấy. BÁC SĨ TÂM LÝ CÓ SÁCH BÁN CHẠY CHOC THỦNG BÁNH XE NGƯỜI KHÁC TRONG BÃI ĐẬU XE.

Tôi nuốt nước bọt. Hắn nói đúng, việc này sẽ trở thành một tin tức đáng quan tâm. Một tin tức có thể chìm chết tôi. Tất cả đều đã được quay phim lại. Hai tay tôi run rẩy khi bấm tin nhắn trả lời. Phải mất đến ba lần tôi mới nhấn đúng:

Anh muốn gì?

Câu trả lời của hắn ta đến ngay lập tức:

Tôi đang ở trước cửa nhà cô.

Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Tôi đã cười vào mũi những người như Paige và Gloria khi họ đề xuất việc lắp hệ thống an ninh ở nhà tôi. Tôi vẫn luôn cảm thấy an toàn khi ở đây. Nhưng lúc này, khi nhìn dòng chữ trên điện thoại, tôi không còn cảm giác an toàn ấy nữa. Tôi không chắc là mình còn cảm thấy an toàn được nữa.

Tôi đang ở trước cửa nhà cô.

Tôi nhìn ra cửa sổ phía sau lưng – mặt trời đã lặn, lúc này bên ngoài đã tối. Tôi đứng bật dậy khỏi ghế, nhanh tới nỗi nó trượt trên mặt sàn, tông mạnh vào bức tường phía sau. Tôi không thể làm ngơ những tin nhắn này được. Tôi biết EJ đã một thời gian, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

Tôi cầm theo điện thoại đi ra cửa trước, siết chặt trong tay hệt như cái cách Paige đã làm khi cô ta đến đây. Tôi nghĩ đến việc gọi đến số điện thoại khẩn cấp nhưng đã nhanh chóng bác đi. EJ vẫn chưa làm gì sai. Đúng là hắn đang ở trên đất của tôi, nhưng tôi không có bằng chứng cho thấy mình đã chấm dứt việc điều trị cho hắn. Hắn vẫn chưa phá sập cửa nhà tôi. Và nếu hắn cho cảnh sát xem đoạn video đó, sự nghiệp của tôi sẽ chấm dứt.

Hắn đang là kẻ nắm đằng chuôi.

Cửa chính nhà tôi cũng làm từ loại gỗ màu nâu sẫm giống như bàn làm việc – hình như là gỗ gụ – có gắn hai ô kính mờ. Có ổ khóa và chốt cài trên cửa, nhưng cách đó chỉ vài bước chân là một ô cửa sổ có thể dễ dàng bị đập vỡ bằng một hòn đá. Trên đường ra cửa chính, tôi đi qua cửa sổ và từ đó nhìn thấy bóng dáng của người ở trước cửa. Tôi đứng đó một lúc, chần chừ đến khi điện thoại trong tay reo lên.

“Cô cứ đứng đó làm gì hả bác sĩ? Mở cửa cho tôi.”

Tôi nghiêng răng. Tôi xoay chốt rồi vặn ổ khóa. Tôi hít nhanh một hơi để trấn tĩnh, nhớ ra rằng tôi hiểu con người EJ hơn là hắn hiểu tôi. Tôi biết tất cả điểm mạnh và điểm yếu của hắn. Hắn thông minh và giỏi thao túng, nhưng hắn cũng rất bộp chộp. Có thể hắn bắt quả tang được tôi trong một phút sai lầm, nhưng tôi thông minh hơn hắn.

Tôi mở tung cửa ra, và hắn đứng ngay đó. Mặc chiếc áo khoác hiệu Michael Kors, chắc chắn là mua bằng tiền của hai vị phụ huynh giàu có. Mái tóc vàng hơi rối, và trên mặt hắn là nụ cười nửa miệng. EJ có khuôn mặt điển trai – điều đó là không thể chối cãi, dù rằng hắn hơi thấp, khiến hắn có dáng vẻ như Napoleon. Trong quãng thời gian tôi điều trị cho hắn, hắn đã có nhiều mối tình dài ngắn khác nhau – từ một đêm tới sáu tháng – với vô số phụ nữ. Những cuộc tình một đêm dễ dàng bị cắt đứt. Tôi thấy tiếc thay cho những phụ nữ đã gặp phải gã này.

“Cô không định mời tôi vào nhà sao, bác sĩ?” hắn hỏi.

Tôi không muốn cho hắn vào nhà, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác trong chuyện này. Thế nên tôi lùi lại để hắn đứng đỉnh bước vào.

“Chỗ này của cô đẹp thật đó, bác sĩ,” EJ khen ngợi như thể hẳn mới thấy nhà tôi lần đầu. “Đồ nội thất cũng xịn sò. Cô có khiếu thẩm mỹ đó. Cái đó là da thật đấy à?”

“Anh muốn gì?” Tôi nói qua hai hàm răng nghiến chặt.

Hắn bước lùi lại, chớp mắt nhìn tôi. “Ây. Thôi nào, bác sĩ. Đừng giận tôi chứ.”

“Đừng giận anh ư?” Bàn tay phải tôi co lại thành nắm đấm, trong khi tay trái vẫn siết chặt cái điện thoại. “Anh đã theo dõi tôi. Anh đã quay hình tôi mà chưa được tôi cho phép.”

“Tôi nào có theo dõi cô. Chỉ là tình cờ mà thôi.”

Giống như nhiều người, EJ có một cái tật. Hắn nói dối là tôi biết ngay. Một nhóm cơ nhỏ dưới mắt phải của hắn sẽ giật nhẹ mỗi khi hắn bịa chuyện. Lúc này nó đang giật, nhưng tôi cũng chẳng cần tới nó mới biết hắn đang dối trá. Làm sao có chuyện hắn chỉ tình cờ trông thấy tôi ở một khu mua sắm cách nơi này cả tiếng đồng hồ được cơ chứ? Nhưng đó không phải là vấn đề. Dù hắn có theo dõi tôi hay không thì hắn vẫn có đoạn video kia.

Tôi khoanh tay trước ngực. “Anh muốn thế nào?”

“Chuyện là thế này.” Đôi mắt xám của EJ nhìn tôi chăm chăm. “Tôi không muốn gây phiền hà gì cho cô cả, bác sĩ à. Tôi xin thề. Tôi chỉ cảm thấy là cô thực sự đã giúp tôi rất nhiều, và tôi thấy không vui khi cô từ bỏ tôi. Tôi chỉ muốn bắt đầu điều trị lại ở chỗ cô mà thôi.”

Tôi há hốc. “Anh muốn bắt đầu điều trị lại? Ở chỗ tôi?”

“Đúng vậy.”

Cái suy nghĩ ở một mình trong phòng tư vấn với EJ khiến tôi nổi

gai ốc. “Tôi nghĩ như vậy không thích hợp đâu. Để tôi giới thiệu một đồng nghiệp của tôi cho anh. Tôi... tôi sẽ trả chi phí khám chữa bệnh cho anh.”

Có vài bác sĩ cùng khóa với tôi mà tôi *muốn* tổng khứ hăn sang. Rất sẵn lòng là đằng khác.

Nhưng EJ lắc đầu. “Không, cô đã đề cập chuyện này rồi, và tôi không muốn như vậy. Cô và tôi đã có nhiều tiến bộ đáng kể. Cô là người giỏi nhất. Tôi muốn cô.”

“Tôi thực lòng cảm thấy mình đã làm hết khả năng với anh rồi.”

“Tôi không đồng ý.”

Tôi cắn vào bên trong má. Cái vị kim loại của máu tỏa ra đầy miệng. “Thôi được. Hai buổi một tháng.”

“Trước đây chúng ta có một buổi mỗi tuần cơ mà.”

“Lịch làm việc của tôi không còn nhiều giờ trống như vậy nữa.”

Hăn tặc lưỡi. “Tôi không biết nữa, bác sĩ à. Có lẽ cô nên tìm ra thời gian trống vậy.”

Tôi làm được. Tôi có thể ngồi với người này một tiếng mỗi tuần và giả vờ như đang lắng nghe các vấn đề của hăn. Tôi đã từng có những trải nghiệm còn tệ hơn thế.

“Được,” tôi nói. “Nhưng chỉ như vậy thôi, được chưa?”

EJ giơ hai tay lên. “Tôi chỉ muốn có vậy thôi. Chỉ một tiếng của cô mỗi tuần để tôi được khỏe hơn. Tôi sẽ không đòi hỏi gì thêm. Hứa đấy.”

Khi những lời này thốt ra, bó cơ bên dưới mắt phải của hăn giật nhẹ.

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi tư vấn số 138 với EJ, bệnh nhân nam, 29 tuổi, mắc chứng rối loạn nhân cách ái kỷ.

J: “Thiệt là dễ chịu khi lại được ngồi trên ghế của cô, thưa bác sĩ.”

H: “Ừ.”

J: “Tôi rất biết ơn vì cô đã nhận lại tôi.”

H: “Tôi đâu có lựa chọn nào khác, đúng không?”

J: “Đừng như vậy mà, bác sĩ. Cô nên thấy tự hào mới phải. Cô thực sự đã giúp được tôi mà. Tôi chỉ muốn như vậy thôi. Cô rất giỏi trong chuyên môn của mình.”

H: “Phải, ừm... hôm nay anh muốn nói về chuyện gì?”

J: “Tôi chưa biết nữa. Gần đây tôi thấy chuyện gì cũng chán phèo. Tôi thấy đời mình chẳng có gì thú vị hết.”

H: “Có lẽ đó là dấu hiệu cho thấy anh nên tìm một công việc.”

J: “Chắc vậy. Nhưng nghe có vẻ vô nghĩa quá. Cuối cùng thì cha mẹ tôi cũng sẽ chết và để hết tiền lại cho tôi mà. Vậy thì tại sao phải tốn công tìm việc làm khi chẳng nào rồi tôi cũng sẽ giàu?”

H: “Anh không muốn tự mình kiếm tiền và đóng góp cho xã hội sao?”

J: “Không hẳn.”

H: “Anh từng nói có nghĩ đến chuyện làm chuyên gia tư vấn rượu, phải không? Anh thích rượu vang mà.”

J: “Ừ, tôi đã từng nghĩ tới. Nhưng khi xem qua quá trình đào tạo, tôi thấy

quá nhiều việc phải làm. Mất tận mấy năm mới lấy được bằng cấp.”

H: “Vậy thì làm việc khác đi. Anh không muốn có tiền riêng sao? Anh muốn sống dựa vào cha mẹ mình đến khi họ qua đời à?”

J: “À thì, họ cũng già rồi.” [*tạm ngưng*] “Hơn nữa, mẹ tôi lái xe dở lắm. Biết đâu có một ngày, bà ấy đang chở ba tôi rồi tông vào một chiếc xe tải, và cả hai người đều lên thiên đàng.”

H: “Anh nghĩ mẹ anh sẽ tông vào xe tải ư? Bà ấy lái xe tệ vậy à?”

J: “À, có lẽ không tệ đến thế. Có lẽ thắng xe sẽ bị hư sao đó.”

H: “Tôi hiểu rồi.”

J: “Sao vậy, bác sĩ? Mặt cô tái quá.”

H: “Anh đang nói rằng anh sẽ phá thắng xe của ba mẹ anh...”

J: “Không có! Ấy dà, thôi nào. Tôi không làm vậy đâu, bác sĩ. Tôi yêu ba mẹ mình lắm, cho dù họ phiền chết đi được. Tôi chỉ ví dụ thôi. Có thể xảy ra chuyện như vậy mà. Thắng xe cũng hay bị hư lắm.”

H: “Tôi... tôi không biết nói gì nữa.”

J: “Mà thôi, tôi đã có kế hoạch kiếm tiền vào cuối tuần này.”

H: “Kế hoạch là?”

J: “Tôi sẽ đến sông bài Foxwoods và nghỉ cuối tuần ở đó.”

H: “Tôi không chắc đó được xem là một cách kiếm tiền đáng tin cậy đâu.”

J: “Ui, tôi chơi bài chưa bao giờ thua. Tôi có tài lắm. Cô cứ tin tôi. Thứ sáu tôi sẽ kiếm được vài ngàn đô, rồi tối thứ bảy tôi sẽ vui vẻ một tí.”

H: “Vui vẻ?”

J: “Cô biết mà. Tôi sẽ tìm một em gái.”

H: “Hiểu.”

J: “Trừ khi cô muốn đi với tôi, hả bác sĩ? Nếu cô đi cùng thì tôi mừng lắm. Cô rất xinh.”

H: “Tôi không nghĩ vậy đâu.”

J: “Có lẽ để lần khác.”

H: “Tôi không nghĩ vậy.”

J: “Này, muốn nghe về giấc mộng của tôi không?”

H: “Tôi đã nghe những giấc mộng của anh rồi. Tôi nghĩ cách này không có hiệu quả. Chúng ta lẽ ra phải nói về việc giúp anh tìm lại lí lẽ cho cuộc sống.”

J: “Thì phải rồi, nhưng đây là buổi trị liệu của tôi. Tôi đã vất vả mới có được. Và đây là điều mà tôi muốn trao đổi.”

H: “Anh đã nói lý do anh muốn được trị liệu là vì anh muốn tôi giúp đỡ anh.”

J: “Phải, nhưng tôi đã trị liệu ở chỗ cô lâu rồi, và chúng ta đều đồng ý là cô không giúp ích gì mấy cho tôi. Có lẽ làm theo cách của tôi thì sẽ tốt hơn. Nói về những chuyện tôi muốn nói để thay đổi không khí.”

H: “Anh nghe này—”

J: “Đây là chuyện mà tôi muốn nói. Cô hiểu không, hả bác sĩ?”

H: “...”

J: “Bác sĩ?”

H: “Được. Nói đi. Kể tôi nghe ‘giấc mộng’ của anh đi.”

J: “Cô đừng lo quá thế. Đây phải chuyện gì to tát đâu. Chỉ là tôi đã hình dung là tôi đang ngồi tại bàn chơi bài ở Foxwoods, và có một cô gái cực kì nóng bỏng ngồi xuống cạnh tôi.”

H: “Ừ.....”

J: “Cô ta không nói một lời, không cho tôi biết cả tên. Cô ta chỉ đẩy một ly rượu về phía tôi, và tôi biết ngay là cô ta muốn tôi. Sau đó cô ta lên phòng tôi và chúng tôi vờn nhau cả đêm, như những con thú. Rồi khi xong chuyện, cô ta rời khỏi phòng và tôi không bao giờ gặp lại cô ta nữa.”

H: “Mộng đẹp làm sao.”

J: “Cô không hợp với cách nói chuyện mỉa mai đâu, bác sĩ. Tôi đang trút hết nỗi lòng với cô đây này. Ít nhất cô nên có chút cảm thông chứ hả. Họ không dạy cô cái đó trong trường tâm lý à?”

H: “Đơn giản là tôi thấy những buổi tư vấn này không mang lại hiệu quả. Như đã nói, tôi rất vui được giới thiệu một đồng nghiệp tài giỏi cho anh. Tôi sẽ thanh toán các chi phí cho anh.”

J: “Không. Chúng ta không làm như thế.”

H: “Tại sao không?”

J: “Vì tôi muốn cô.”

Băng ghi âm dừng lại, máy cát-sét kêu cạch một tiếng, tự động tắt. Dựa theo đoạn băng này thì dường như EJ đang ép buộc bác sĩ Hale tiếp tục tư vấn điều trị cho hắn. Có thể hắn đã đe dọa cô ấy.

Chỉ là, hắn dùng cái gì để hăm dọa cô ấy đây?

Tôi nghĩ mình không thể nghe thêm buổi tư vấn nào của gã EJ này nữa. Giọng nói của hắn có cái gì đó làm tôi sớn hết da gà. Chỉ cần nghe hắn nói đã biết ngay đấy không phải người tốt.

Hắn là người xấu.

“Tricia oi?”

Tôi suýt thì truy tìm bởi âm thanh gõ cửa phòng làm việc. Tôi chỉ có đủ thời gian nhét vội cái máy cát-sét vào ngăn tủ trên cùng trước khi cửa bật mở. Ngôi nhà này không có nổi một cái ổ khóa, chuyện đó đang làm tôi cáu tiết lắm.

“Tricia?” Ethan đang đứng ở cửa, gấu quần hơi ẩm do tuyết dù anh ấy đã mang giày boots. “Em đang làm gì trong này thế?”

Tôi nhặt bừa một cây bút nằm trên bàn và gõ lên bề mặt bàn gỗ với thái độ dứt khoát. “Em quyết định rồi, vì chẳng có gì để làm, nên em sẽ soạn sơ yếu lý lịch xin việc một chút vậy.”

Một lời nói dối hợp lý. Thời điểm này, tôi đang tìm việc. Tôi từng làm việc cho một tạp chí trực tuyến. Loại tạp chí với những bài viết kiểu mười hai mẹo để khiến bạn trai mê mết, năm công thức giúp chuyện

phòng the được thăng hoa, cách giảm bảy kí mà không cần tập luyện. Tôi là bậc thầy trong việc tạo mỗi câu tương tác đấy. Nhưng sau đó tạp chí ấy bất ngờ phá sản ngay trước thềm đám cưới của tôi. Tôi cũng không định tìm việc trong kỳ trăng mật, thế nên nó cho tôi một cái cơ để trì hoãn. Ấy vậy mà đến hiện tại tôi đã thất nghiệp gần sáu tháng rồi.

Không phải tôi không muốn đi làm. Tôi rất muốn làm một công dân có đóng góp cho xã hội. Nhưng tôi nhớ mình đã mất quãng thời gian dài dằng dằng để tìm được một vị trí toàn thời gian tại tờ tạp chí ấy, nên tôi không hứng thú với việc bắt đầu lại từ con số không. Bị từ chối quả thật là đau lòng, dù đó là một phần của quá trình xin việc. Và lúc này đây, việc tìm nhà lại trở thành một cái cơ khác để tôi né tránh. Nói cho cùng thì chuyển nhà và tân trang nhà mới là một công việc mất rất nhiều thời gian. Và dĩ nhiên, bây giờ còn có thêm em bé nữa.

Dường như Ethan cũng có cùng suy nghĩ với tôi, vì mũi anh ấy nhăn tít lại. “Bây giờ em lại tìm việc làm ư? Nhưng chúng ta sẽ sớm có em bé mà.”

“Không sớm vậy đâu anh,” tôi chỉ ra, dù rằng trong lòng tôi lại đồng tình với anh. “Em cũng không chắc là mình sẽ nhận công việc nào hay không, nhưng tìm kiếm một chút cũng không hại gì mà nhỉ?”

“Cũng phải. Em cứ tìm nếu muốn. Nhưng nếu em muốn ở nhà trong giai đoạn bầu bí này, thì anh thấy vẫn ổn.” Anh nhe răng cười với tôi. “Còn hơn cả ổn.”

Một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người tôi. Trong lĩnh vực chọn chồng mà nói thì xem như tôi đã trúng xổ số rồi. Tôi không hiểu tại sao bạn tôi lại không thích anh ấy. Mỗi lần chúng tôi nói tới anh ấy, bọn nó cứ bảo, *Cái này là dấu hiệu xấu đó, hoặc Cái kia là dấu hiệu xấu nha.*

Nhưng Ethan là một người đàn ông thực sự tốt. Việc anh ấy không có nhiều bạn gái trước khi quen tôi thì có vấn đề gì cơ chứ? Và tại sao việc anh ấy không còn cha mẹ cũng như không có mấy người họ hàng lại là lý do tôi nên tránh xa anh ấy?

Nếu là mẹ tôi, mẹ sẽ nói bọn họ đang ganh tị. Vì nói cho cùng, tôi có một ông chồng bánh bao, giàu có, chỉ muốn tôi thuộc về một mình anh ấy.

Tôi hăng giọng. “Anh lấy được máy tính chưa?”

Anh ấy giơ chiếc máy tính xách tay MacBook lên với dáng điệu hồ hởi. “Anh suýt thì chìm nghỉm dưới hai mét tuyết đó, nhưng anh lấy được rồi.”

Tôi nhìn quanh phòng. Lần đầu chúng tôi vào trong này, hai mắt Ethan đã sáng lên, huyền thuyên mãi về việc muốn dùng phòng này làm phòng làm việc của mình. “Anh có muốn làm việc trong đây không?”

“Thực ra thì,” anh ấy nói, “không muốn lắm. Phòng rộng đó, đồ đạc cũng đẹp, nhưng trong này không có ánh sáng tự nhiên. Chỉ có cái cửa sổ tí xíu kia thôi.”

Tôi đưa mắt qua vai nhìn khung cửa sổ được nhắc tới. Anh ấy nói đúng. Đa số phòng trong nhà đều có cửa sổ kính rất lớn, nhưng phòng này lại không. Có lẽ vì vậy nên cô ấy đã chọn đây làm nơi thăm khám cho bệnh nhân. Vì nó tách biệt với mọi thứ.

“Vậy anh lên lầu làm việc nhé,” anh ấy nói. “Em cứ ở dưới này nếu muốn.”

“Chắc em sẽ ở đây.”

“Em soạn hồ sơ tìm việc thì cũng tốt,” anh nói thêm, “nhưng anh

muốn em biết là anh sẵn sàng nuôi em cả đời, nếu em muốn.”

Tôi không muốn thế, nhưng hai má tôi hồng lên vì hài lòng trước đề nghị của chồng. Anh ấy nói thật lòng – tôi biết chắc như thế. Anh ấy muốn dành cả đời chăm sóc cho tôi.

Dĩ nhiên là đám bạn tôi sẽ lại xem chuyện đó là một dấu hiệu xấu khác. *Anh ta muốn dùng tiền để kiểm soát mày đấy. Vớ vẩn. Chỉ đơn giản là anh ấy tốt tính thôi.*

“Tóm lại,” Ethan lên tiếng, “em ở dưới này không sao chứ hả? Em có cần gì không?”

“Không có, em ổn mà.”

“Em chắc không?”

“Chắc mà. Thật đó.”

Lúc này mặt tôi lại nóng bừng với cảm giác tội lỗi khi anh ấy mau đi khỏi. Tôi muốn Ethan đi để tôi tiếp tục nghe mấy cuốn băng kia. Mới đây mà tôi đã nghiệm nghe chúng rồi. Nội dung của mấy cuốn băng này có giúp vén bức màn bí mật về chuyện đã thực sự xảy ra cho bác sĩ Adrienne Hale không? Tôi không thể rời khỏi ngôi nhà này mà chưa khám phá ra.

Tôi mở ngăn tủ dưới cùng ra, lục lọi trong mớ băng cát-sét trong đó, và cuốn băng khác lạ kia khiến tôi chú ý. LUKE. Người bạn trai của cô ấy. Tại sao lại có băng ghi âm bạn trai cô ấy nhỉ?

Tôi lấy cuốn băng từ trong ngăn kéo, tháo vỏ hộp ra. Tôi lấy cuốn băng thu buổi tư vấn với EJ ra, đặt cuốn mới vào máy. Rồi tôi nhấn nút Phát.

“Hôm nay Luke có đến không chị?”

Hai mắt Gloria sáng rực lên trước câu hỏi của tôi. Nhưng chị ta không biết lí do tôi muốn nói chuyện với Luke, mà tôi cũng không định cho chị ta hay. “Có đấy. Cậu ta đang giúp bác sĩ Griffith trong phòng tài liệu phía sau.”

Lượt khám đầu tiên tại phòng khám được xếp lịch vào mười lăm phút nữa. Hôm nay tôi đã tới sớm để có thể trao đổi với Luke.

Tôi không chắc là anh ta sẽ có mặt, nhưng tôi đã để ý thấy anh ta luôn tìm được lý do để đến đây mỗi khi tôi có lịch làm việc. Ngẫu nhiên chẳng? Có lẽ. Để xem.

“Vời lại,” Gloria nói thêm, “có một tấm thiệp khác gửi em nè. Sô cô la nữa.”

Cô ấy đẩy cho tôi một hộp nhỏ kẹo sô cô la nhiều vị rẻ tiền mua ở nhà thuốc, kèm theo một phong thư chữ nhật màu hồng bên trên. Trên phong thư là dòng chữ “Bác sĩ Hale” viết bằng bút bi. Dù đang nóng lòng tìm Luke, nhưng tôi vẫn dành thời gian để mở phong thư. Tôi trút ra một tấm thiệp nhỏ có in hình một con chim đang bay trên bầu trời xanh trong vắt. Tôi mở tấm thiệp, đọc những chữ xiên xẹo bên trong:

Kính gửi bác sĩ Hale,

Tôi không biết phải nói thế nào, nhưng sự giúp đỡ của cô có ý nghĩa rất lớn với tôi. Khi tôi gặp cô, lúc đó tôi đang trải qua một giai đoạn u tối

trong cuộc đời. Nếu không nhờ cô, không biết tôi có còn ở đây hôm nay không. Cô đã cứu mạng tôi. Trời cao phù hộ cho cô.

Lola Harnandez

Tôi rút tấm thiệp trở vào phong thư và nhét vào túi áo khoác. Tôi sẽ giữ lại tấm thiệp này. Tôi có cả một bộ sưu tập thiệp cảm ơn, thỉnh thoảng tôi đọc lại vào những ngày u tối của chính mình. Nhưng hôm nay, tôi không có thời gian để nghiền ngẫm và tự khen ngợi bản thân. Tôi còn phải cứu vãn sự nghiệp của mình.

“Đừng quên hộp sô cô la nhé, bác sĩ Hale,” Gloria kêu.

Tấm thiệp quả thật là hành động chu đáo, nhưng hộp sô cô la khẳng định là loại chất lượng kém. Tôi lắc đầu. “Chị cứ giữ đi, Gloria. Cho cháu của chị ăn.”

“Em nên ăn đi. Cho có da có thịt một chút. Đàn ông thích như thế.”

Tôi giật nảy. Gloria không phải người đầu tiên nhiều lần nhận xét rằng tôi quá ốm. *Như bộ xương di động*. Không hiểu nổi sao người ta cứ nghĩ tướng mạo của tôi lại có liên quan tới họ cơ chứ. Tôi còn không thèm đáp lại lời bình phẩm của chị ta. Thay vào đó, tôi xoay người đi vào hành lang dẫn đến phòng tài liệu, để lại hộp sô cô la.

Khi còn cách phòng tài liệu chừng ba mét, tôi nghe được tiếng Luke và bác sĩ Griffith lớn tuổi đang trao đổi với nhau. Giọng bác sĩ Griffith nghe rất mệt mỏi, vốn cũng không có gì lạ.

“Tôi chỉ muốn xem cái ghi chú thôi. Nhưng mỗi lần tôi nhấp vào, cái ghi chú lại mở ra để chỉnh sửa hoặc bổ sung.”

“Đó là tại bác đang nhấp đúp vào cái ghi chú. Bác muốn xem thì chỉ cần nhấp một lần thôi.”

“Tôi đang nhấp một lần đây này. Thấy không – cậu coi nó kìa.”

“Phải rồi. Đó là tại vì bác đã nhấp hai lần.”

“Tôi nào có.”

Tôi bước vào phòng tài liệu vừa đúng lúc nghe Luke kiên nhẫn giải thích với bác sĩ Griffith sự khác nhau giữa nhấp đơn và nhấp đúp chuột, lần thứ ba hay thứ tư gì đó. Nhìn hàng chân mày trắng rậm rì của bác sĩ Griffith đang nhúu khít rịt với nhau thì tôi biết bác ấy không hiểu rồi. Bác ấy sẽ *chẳng bao giờ* hiểu đâu.

Tôi gõ nhẹ lên cửa. Đôi mắt nâu của Luke sáng lên khi trông thấy tôi. Hôm nay tôi mặc một cái đầm màu đỏ mà tôi để sâu phía trong phòng thay đồ. Các nghiên cứu tâm lí học đã chỉ ra rằng đàn ông mê đầm phụ nữ mặc đồ đỏ hơn bất kì màu sắc nào khác. Họ có xu hướng bày tỏ mong muốn mời một phụ nữ mặc đồ đỏ đi hẹn hò nhiều hơn và cũng sẵn lòng chi nhiều tiền hơn cho buổi hẹn đó. Ngoài ra, những người đàn ông tham gia các cuộc nghiên cứu này không xác định được cảm xúc của mình xuất phát từ đâu. Chỉ là họ thích cô gái mặc đồ đỏ thôi.

“Adrienne!” Luke vui vẻ kêu lên. “Sao thế?”

“Anh có rảnh không, Luke?”

Anh ta nhìn tôi rồi nhìn bác sĩ Griffith, rõ ràng rất phân vân giữa lời hứa giúp vị bác sĩ lớn tuổi biết cách nhấp chuột vào một ghi chú với mong muốn giúp đỡ tôi. May thay, bác sĩ Griffith thấy tội cho anh ta nên lão đảo đứng dậy.

“Khỏi lo, Luke à,” bác sĩ Griffith nói. “Để thử lại sau vậy.”

Luke đứng dậy để mặt đối mặt với tôi khi bác sĩ Griffith rời khỏi

phòng. Hôm nay trông anh ta khác quá. Cái áo sơ mi màu xanh da trời đã ủi phẳng phiu, lại còn đeo một cái cà vạt nâu, là nên thắt chặt hơn một chút. Và sáng nay anh ta đã cạo râu rồi. Thường thì anh ta có mùi xà bông, cũng không gây khó chịu gì, nhưng hôm nay tôi phát hiện ra một mùi thơm lạ như mùi xạ hương. Nước hoa hoặc là đồ dưỡng da sau khi cạo râu.

“Có chuyện gì vậy?” anh ta hỏi.

Hai bàn tay tôi xoắn vào nhau. “Tôi cần anh giúp chút chuyện.”

Môi anh ta cong lên. “Tôi cảnh báo trước nha nếu em cần tôi chỉ em sự khác nhau giữa nhấp đúp và nhấp đơn, tôi sẽ nổi điên đó.”

Tiếng cười của tôi vào tai chính tôi nghe còn đầy gượng gạo. Sáng nay tôi đã cố gắng chần chu, dù là rất khó vì tôi chẳng ngủ được mấy kể từ khi đoạn video đó xuất hiện trên điện thoại của tôi. Tôi phải trát tới ba lớp phấn để che đi quầng thâm dưới mắt. “Không phải, là chuyện khác. Tôi... tôi đang mong anh có thể giúp lắp đặt một hệ thống an ninh cho nhà tôi.”

Đôi mắt nâu của anh ta chớp chớp sau cặp kính cận. “Hả?”

“Anh có nói anh đã lắp một cái cho mẹ anh ấy.” Tôi đăng hăng. “Nên là tôi nghĩ anh có thể giúp tôi.”

Anh ta di di ngón cái trên chiếc cằm vừa cạo sạch. “Thì đúng vậy, nhưng mà...”

“Dĩ nhiên tôi sẽ trả tiền cho anh.”

Lời này nói không đúng chỗ rồi. Mặt anh ta xụ xuống. “Không phải chuyện đó. Em không cần trả tiền gì cho tôi đâu. Chỉ là tôi nghĩ... nhà em lớn như vậy, có lẽ em nên thuê một công ty tới làm cho em thì hơn.

Đúng là tôi đã lắp cho mẹ tôi nhưng nhà bà ấy chỉ như cái lỗ mũi thôi.”

Tôi nhìn mặt trước cảnh tượng một đám người lạ vào trong nhà mình, lắp đặt máy quay và thiết bị để rồi họ có thể dùng chúng theo dõi tôi. Tôi không muốn lắp thiết bị để họ có thể theo dõi tôi. Tôi muốn là người theo dõi.

“Tôi đã mua thiết bị rồi,” tôi nói. “Tôi chỉ cần người giúp tôi lắp đặt thôi. Tôi không biết cách làm.”

“Chỉ là thiết bị mà em mua không thể nào tốt bằng cái mà chuyên gia người ta lắp đặt được.”

“Tôi không cần chuyên gia.” Tôi siết tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay. “Tôi muốn anh làm giúp tôi. Xin anh đấy.”

“Adrienne à...”

“Tôi mời anh ăn tối nha. Bất cứ quán nào anh muốn.”

“Nhưng mà...”

“Làm ơn mà, Luke.”

Vai anh ta chùng xuống. “Thôi được rồi. Để tôi làm cho.”

Cứ như một tảng đá nặng vừa được hạ xuống vậy. Có hệ thống an ninh cũng không bảo vệ tôi khỏi EJ được, nhưng tôi cảm thấy yên tâm hơn. Tôi không thích việc hằn ta cứ thập thò lén lút trên đất nhà tôi và theo dõi tôi. Tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi không quen với cái cảm giác bị mất quyền kiểm soát này, và tôi không thích cảm giác này.

“Cảm ơn Luke.” Không kịp nghĩ ngợi, tôi vươn tay chạm vào cánh tay anh ta. Tôi không phải kiểu người thích động chạm, nhưng tôi cảm thấy biết ơn anh ta nhiều lắm. “Tôi rất cảm kích.”

“Không hề gì.” Anh ta mỉm cười. Hôm nay nhìn anh ta thật là khác trong chiếc áo sơ mi đã ủi và chiếc cà vạt, cùng gương mặt mày râu nhẵn nhụi. Đẹp trai một cách lạ lùng. “Em cũng không cần mời tôi ăn tối đâu.”

“Tôi muốn mời mà.”

“Em cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Tôi định phản đối lần nữa, nhưng giọng Luke có vẻ cứng rắn. Tôi cảm kích việc anh ta không muốn đi ăn tối với tôi trừ khi là tôi thực sự muốn. Anh ta không định gây áp lực gì với tôi cả. “Thôi đành vậy.”

“Thế...” Hai bàn tay anh ta chà chà vào nhau. “Em muốn khi nào thì làm?”

“Càng sớm càng tốt.”

Anh ta nhướn cao chân mày. “Tối nay tôi rảnh.”

Không biết sao tôi đã biết trước là tối nay anh ta sẽ rảnh.

Luke đậu chiếc Toyota màu xanh của mình ngay phía sau xe tôi, trước nhà. Anh ta đã gài địa chỉ của tôi vào hệ thống định vị của xe mình, nhưng tôi đã bảo rằng có thể tín hiệu sẽ mất sau khi rời khỏi đường lớn, vì vậy tốt hơn anh ta nên chạy theo tôi. Tôi thường chỉ đường cụ thể cho những bệnh nhân đến nhà mình.

“Ôi trời đất ơi, Adrienne.” Luke nói lỏng cà vạt khi bước ra khỏi xe. “Em đúng là tách biệt với nhân loại ở ngoài này. Trong vòng chục cây số quanh đây chỉ có mỗi căn nhà này.”

Thực ra căn nhà cuối cùng chúng tôi đi qua cách đây có ba cây số thôi. Nhưng tôi quyết định không nói ra làm gì. “Vâng.”

Anh ta nhìn lướt qua hàng cây vây quanh con đường đất hẹp dẫn

tới nhà tôi. “Lúc có tuyết lớn thì em làm sao? Chắc chắn là em bị kẹt ở trong này.”

“Tôi có thỏa thuận với công ty xúc tuyết. Họ xúc tuyết toàn bộ con đường này cho tôi.”

Tôi gồng mình đón chờ những câu hỏi khác, nhưng không có. Thay vì hỏi tiếp, anh ta lại mở cốp xe và lấy ra một thùng dụng cụ, rồi theo chân tôi tới cửa chính. Khi tôi mở cửa và Luke bước lên ngưỡng cửa, anh ta không kìm được mà huýt sáo một tiếng.

“Quao,” anh ta nhận xét.

“Tôi biết.”

“Ngôi nhà lớn thật.”

“Phải, tôi biết.”

Luke cười chữa thẹn. “Xin lỗi em, chỉ là tôi chưa từng quen biết ai sống trong một lâu đài như vậy.”

Tôi bỏ qua cái phép so sánh nhà của tôi với một lâu đài ấy.

“Tôi để bộ công cụ đã mua để lắp đặt hệ thống an ninh ở đằng kia.” Tôi gật đầu về phía cái thùng các-tông đặt sát tường. Nó được gửi tới hôm qua, tôi đã mất hai mươi phút đọc phần hướng dẫn và xác định là tôi không tài nào tự mình lắp đặt được.

Anh ta cắn môi. “Em thực sự muốn tôi làm hả? Chuyên gia người ta sẽ...”

“Luke à.”

Anh ta thở ra một hơi dài thượt. “Thôi được. Để tôi.”

Anh ta ngồi xuống sục sạo trong thùng các-tông. Tôi đứng trên chân này rồi lại đổi sang chân kia, lo lắng không biết việc này có quá

khó với anh ta không. Theo tôi thấy, anh ta là thiên tài công nghệ. Nhưng tiêu chuẩn của tôi cũng không gọi là cao. Đa số nhân viên ở cửa hàng Apple cũng thuộc vào nhóm thiên tài này. Nhưng tôi cũng thấy yên tâm khi anh ta có mang theo thùng dụng cụ trong cốp xe.

“Anh thấy mình làm được không?” Tôi hỏi.

“Tôi không thấy có vấn đề gì.”

Hai vai tôi hơi thả lỏng. “Anh có thể lắp cái máy quay để nhìn chỗ cửa trước không? Để khi xem điện thoại tôi thấy được ai tới trước cửa?”

“Được.”

“Hay quá.”

Anh ta lôi ra một túi ni lông nhỏ đựng ốc vít, nhúu mày nhìn chúng qua cặp kính. “Em không phản đối việc tôi khoan vài cái lỗ nhỏ trên tường chứ?”

“Cứ làm những gì anh cần làm.”

Anh ta ngược lên nhìn tôi. “Em không cần đứng đó xem tôi làm đâu. Làm cái này không nhanh được đâu. Em cứ làm việc hay gì cũng được, tôi sẽ cho em hay khi nào làm xong.”

Nói thật là tôi không ngại quan sát anh ta chút nào. Tôi thấy việc này khá thú vị. Và tuy không muốn thừa nhận, nhưng quả thật tôi cảm thấy Luke ngày càng quyến rũ khi tôi quan sát dáng vẻ anh ta bận rộn với cái thùng dụng cụ. Nguyên tắc của tôi là không yêu đương. Hiếm khi tôi tìm được một người đàn ông có vẻ đáng để tôi thử. Tôi luôn cảm thấy mình miễn nhiễm với những ham muốn của đa số phụ nữ khác.

Nhưng khi nhìn Luke, tôi tự hỏi liệu điều đó có đúng không.

Tôi húng hắng ho, xua đi những suy nghĩ không mong muốn. “Tôi sẽ làm việc ở đẳng đó, trong căn phòng tôi hay tư vấn cho bệnh nhân. Cứ báo tôi biết nếu anh cần thứ gì nhé.”

“Được.”

Chín mươi phút tiếp theo đó tôi dành để trả lời email trong phòng làm việc. Tôi nóng lòng muốn ra ngoài xem Luke đã lắp đặt đến đâu, nhưng lại không muốn xàng xê trước mặt anh ta. Thế nên tôi nhẫn nại đợi anh ta đến tìm mình. Mỗi phút trôi qua, tôi lại cảm thấy có lỗi hơn vì khoảng thời gian anh ta dành ra để giúp tôi.

Cuối cùng, khi tôi định đứng dậy đi xem anh ta thế nào thì có tiếng gõ cửa. “Adrienne?”

“Đợi một chút!”

Tôi vội hoàn tất bức thư đang viết dở, rồi lại đứng lên. Khi tôi ra khỏi văn phòng, Luke đang đứng gần cửa, bên cạnh kệ sách. Anh ta đang cầm một cuốn sách của tôi, và tôi lập tức nhận ra đó là cuốn sách mới nhất của mình – sắp được bày bán tại các cửa hàng trên khắp cả nước. *Giải phẫu cơn sợ hãi*.

“Ồ, chào em.” Mặt anh ta đỏ lên. “Xin lỗi, không định nghe lén đâu. Tôi thấy cuốn sách có tên em nên hơi tò mò.”

“Chỉ là bản in thử thôi.”

“Nhìn nó thú vị ghê.” Anh ta lại cười bên lên. “Tôi có đọc cuốn kia của em. Sách hay lắm. Thông thái, nhưng cũng hấp dẫn. Loại sách mà ai ai cũng thích.”

“Cảm ơn anh.”

“Chắc em nghe những lời này suốt nhỉ.”

“Không nhiều vậy đâu.” Tôi nhìn xuống cuốn sách trong tay anh ta. “Cuốn này sẽ ra mắt trong vài tháng tới. Tôi rất tự hào về nó.”

“Sách viết về... nỗi sợ à?”

Tôi gật đầu, hào hứng muốn thảo luận về cuốn sách. Khi sách được phát hành, sẽ có nhiều chuyến đi giới thiệu, phỏng vấn, có thể có cả chương trình truyền hình. Nhưng đến hiện tại thì chưa có chi. Mà tôi thêm được nói về cuốn sách của mình quá đổi. “Thực ra, cuốn sách viết về những người đã sống sót qua những tình huống khủng khiếp và cách họ ứng phó với hậu quả.”

“Nghe nặng nề nhỉ.”

“Trường hợp ấn tượng nhất là bệnh nhân nọ, PL, mà tôi đã điều trị được vài năm,” tôi nói. “Cô ấy tới một cabin nghỉ ngơi cuối tuần với chồng sắp cưới và hai người bạn thân. Giữa chốn hoang sơ, không sóng điện thoại, thế này thế kia.”

Anh ta cười ranh mãnh. “Ý em là giống ở đây hả?”

“*Không hề.*” Tôi lườm anh ta. “Tóm lại, họ đã uống khá nhiều rượu và hút cần sa nữa, nên đã không hề đề phòng khi một gã đàn ông cầm dao phay xông vào cabin.” Tôi liếm môi, nhớ lại phần mô tả tôi viết trong sách. “Hắn đã đâm thủng bánh xe để họ không thể chạy trốn. Rồi hắn đâm hết cả bốn người, để họ chảy máu tới chết. Bệnh nhân của tôi sống sót nhờ giả vờ bất tỉnh. Sau khi hung thủ bỏ đi, cô ấy loạng choạng chạy trốn trong rừng đến lúc ra được đường lớn và ngoắc được một chiếc xe để nhờ giúp đỡ.”

“Trời đất,” Luke thở ra. “Nghe... kinh khủng quá.”

Tôi lấy cuốn sách từ tay anh ta, giở qua những trang giấy in các

câu chữ của chính tôi, đang kể lại câu chuyện mà bệnh nhân đã kể về những nỗi kinh hoàng cô ấy phải chịu đựng. “Điều kinh khủng nhất là cảnh sát không bắt được gã đồ tể kia. Hắn vẫn còn nhón nhơ đâu đó ngoài kia.”

“Ôi trời.” Anh ta lắc đầu. “Cảnh sát chưa bắt được hắn nữa? Họ có biết vì sao hắn lại giết người không?”

“Có ai biết tại sao một người lại muốn giết bốn người ngẫu nhiên nào đó trong rừng không chứ?”

Luke không có câu trả lời.

“Suốt một năm trời, tối nào cô ấy cũng giật mình tỉnh giấc và gào thét.” Tôi như thấy được đôi mắt đầy tơ máu của cô gái phía trên hai quang thâm. “Cô ấy gặp ác mộng, thấy gã đó ở bên ngoài cửa sổ nhà cô. Tinh thần cô ấy căng thẳng cực độ vì hắn vẫn còn tự do. Cần rất nhiều kỹ thuật tư vấn mới giúp cô ấy khỏe lại. Kỹ thuật và thời gian.”

“Tôi chắc chắn em đã góp phần không nhỏ trong việc đó.”

“Tôi thích nghĩ rằng mình đã giúp được cô ấy. Rất khó để vượt qua được tổn thương kiểu như vậy.”

“Nhân nói tới chuyện này...” Anh ta hất đầu về phía phòng khách. “Để tôi giới thiệu cho em hệ thống an ninh mới trong nhà.”

Nửa tiếng sau đó là thời gian Luke chỉ cho tôi những công sức anh ta đã bỏ ra để đảm bảo an ninh cho nhà của tôi. Có nhiều bộ cảm biến gắn trên tất cả cửa sổ ở tầng trệt. Bảng điều khiển nằm ngay bên trong cửa chính, anh ta xoay mặt đi để tôi nhập sáu chữ số mật khẩu. Là sinh nhật người mẹ quá cố của tôi.

“Em có thể bật hoặc tắt hệ thống an ninh sau khi nhập mật khẩu,”

anh ta giải thích. “Bảng điều khiển này còn cho phép em ấn định thời điểm tắt hệ thống nếu em muốn.”

“Còn máy quay thì sao?”

“Tôi gắn nó bên ngoài cửa chính nhà em rồi. Tôi chỉ cần kết nối nó với điện thoại của em nữa thôi.” Anh ta giơ tay ra. “Nếu em đưa điện thoại cho tôi, tôi sẽ cài đặt hết cho em.”

Tôi để điện thoại ở phòng làm việc, vì thế tôi dẫn anh ta tới đó. Ngay khi nhận lấy điện thoại, anh ta nhanh chóng cài đặt ứng dụng mà tôi cần và kết nối nó với máy quay an ninh. Khi anh ta trả lại điện thoại, tôi thấy được hình ảnh của khu vực bên ngoài cửa chính nhà mình trên màn hình.

“Hay quá,” tôi thì thầm. “Cảm ơn anh nhiều lắm.”

Nhưng Luke không đáp lại. Anh ta đang chăm chăm nhìn cái kệ sách trong văn phòng của tôi. Hai mắt chú ý đến khoảng hở giữa hai cuốn sách. “Cái đó là gì thế?”

Trong suốt những năm tôi làm công việc tư vấn cho bệnh nhân trong văn phòng này, anh ta là người đầu tiên chú ý đến chiếc ý máy thu âm được giấu giữa hai cuốn sách bìa cứng nọ. Tôi nảy sinh cảm xúc lẫn lộn giữa ghét bỏ và khâm phục. “Máy thu âm.”

“Máy thu âm?”

“Tôi thu âm các buổi tư vấn cho bệnh nhân.”

Hai chân mày của Luke nhướng cao thiếu điều chạm vào tóc. “Tất cả bệnh nhân sao?”

“Ừ.” Tôi nhún vai, biểu thị chuyện đó không có gì to tát. Ở New York, việc thu âm một cuộc trò chuyện mà bạn tham gia không phải là

phạm pháp, cho dù người kia không hề biết đang được thu âm. “Tôi không dùng những cuốn băng này vào việc gì khác ngoài việc nghe lại buổi tư vấn gần nhất nếu cần. Tôi dùng băng thu âm thay vì ghi chú bằng tay. Trong nhà tôi còn không có bệnh án điện tử.”

Tôi quan sát biểu cảm của Luke. Tôi trăn người chờ anh ta giáo huấn rằng chuyện tôi đang làm là rất sai trái, hoặc là hăm dọa sẽ báo cho bệnh nhân của tôi biết về sự vi phạm vấn đề bảo mật danh tính này. Nhưng khi anh ta lên tiếng sau một hồi im lặng, điều anh ta nói lại khiến tôi kinh ngạc. “Em không nên dùng băng thu âm. Em nên thu âm dạng kỹ thuật số mới phải.”

“Kỹ thuật số?”

“Ừ.” Anh ta lắc đầu. “Nhất định là em có tới cả ngàn cuốn băng như này. Em lưu hết mọi thứ vào máy tính chẳng phải tốt hơn sao?”

“Tôi thích băng thu âm.”

“Băng thu âm hỏng hóc? Thôi mà. Chẳng lẽ tôi đã lên nhầm một cỗ máy thời gian và được đưa về những năm tám mươi hay gì?”

Nụ cười ngổ trên mặt anh ta làm tôi bất giác cười theo.

Lần đầu tiên gặp Luke ở phòng khám, tôi thấy anh ta hơi phiền phức, cho dù về chuyên môn thì anh ta giỏi. Nhưng tôi ngày càng có cảm tình với anh ta.

“Băng cát-sét là thiết bị thu âm cực kỳ hay ho,” tôi nói. “Tôi rất sẵn lòng làm thử cho anh xem.”

“Làm thử hả?”

“Trải nghiệm với bác sĩ Adrienne Hale.” Tôi nháy mắt với anh ta. “Anh hãy ngồi lên sofa đi, tôi sẽ cho anh xem cách tôi làm việc.”

Nụ cười của anh ta héo đi khi liếc ra sau lưng, về phía chiếc ghế sofa bằng da của tôi. “Trên sofa à?”

“Phải. Sẽ vui lắm đó.”

“Vui hả?”

“Đúng rồi. Sao lại không chứ?”

Bàn tay anh ta lướt nhẹ trên tay vịn của chiếc ghế. “Trải nghiệm với bác sĩ Adrienne Hale à?”

“Nói thật nhé, có rất nhiều người chi tiền khủng cho trải nghiệm này đấy.”

“Ờ, chắc là vậy rồi.” Anh ta lại nhìn xuống chiếc ghế. Anh ta không muốn làm việc này, nhưng cũng không muốn từ chối. Anh ta vừa mất cả buổi tối ở nhà tôi rồi. Dù có là người tử tế thì chắc hẳn anh ta cũng có động cơ sâu kín nào đó. “Thôi được. Chơi thì chơi. Để tôi trải nghiệm với bác sĩ Adrienne Hale xem sao.”

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

H: “Đây là buổi tư vấn đầu tiên với LS, một người đàn ông ba mươi...?”

S: “Ba mươi sáu.”

H: “Ba mươi sáu tuổi, trông có vẻ bình thường nhưng lại cực kì giỏi về điện tử và máy tính, hơn nữa hình như luôn mang theo một cây búa trong cốp xe. Có vẻ đáng ngờ nhỉ?”

S: “Nè, em nên mừng là tôi có mang theo cây búa nha.”

H: “Thế, Luke, hãy nói một chút về bản thân anh đi.”

S: “Nói gì bây giờ?”

H: “Bất cứ chuyện gì anh xem là quan trọng.”

S: “Chà chà. Tôi có bằng thạc sĩ khoa học máy tính. Tôi đã làm trong ngành công nghệ thông tin được... ờ, từ sau khi lấy bằng thạc sĩ. Năm năm trở lại đây, tôi đang hỗ trợ các cơ sở y tế thiết lập hệ thống bệnh án điện tử.”

H: “Anh có thích công việc của mình không?”

S: “Có chứ. Thì nó là công việc. Nhưng cũng không tệ.”

H: “Anh có gia đình chưa, Luke?”

S: “Em biết tôi chưa mà.”

H: “Làm sao tôi biết được?”

S: “Thì tôi đâu có đeo nhẫn.”

H: “Rất nhiều đàn ông có gia đình không đeo nhẫn cưới.”

S: “Cũng đúng. Nhưng tôi chưa có gia đình.”

H: “Trước đây anh có từng kết hôn chưa?”

S: “Ờ...”

H: “Luke?”

S: “Có. Đã từng.”

H: “Tôi hiểu rồi. Cuộc hôn nhân ấy kết thúc như thế nào?”

S: “Vợ tôi đã chết.”

H: “Tôi rất lấy làm tiếc.”

S: “Không..... không sao. Chuyện cũng lâu rồi.”

H: “Anh có muốn nói....”

S: “Tôi không muốn nói về chuyện đó. Nói chuyện khác được không?”

H: “Cũng được. Chỉ là tôi nghĩ.”

S: “Ý này không hay chút nào. Tắt máy thu âm đi.”

H: “Tôi không đồng tình. Chúng ta có nhiều điều để khám phá lắm.”

S: “Thật à?”

H: “Phải. Anh là một người rất phức tạp và thú vị, anh Luke Strauss ạ.”

S: “Thật sao?”

H: “Anh đừng cười. Anh vừa hy sinh cả buổi tối của mình để giúp đỡ một phụ nữ mà anh chỉ quen biết sơ sơ. Và anh không mong đợi người phụ nữ ấy báo đáp cái gì cả.”

S: “Tôi không còn cách nào khác. Cô ấy sống ở nơi hoang vắng như vậy. Tôi không muốn cô ấy gặp chuyện gì không may.”

H: “Anh thật là có tâm.”

S: “Có lẽ tôi là người tốt bụng. Hoặc là một gã cơ hội.”

H: “Anh chỉ là kẻ cơ hội nếu thực sự anh mong đợi điều gì đó từ cô ấy, điều mà cô ấy không định cho anh.”

S: “Tôi không... ý là, tôi không mong đợi gì cả. Chắc là hy vọng thì đúng hơn.”

H: “Hy vọng điều gì?”

S: “Không có gì. Thôi em đừng bận tâm.”

H: “Không được, nói tôi biết đi.”

S: “Ừ thì, người phụ nữ mà tôi giúp đỡ tối hôm nay... Em nói tôi phức tạp và thú vị, tôi cũng không biết có đúng không, nhưng người phụ nữ này mới là phức tạp và thú vị. Không chỉ có vậy. Cô ấy còn rất thông minh, không ngờ tới luôn ấy. Hơn nữa, vào thời gian rảnh, cô ấy còn tới làm việc ở một phòng khám cho người thu nhập thấp, và cô ấy thực lòng quan tâm tới những bệnh nhân ở đó. Cô ấy làm như không có gì lớn lao, nhưng những gì cô ấy làm cho họ rất tuyệt vời. Họ rất mến cô ấy.”

H: “Vậy là anh muốn giúp cô ấy vì cô ấy giúp người khác à?”

S: “Ừ... ý là, một phần là vậy, nhưng mà...”

H: “Nhưng mà gì?”

S: “Cô ấy thú vị, phức tạp, chu đáo, và thông minh. Nhưng cô ấy cũng...”

H: “Cũng gì?”

S: “Cô ấy xinh đẹp.”

H: “Anh nghĩ vậy ư?”

S: “Phải. Tôi thực sự thấy như vậy.”

H: “Hiểu rồi. Vậy anh muốn nói là anh có ý định چرا کنم cô gái này à?”

S: “À...”

H: “Anh có biết là mặt anh đang đỏ lăm không?”

S: “Ha ha, vui ghê. Ờ thì... em muốn tôi nói gì bây giờ đây? Phải. Phải, tôi thích cô ấy.”

H: “Vậy cảm xúc của cô ấy với anh thì sao?”

S: “Trước đây, tôi cho rằng cô ấy không ưa tôi lắm. Nhưng hiện tại thì tôi không chắc. Cô ấy rất khó đoán.”

H: “Thế à?”

S: “Phải. Tôi đã ở trong nhà cô ấy hai tiếng đồng hồ rồi, rồi cô ấy bảo tôi ngồi lên ghế và chơi trò tư vấn giả dò kỳ cục này, hỏi tôi mấy câu hỏi vừa rồi. Và suốt thời gian đó, tôi cứ nghĩ, nếu tôi đứng dậy và tới hôn cô ấy thì sao ta? Cô ấy sẽ phản ứng như thế nào đây?”

H: “Sao anh không làm vậy đi?”

S: “Nếu cô ấy không muốn thì sao? Lỡ cô ấy tát tôi thì sao?”

H: “Tôi nghĩ chắc sẽ không đâu.”

S: “Không à?”

H: “Phải thử mới biết.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại lên giường với Luke Strauss. Ăn tối? Có thể. Uống vài li? Có lẽ. Nhưng không phải thế này. Chuyện này hoàn toàn là một bất ngờ.

Nhưng không phải là bất ngờ khó chịu. Ngược lại là đáng khác. Tôi cứ cho rằng mình là kiểu người có thể sống mà không cần quan hệ xác thịt, nhưng thời khắc mà Luke hôn tôi sau khi tôi trêu anh ấy đến mức anh ấy phải hành động, thì tôi nhận ra mình chỉ đang tự huyễn hoặc bản thân. Tôi muốn điều này. Tha thiết đến mức khi anh ấy vì tôn trọng tôi mà cố chậm lại, tôi đã không để anh làm thế.

Bất cứ điều gì em muốn, Adrienne.

Tôi đã có được đúng thứ mình muốn. Một đêm nồng nhiệt với một người đàn ông đã khiến tôi kinh ngạc bởi sự thành thực. Anh ấy đã làm rất tốt việc lắp đặt hệ thống an ninh cho nhà tôi. Việc trên giường anh ấy còn làm tốt hơn.

Tôi vô cùng thỏa mãn.

Nhưng bây giờ, chuyện đã xong. Luke đang ôm vai tôi, cơ thể trần trụi của tôi ép sát vào thân người anh ấy, và suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi lúc này là, *Làm sao bảo anh ấy đi về đây?* Bây giờ đã hơn nửa đêm rồi – khẳng định là anh ấy muốn ở lại đây. Tôi thích anh ấy, nhưng tôi không muốn anh ấy nằm trên giường của mình nữa. Tôi không muốn anh ấy xoay tới xoay lui, ngáy o o rồi lại ôm ấp tôi lúc ngủ. Tôi

cần ngủ.

Tôi cảm thấy thật là dở nếu bây giờ mà xoay sang nói với anh ấy, *Anh này, cũng vui đó. Giờ anh đi về được chưa? Có lẽ tôi sẽ phải ở với anh ấy. Cả đêm nay.*

“Em biết sao không?” Luke thì thầm vào tóc tôi. “Anh đói quá.”

Anh ấy vừa dứt lời thì bao tử tôi réo lên, to tới nỗi anh ấy cũng nghe thấy.

Luke bật cười. “Vậy là em cũng giống anh rồi.”

“Anh có muốn xuống lầu kiếm chút gì ăn không? Mình có thể xem trong tủ lạnh có gì không.”

“Được đó.”

Anh ấy sẽ không nói vậy đâu khi phát hiện ra bên trong tủ lạnh của tôi nghèo nàn tới mức nào. Nhưng lại nói, tôi có cảm giác anh ấy sẽ không thấy khó chịu. Luke là người rất dễ tính. Tôi vẫn chưa quyết định được là tôi có thích điểm này ở anh ấy hay không.

Luke trèo xuống giường, gom lại đồng quần áo bị ném tứ tung trong lúc nhiệt huyết dâng trào. Khi đang kéo khóa quần, anh ấy thấy tôi đang nhìn bèn ngược lên cười toe toét với tôi. Lần đầu tiên kể từ lúc thấy đoạn video đó trên điện thoại, tôi thoáng có cảm giác hạnh phúc.

Đoạn video đó. EJ. Tên khốn nạn.

Không. Đừng nghĩ tới nó. Không phải lúc này.

Luke tròng chiếc áo sơ mi cài nút được phân nửa vào người nhưng không cài hết nút. Rồi anh ấy nhặt chiếc cà vạt nằm trên sàn lên, vắt bừa quanh cổ. Tôi nghĩ đến việc mặc lại quần áo hôm nay giống Luke, nhưng sau đó thì quyết định bỏ qua. Tôi lấy chiếc áo choàng ngủ màu

đổ choàng vào.

Anh ấy cười tán thành. Tôi mua cái áo choàng này vì nó ấm, nhưng nó còn một ưu điểm khác là có màu đỏ. Xin thể là tôi không hề nghĩ tới khía cạnh đó khi mua áo, nhưng có lẽ trong vô thức tôi có nghĩ tới thật.

Cái tủ lạnh còn trống hơn trong tưởng tượng của tôi. Trong đó có một ổ bánh mì, nhưng khi Luke lấy nó ra, bên dưới đã mọc mốc xanh rờn. Có một chai sốt cà chua. Trong tủ có nui nhưng không có nước sốt. Chỉ có sốt cà chua.

“Em thường ăn ngoài,” tôi nói với vẻ có lỗi.

“Anh cũng hy vọng là vậy.”

Anh ấy mở một cái tủ khác và tìm được một gói bánh quy mặn chỉ hơi mềm cùng với một ít bơ đậu phộng. Đây không hẳn là một bữa tối thượng hạng, nhưng cũng đủ no bụng. Tôi có một lốc chai nước uống ở ngăn dưới cùng trong tủ lạnh, tôi lấy một chai cho mình và đưa một chai cho Luke trong khi anh ấy đang bận làm bánh quy kẹp bơ đậu phộng.

“Xin lỗi anh,” tôi nói.

“Có gì mà phải xin lỗi.” Anh ấy dừng lại để liếm bơ đậu phộng trên con dao. “Đây là món anh thích nhất từ hồi bảy tới mười tuổi đó.”

Tôi mỉm cười, tưởng tượng cảnh Luke là cậu bé lớp hai mặt đầy tàn nhang. “Em dám cá lúc nhỏ anh dễ thương lắm.”

“Đúng vậy,” anh ấy khẳng định. Anh đưa tôi một cái bánh quy kẹp. Tôi cắn một miếng – mùi vị đúng như tưởng tượng. “Đến lúc dậy thì anh mới thành đùa nổi loạn hay gây chuyện.”

Tôi nhướn một bên chân mày. “Anh mà cũng gây chuyện khiến ba

mẹ phiền lòng à? Em không tưởng tượng được đấy.”

Anh ấy liếm đi chút bơ đậu phộng dính ở môi trên. “Cũng không hẳn. Anh cũng có gây rắc rối đó chứ. Rắc rối với pháp luật ấy.”

“Dính tới pháp luật? Thật hả?”

Anh ấy ngần ngừ, như thể đang cân nhắc xem có nên nói xạo không, dù anh ấy vừa mới thừa nhận chuyện đó có thật. Tôi tin chắc Luke Strauss cũng có một tật gì đó khi nói dối, nhưng tôi chưa phát hiện ra. “Phải.”

“Ví dụ xem.”

“Thâm nhập máy tính bất hợp pháp.” Anh ấy nháy mắt. “Anh cứ nghĩ mình thông minh lắm... cho tới khi bị tóm cổ. Anh gặp đủ thứ rắc rối hết. Nhưng may là anh vẫn còn tuổi vị thành niên, với lại ba mẹ anh đã thuê được một luật sư giỏi. Anh chỉ phải làm công ích, và họ bảo đảm là tội đó không bị ghi vào lý lịch tư pháp của anh.”

“Oa. Ấn tượng thật.”

“Em thấy ấn tượng vì anh là hacker? Hay ấn tượng vì anh không phải ngồi tù?”

“Cả hai. Nhưng chủ yếu là cái đầu ấy.” Tôi vò vò một ít bánh quy giữa hai ngón tay. “Anh vẫn có thể làm việc đó chứ?”

“Làm gì?”

“Thâm nhập máy tính.”

Anh ấy bật cười. “Có lẽ, nhưng chúng ta sẽ không bao giờ biết sự thật. Không ai thuê em làm công việc này nếu em bị bắt vì làm chuyện phi pháp đó. Anh lớn rồi, anh thừa biết không nên liều lĩnh ngu ngốc như thế nữa.”

Tôi đã biết Luke rất giỏi về máy tính. Nhưng chuyện này là một thông tin rất thú vị. Tôi thầm ghi nhớ để dành cho sau này.

“Dám cá lúc còn nhỏ em là một đứa bé hoàn hảo ha,” anh ấy nhận xét. “Chắc em là kiểu con nít mà người lớn nào cũng thích. Học trò cưng của các thầy các cô – đúng không?”

“Không hẳn.”

Chân mày bên trái của anh ấy nhếch lên. “Thật à?”

“Có rất nhiều giáo viên không ưa anh,” tôi nói, “khi anh thông minh hơn họ.”

Luke trợn mắt nhìn tôi một giây, rồi bật cười. “Ờ, chắc là vậy rồi.”

Tôi hài lòng khi anh ấy thấy lời khẳng định quả quyết của tôi có vẻ thú vị thay vì là ngạo mạn. Nói cho cùng, đó là sự thật. Từ khi còn nhỏ xíu, trí thông minh của tôi đã vượt trên những người được giao nhiệm vụ dạy dỗ tôi. Và quả thật, rất nhiều người lớn ghét bỏ một đứa trẻ thông minh hơn họ.

Rất nhiều bậc cha mẹ cũng vậy.

Tôi chờ đợi những câu hỏi khác về tuổi thơ và gia đình mình, nhưng anh ấy không hỏi gì thêm. Chúng tôi ngồi yên lặng trong nhà bếp, cùng ăn món bánh quy kẹp bơ đậu phộng. Cho dù tôi có muốn trò chuyện, thì cũng khó mà làm được khi bơ đậu phộng cứ dính vào vòm họng. Có lẽ đó là lí do Luke không hỏi nữa, chứ chẳng phải vì tôn trọng sự riêng tư của tôi. Anh ấy nhìn quanh quất trong lúc đang ăn, vẻ mặt có phần thích thú.

“Nhà em to thật đấy,” cuối cùng anh ấy nói.

“Vâng, chỉ có mình em thôi.”

“Anh không có hỏi nhé.”

“Anh không cần phải hỏi.” Tôi nhịp nhịp mấy ngón tay trên bàn. “Người ta nhìn ngôi nhà này và cho là nhất định em sống ở đây với chồng con. Khi em phủ nhận điều đó, họ có vẻ không vừa lòng. Người ta không thích khi có chuyện gì đó không giống như mong đợi của họ.”

“À,” Luke nói, “anh muốn em biết là em vượt quá sự mong đợi của anh đó.”

Tôi mỉm cười. “Vậy sao?”

“Ừ. Với lại, anh thấy mừng là em không có chồng. Dĩ nhiên rồi.”

Tôi đổi tư thế ngồi trên chiếc ghế ăn bằng gỗ. “Còn anh thì sao? Anh nói mình đã từng lấy vợ.”

Cái kiểu tụt cảm xúc hoàn toàn của Luke khi tôi nhắc tới cuộc hôn nhân trước đó thật là đáng kinh ngạc. Ban nãy khi tôi tư vấn cho anh ấy cũng vậy. Mắt anh ấy nhìn sang hướng khác, đôi môi mím chặt. “Anh không muốn nói tới chuyện đó.”

“Em hiểu.”

Anh ấy thật không công bằng. Anh ấy đã ba mươi sáu tuổi và là một người góa vợ. Anh ấy thừa biết lời nói lấp lửng như vậy sẽ khiến người ta tò mò. Vì sao anh lại mất vợ khi tuổi đời còn trẻ như vậy?

Anh ấy trông thấy vẻ mặt của tôi bèn thở dài. “Cô ấy bị tai nạn. Chuyện... khủng khiếp lắm. Anh hi vọng lời anh sắp nói không bị xem là lạnh nhạt, nhưng nói thật anh không muốn nghĩ tới chuyện đó khi anh ở đây với em.”

“Em hiểu mà.” Tôi thực lòng hiểu được. Nếu Luke có thao thao bất tuyệt về người vợ đã chết thì chuyện ấy cũng không tốt đẹp hơn được.

Anh ấy nói chuyện đã qua rồi, và tôi tin đúng là như thế. Nhưng tôi vẫn không thể không thắc mắc. Tai nạn ấy là gì? Anh ấy có bị tai nạn cùng vợ không?

Dù sao thì tôi sẽ không tìm được câu trả lời cho những câu hỏi ấy vào tối nay.

Chúng tôi ăn hết chỗ bánh quy và bơ đậu phộng. Tôi liếc nhìn đồng hồ trên lò vi sóng – đã gần một giờ sáng. Tuy đã mặc quần áo vào, nhưng áo sơ mi của anh ấy hầu như không gài nút. Anh ấy sống ở tận khu Bronx, sẽ chẳng đời nào anh ấy lại muốn đi quãng đường xa tít tắp trở lại căn hộ của mình vào lúc muộn như này. Anh ấy sẽ muốn ở lại đây đêm nay.

Có lẽ anh ấy sẽ muốn hai đứa ôm ấp cả đêm. Một giọt mồ hôi lạnh túa ra trên gáy tôi.

“Thế...” tôi hắng giọng. “Hôm nay thật là hay.”

“Ừ.” Một nụ cười nở ra trên môi anh ấy. “Đúng là rất hay.”

“Em không ngại làm lần nữa, vào một lúc nào đó,” tôi nói. Câu này không hoàn toàn là nói dối. Nhưng lần tới sẽ là ở nhà anh ấy để tôi có thể ra về sau khi xong chuyện.

“Anh tán thành.”

“Bất cứ lúc nào. Cứ... anh biết đó, nhắn tin cho em.”

“Anh sẽ nhắn.”

“Vâng. Thế.”

Hai chúng tôi im lặng một lúc lâu. Cuối cùng, Luke phá vỡ sự im lặng. Bằng cách bật cười khanh khách.

Tôi trừng mắt nhìn anh ấy, cảm thấy bị xúc phạm. “Có gì mà vui dữ

vậy?”

Luke quệt nước mắt. Anh ấy cười nhiều tới nỗi nước mắt ứa ra. “Em muốn anh đi về chết đi được, nhưng lại ngại không dám nói ra.”

“Ừ thì...” tôi khoanh hai tay trước ngực. “Do em quen ngủ một mình thôi mà. Anh cũng thích ngủ trên giường của mình hơn đúng không?”

“Chắc chắn.” Anh ấy chồm người tới, hôn lướt qua môi tôi. “Nói thật, sáng mai anh phải tới một bệnh viện khác trong thành phố, anh không muốn phải chạy trốn về nhà khi trời vừa hừng sáng để tắm tấp, thay đồ. Anh sẽ ở lại nếu em muốn, nhưng đi về cũng không hề gì.”

Cả người tôi rũ ra vì nhẹ nhõm. “Cảm ơn anh.”

“Nhưng,” – anh ấy giơ lên một ngón tay – “em phải để anh mời em ăn tối đó.”

“Em mới là người nợ *anh* bữa tối mà, nhớ không?”

“Anh nhớ, nhưng không đời nào. Anh muốn *mời* em đi ăn tối.”

Xét từ khía cạnh tiến hóa, thì giống cái có giá trị về mặt sinh sản hơn so với giống đực. Nói cho cùng thì ở mỗi thời điểm, chúng ta chỉ có thể mang bầu một lần trong khi đàn ông có thể tự do phát tán nòi giống hơn. Kết quả là, động vật có vú giống đực cần phải “giành được” quyền tiếp cận giống cái để giao phối bằng cách tặng quà. Hành vi này chắc chắn không chỉ có ở người, nhưng riêng cừu hay bò thì hiếm khi lâm vào tình cảnh rối rắm này.

Từ quan điểm tâm lý học xã hội, thì đàn ông thường thuận theo kiểu phân chia vai trò truyền thống của hai giới. Họ cảm thấy mình có nghĩa vụ phải ra quyết định và nắm quyền kiểm soát, trong khi phụ nữ

tuân theo. Bằng cách đặt ra một tiền lệ như trả tiền cho bữa ăn ở cuộc hẹn đầu tiên, đàn ông đang thiết lập vai trò lãnh đạo cho bản thân mình trong mối quan hệ ấy và giao cho người phụ nữ vai trò thụ động.

Tôi định giải thích những điều này cho Luke nghe, nhưng anh ấy lại ngã người ra lưng ghế làm cái ghế kêu cọt két dưới trọng lượng của mình.

“Anh sẽ ở đây *suốt đêm* nếu cần thiết đó, Adrienne.”

Thôi được. Nếu anh ấy muốn mời đến vậy, thì tôi không tranh cãi nữa. Dù không thích cái viễn cảnh rơi vào kiểu phân chia vai trò truyền thống giữa hai giới, nhưng tôi cũng hơi mát lòng. “Được rồi. Anh có thể mời em đi ăn tối.”

Tôi tiễn Luke ra cửa. Trước khi đi, anh ấy ôm tôi lần cuối và hôn tôi. Một nụ hôn ngọt ngào khiến toàn thân tôi râm ran. Tôi nóng lòng được gặp anh ấy lần nữa.

Lúc anh ấy ra khỏi cửa, trong đầu tôi nhoáng lên suy nghĩ rằng có lẽ Luke có thể giúp tôi giải quyết rắc rối từ EJ.

Anh ta thích cô ấy. Anh ta rất thích cô ấy. Tôi nghe ra được điều đó trong giọng nói của anh ta. Cuốn băng này rõ ràng được thu âm trước khi họ bắt đầu hẹn hò, và lúc này anh ta đã thầm thích cô ấy rồi. Nghe ngọt ngào tới mức buồn nôn. Nghe như thế cô ấy đã cho phép anh ta hôn mình. Và nhiều chuyện khác nữa.

Luke nghe không giống một kẻ giết người. Anh ta chỉ như một người đàn ông bình thường, nếu không muốn nói là hơi một sách. Giọng của anh ta không có mùi xấu xa như giọng EJ.

Nhưng mà dĩ nhiên, đây chỉ mới là khởi đầu của mối quan hệ giữa họ. Có thể rất nhiều chuyện đã thay đổi. Có phải cô ấy đã làm gì đó khiến anh ta ghét? Hẳn là vậy rồi.

Ngồi trên chiếc ghế da của bác sĩ Hale, tôi rùng mình. Cái áo tôi đang mặc mỏng như giấy vậy, chẳng đủ ấm gì cả, dù lò sưởi đang được bật. Có lẽ tôi nên bảo Ethan tăng nhiệt độ lên một chút. Anh ấy không kể với tôi làm thế nào anh ấy bật nó lên được. Tôi còn không biết hệ thống sưởi nằm ở đâu nữa. Trong căn nhà khổng lồ này, nó có thể nằm ở bất cứ đâu. Tôi rất ấn tượng vì anh ấy có thể tìm ra, khi chưa từng tới đây lần nào.

Tôi lấy cuốn băng LUKE ra khỏi máy cát-sét và nhét nó vào ngăn tủ dưới cùng. Rồi tôi ra khỏi phòng làm việc, đi lên lầu tìm Ethan.

Thật đáng ngạc nhiên trước sự khác biệt của cảnh trí hành lang

tầng một khi mặt trời lên cao. Tối qua chỗ này đáng sợ cực kỳ, nhưng lúc này thì không đến nỗi nào. Tôi vẫn chưa muốn sống ở đây, nhưng nếu phải sống ở đây thì cũng không phải là chuyện tồi tệ nhất trần đời. Máy ô cửa sổ giúp hành lang sáng rực và mang về vui tươi, dù chúng soi tỏ luôn từng vết nứt và khiếm khuyết trên tường.

Chúng còn soi tỏ một thứ khác nữa:

Một sợi dây thòng xuống từ trần nhà.

Tôi không biết làm sao mà tối hôm qua tôi lại không thấy nó. Có lẽ do hành lang tối quá, mà sợi dây cũng không dễ thấy gì cho cam. Lúc này tôi thấy sợi dây được nối vào một hình chữ nhật trên trần nhà.

Đây là lối đi lên gác mái.

Hiển nhiên rồi! Lúc này tôi mới nhớ ra, trong lời mô tả về ngôi nhà trên trang web, Judy có nhắc tới “một cái gác mái thích hợp làm kho chứa đồ”. Nhưng không hiểu sao tối qua tôi không hề nghĩ tới. Khi chúng tôi kiểm tra những căn phòng trên tầng một, tôi cứ cho rằng chúng tôi đã kiểm tra tất cả những nơi mà người ta có thể vào.

Nhưng vẫn còn một nơi khác. Gác mái.

Tôi giơ tay lên giật lấy sợi dây. Chẳng có gì xảy ra. Tôi giật mạnh hơn, lần này đã nghe được một tiếng cạch, cái ô hình chữ nhật bật mở. Bên trong có một cái thang gấp, khi tôi kéo nó, cái thang hạ xuống, chân thang nằm cạnh bàn chân tôi.

Tôi liếc vào căn phòng bên cạnh – cửa đang đóng chặt. Đó nhất định là chỗ Ethan đang làm việc. Tôi muốn bảo anh ấy tới kiểm tra gác mái, nhưng tôi có cảm giác anh ấy sẽ không vui lắm đâu. Anh ấy có vẻ đã cáu tiết lắm rồi sau khi tôi buộc anh ấy phải kiểm tra từng phòng trên tầng này. Và tôi chỉ khiến cho tình hình trầm trọng thêm khi lại

phát hoảng lên vào nửa đêm nửa hôm. Anh ấy đã nói tôi “kỳ quặc” rồi và đổ lỗi cho hoóc-môn khi mang thai.

Tôi nheo mắt nhìn lên ô cửa của gác mái. Trên đó dường như không tối lắm. Có rất nhiều cửa sổ, không thể nào có người trốn ở trên đó để nhảy xổ vào người tôi. Tôi có thể tự mình kiểm tra. Nếu có phát hiện ra cái gì đáng lo, tôi sẽ hét gọi Ethan. Anh ấy sẽ nghe tiếng tôi – tường nhà này khá mỏng.

Tôi nắm lấy một bậc thang, đặt chân lên để kiểm tra xem nó có ổn định không. Có vẻ chắc chắn – mà tôi cũng có nặng lắm đâu. Tôi bước một chân lên bậc dưới cùng, rồi bước chân kia lên bậc tiếp theo. Không kịp suy nghĩ gì, tôi bắt đầu thận trọng leo lên chiếc thang. Tôi phải xem trong cái gác mái này có gì.

Vài giây sau, tôi lên tới đỉnh thang. Sau khi ngáp ngừng chừng một giây, tôi đưa đầu vào ô cửa. Và nhìn xung quanh. Nhìn chỗ này giống như...

Một cái gác mái.

Một cái gác mái hoàn toàn bình thường, không có gì đặc biệt. Ở một góc, có một đồng thùng các-tông bụi bặm, ở góc khác là một cây thông bằng nhựa nhàu nhĩ. Tưởng tượng đến cảnh người phụ nữ có đôi mắt xanh lá sáng rực loay hoay lổ cây thông Giáng sinh to đùng ấy xuống khỏi gác xếp, vào trong phòng khách mà tôi suýt bật cười. Cảnh tượng đó làm cho bức tranh hiền hòa hơn một chút.

Tôi trèo hẳn vào trong gác mái, hài lòng khi thấy không có ai đợi để nhảy bổ lên người tôi trong này. Trần nhà ở đây thấp hơn hẳn – khác biệt rõ rệt với trần của tầng trệt. Nếu vươn người lên, có lẽ tôi sẽ chạm tới.

Phần lớn diện tích gác mái bị những thùng các-tông chiếm cứ. Những cái thùng bụi bặm. Tôi ngạc nhiên là không có ai dọn dẹp trên này. Không biết cảnh sát có mở mấy cái thùng ra xem khi họ tìm cô ấy không nhỉ. Không giống như căn mật thất giấu bằng ghi âm, mấy cái thùng này rành rành ra đó.

Tôi chậm rãi đi quanh gác mái nhỏ hẹp, thắc mắc có căn mật thất nào trên này nữa không. Dù sao thì trên đây không có cái kệ sách nào. Tôi bước tới bên chồng thùng giấy, thổi bớt lớp bụi trên cái thùng trên cùng. Trên thùng có ghi chú bằng mực đen, với nét chữ của Adrienne mà lúc này tôi đã thấy quen mắt: đồ trang trí.

Tôi nhấc cái thùng lên, lắc lắc. Tôi liền nghe tiếng mấy món đồ trang trí kêu lạo xạo bên trong.

Không biết những món đồ trên gác mái này sẽ ra sao nếu chúng tôi mua lại ngôi nhà. Không phải tôi đang nghiêm túc cân nhắc chuyện đó, chỉ là những thứ này sẽ bị bỏ lại sao? Họ có cho rằng chúng tôi sẽ soạn lại đồ đạc của bác sĩ Hale không? Cô ấy không có người thân nào để làm việc đó à?

Nhưng dường như là không có. Không có vẻ gì là có người muốn mau chóng giành lấy mấy món đồ nội thất của cô ấy. Bên bán ngôi nhà là một ngân hàng – tôi cho rằng họ đã phát mại ngôi nhà sau khi cô ấy mất tích.

Lúc bỏ cái thùng đồ trang trí lên chồng thùng giấy như cũ, tôi để ý thấy một thứ được nhét vội sau mấy cái thùng. Một thứ gì đó bằng vải. Tôi kéo nó ra và hít vào một hơi khi nhận ra thứ mình vừa phát hiện.

Một cái túi ngủ.

Không có gì đáng ngại khi tìm được một cái túi ngủ trên gác mái

nhà ai đó. Ngược lại, nó là thứ rất có khả năng chúng ta sẽ tìm thấy. Cái đáng ngại là mọi thứ trên gác mái này đều phủ đầy bụi, nhưng cái túi ngủ thì không. Cái túi ngủ sạch bong. Vừa được giặt cách đây không lâu.

Đằng sau đó còn có một cái gối, có vẻ cũng sạch sẽ. Cái gối được bọc trong bao gối, tất cả đều sạch. Nó không bị phủ bụi như những thứ khác trên gác. Tôi chỉ có thể kết luận một điều.

Gần đây, có người đã dùng cái túi ngủ này.

Tôi thả cái túi ngủ và gối vào chỗ cũ, tìm đập dữ dội. Tôi phải ra khỏi căn gác mái này. Vì tôi không còn dám chắc là tôi chỉ có một mình ở đây nữa.

Tôi bước nhanh về phía cửa sập. Hai bàn tay tôi run rẩy đến nỗi tôi sợ mình sẽ trượt chân rơi xuyên qua cửa mất. Tôi phải hít vài hơi thở sâu để lấy lại bình tĩnh. Sẽ không có ai dám tấn công tôi trên gác mái này. Không, khi mà Ethan có thể nghe thấy động tĩnh.

Nhờ một phép màu nào đó mà tôi xuống khỏi chiếc thang, đặt chân xuống tầng một mà không bị ngã. Ngay khi chân chạm sàn, tôi xoay ngoắt về phía cửa phòng ngủ đang đóng và động mạnh lên cửa. Sau một giây, tôi nhận ra có lẽ cửa không khóa, nên tôi thử cầm vào tay nắm và nó xoay theo bàn tay tôi xoay.

“Tricia?”

Ethan đang ngồi ở chỗ bàn giấy trong phòng, hai tay đặt phía trên bàn phím máy tính xách tay. Anh ấy có vẻ sốc khi thấy tôi đứng đó.

“Có người ở trên gác mái!” Tôi vừa nói vừa há hốc.

Ethan đứng bật dậy. “Cái gì?”

“Em...” tôi bắt đầu thở gấp. Hơi thở nhanh và ngắn. Ethan đi vòng qua bàn, ôm chầm lấy tôi. “Có một...”

Anh ấy ôm ghì lấy tôi vào lòng. “Một gã đàn ông?”

Tôi lắc đầu. “Một cái túi ngủ.”

“Một...” vòng tay bảo hộ quanh vai tôi hơi nói lỏng. “Một cái túi ngủ hả?”

“Phải! Và nó sạch trơn!”

“Anh... anh không hiểu, Tricia à.”

Tôi vùng ra khỏi vòng tay anh ấy, cảm thấy tức giận vì anh ấy không còn bận tâm nữa. “Có người đang ngủ trên gác mái!”

Anh ấy sờ mấy sợi râu đang mọc lún phún trên cằm. Ở nhà, anh ấy thường cạo râu mỗi buổi sáng. “Chỉ vì có một cái túi ngủ ở trên đó, đâu có nghĩa là có người đang ngủ trên gác mái đâu em. Người ta vẫn trữ túi ngủ trên gác mái suốt mà.”

“Nhưng mà nó sạch bong!” Tôi tuyệt vọng tìm cách nói cho anh ấy hiểu. “Mọi thứ trong ngôi nhà này đều bụi bặm, nhưng cái túi ngủ mới được sử dụng gần đây. Nó không dính bụi.”

“Có lẽ vì nó nằm dưới cái gì khác nên không bị dính bụi chẳng?”

Tôi trừng mắt.

“Anh xin lỗi, Tricia,” anh ấy thở dài. “Anh chỉ nghĩ một cái túi ngủ trên gác mái không phải là bằng chứng cho thấy có người lạ trong nhà. Chúng ta đâu có thấy ai ở đây đâu. Anh không thấy có dấu hiệu gì là có người khác ở đây.”

“Anh giỡn mặt với em hả? Có cả tá dấu hiệu là có người khác ở đây đó! Có đèn sáng trên lầu, sau đó lại bị tắt đi một cách bí ẩn. Tất cả mớ đồ ăn trong tủ lạnh. Mấy dấu chân trên sàn. Em đã nghe tiếng đổ vỡ khi em ở dưới lầu. Thêm cả bức tranh đã dịch chuyển...”

Tôi ngừng nói, vì rõ ràng từ vẻ mặt của Ethan có thể thấy những gì tôi nói chẳng thể thuyết phục được anh ấy dù chỉ một chút.

“Thôi được,” tôi lầu bầu. “Đừng tin em.”

“Không phải là anh không tin em.”

“Ừ hử. Không phải sao?”

“Anh chỉ nghĩ là...” Anh ấy lại muốn ôm tôi, và tôi miễn cưỡng để cho anh ấy choàng tay qua vai mình. “Lúc này em đang bị căng thẳng quá độ. Tội mình đang mắc kẹt ở đây với hai cái điện thoại không có sóng. Và cơ thể em đang trong quá trình tạo ra cả một con người khác. Anh không đổ lỗi cho việc em cảm thấy căng thẳng. Hơn nữa...” Hai bàn tay anh ấy chà lên chà xuống cánh tay tôi, lúc này tôi mới nhận ra mình đang nổi da gà. “Em đang lạnh nè.”

Quá kích động khi phát hiện cái túi ngủ trên gác mà tôi quên bém đi mục đích tôi lên tầng này. “Trong nhà lạnh quá ạ.”

Anh ấy gật đầu. “Anh biết. Tiếc là anh không biết có thể ấm hơn được bao nhiêu. Khả năng cách nhiệt kém quá. Tội mình sẽ phải tốn một khoản lớn để sửa đó.”

Hay thật. Răng tôi sắp va lập cập đến nơi rồi. “Vậy tội mình phải làm gì đây? Mặc áo khoác ư?”

“À thì...” Anh ấy liếc ra hành lang. “Phòng ngủ lớn có cả một phòng thay đồ có vô số quần áo. Chắc trong đó phải có món nào đó ấm mà thoải mái hơn là mặc áo khoác nhỉ.”

Tôi nghiêng chặt hai hàm răng đang va vào nhau. “Em *không* mặc quần áo của người chết đâu.”

“Được thôi, nhưng mà em có hai lựa chọn. Một là mặc đồ của cô ta, hai là mặc áo khoác của em. Ba, chắc là chịu lạnh thôi.”

Tôi ghét phải sục sạo trong phòng thay đồ của Adrienne Hale để

tìm quần áo. Nhưng ngồi trong nhà mà vận áo khoác thì không thoải mái chút nào. Có lẽ tôi đang bày vẽ mà thôi. Tôi có thể lấy một chiếc áo nào đó ở sâu trong tủ. Một cái áo mà cô ấy hiếm khi mặc. Khỉ thật, tôi dám cá là một phụ nữ như thế có thể sẽ có vài bộ trang phục vẫn nguyên gác.

“Thôi được rồi,” tôi lầm bầm. “Em sẽ tìm trong phòng thay đồ xem sao.”

Ethan hôn lên đỉnh đầu tôi. “Ngoan. Sau khi em tìm được đồ ấm để mặc, tụi mình sẽ xuống lầu ăn trưa.”

“Đừng ăn xúc xích nữa nha anh.”

Anh ấy cười ma mãnh. “Anh thấy có gà tây đó.”

Đến lúc ra khỏi nơi này, chắc tôi sẽ phát ốm khi nhìn thấy đồ ngủ mất thôi.

Ethan trở lại chỗ máy tính trong lúc tôi đi ra hành lang, đến phòng ngủ lớn. Tôi sẽ lấy một cái áo nỉ trong phòng thay đồ của cô ấy, chỉ vậy thôi. Và tôi chỉ mượn tạm thôi. Tôi sẽ trả lại trước khi chúng tôi rời khỏi đây. Trả lại đúng tình trạng trước khi tôi lấy.

Khi tôi trở lại phòng thay đồ của bác sĩ Hale, chỗ này thậm chí còn có nhiều quần áo hơn tôi nhớ. Tôi cũng có rất nhiều quần áo – tôi không phủ nhận – nhưng quần áo của cô bác sĩ này rất thời thượng. Mọi thứ cô ấy mặc đều theo mốt. Mà không chỉ có vậy – cô ấy không có món đồ nào bình dân cả. Tôi đã xem qua vài hộc tủ của cô ấy hồi tối qua, dường như cô ấy không có cả một cái quần jean.

Tôi dám cược là trong cái phòng thay đồ này không có món đồ nào giá dưới hai trăm đô la. Tôi đã định tìm một cái áo ở phía sâu trong phòng thay đồ mà cô ấy ít khi mặc, nhưng suy nghĩ của tôi trở lại với

chiếc áo lông dê màu trắng mà tôi thèm nhỏ dãi khi nhìn tối hôm qua. Tôi thích áo lông dê. Ai mà chẳng thích chứ. Người dị hợm như thế nào mới không thích áo lông dê?

Với lại chiếc áo màu trắng tinh. Giống như tuyết. Tôi kéo cái áo ra khỏi mắc áo. Tôi tròng vào cổ, gần như rên lên vì sung sướng trước cảm xúc dễ chịu khi cái áo chạm vào da. Tôi thích áo lông dê.

Ừ thì tôi đã không làm những gì tôi định làm. Nhưng mà một cái áo như thế này mà bị cất trong tủ, không được mặc, thì gần như là một tội ác vậy. Nó đang *khẩn cầu* được mặc. *Khóc than* để được ai đó mặc.

Hơn nữa, cũng đâu phải Adrienne Hale sẽ đột nhiên trở về và muốn mặc cái áo này chứ.

Trong căn bếp của mình, tôi nhìn Luke thái rau đầy chuyên nghiệp. Tôi là đứa vô dụng trong nhà bếp, nhưng anh ấy lại nấu nướng tuyệt đỉnh. Chúng tôi vẫn hay ăn đồ ăn ngoài, nhưng anh ấy thích nấu cho tôi ăn vào những buổi tối anh đến đây. Mà việc ấy xảy ra ngày càng thường xuyên hơn.

Luke và tôi đã hẹn hò được bốn tháng rồi. Đây là một kỉ lục với tôi đấy. Sau một tháng yêu nhau, nỗi bất an của tôi đã giảm xuống, đến mức cuối cùng tôi đã đồng ý cho anh ấy ở lại qua đêm. Và hiện tại, anh ấy ở đây ba bốn tối một tuần.

Dĩ nhiên phải có một vài quy tắc. Anh ấy phải nằm bên phía giường của mình – không được ôm ấp giữa đêm hôm. Và nếu có tối nào tôi không muốn có người bên cạnh, anh ấy phải đi về mà không được tranh cãi. Tháng đầu tiên, chuyện đó rất hay xảy ra. Nhưng hiện nay đã mấy tuần rồi tôi chưa bảo anh ấy về.

Sự thật là, tôi ngày càng thích nằm chung giường với Luke. Vào những tối anh ấy ở nhà mình, tôi nhìn sang chỗ trống bên cạnh – bây giờ đã trở thành bên của anh ấy (bên trái) – và cảm thấy lồng ngực đau nhói.

“Mùi thơm quá,” tôi nhận xét.

Luke lấy một cái muỗng cán dài, khuấy món nước xốt đang sôi tăm trên lò đã được hai mươi phút. Nhìn anh ấy thật quyến rũ khi nấu ăn,

có lẽ bởi vì anh ấy nấu rất khéo. “Đây là món mới. Bảo đảm em sẽ thích.”

“Em biết em sẽ thích mà. Em thích hết mọi món ăn mà anh nấu.”

Và em thích *anh*.

Suy nghĩ ấy nảy ra trong đầu mà tôi không dừng được. Ba từ ấy cứ xuất hiện và nhắc nhở tôi. Tôi không thể nói ra cho anh ấy nghe. Trước hết, vì anh ấy chưa nói thế với tôi. Và cho dù anh ấy có nói thì tôi vẫn nghĩ mình không thể nói ra được. Tôi còn không dám chắc cảm xúc đó có thật hay không.

Tôi chưa từng nói lời yêu với người đàn ông nào. Nghe có vẻ lạ lùng, nhất định rồi, ở độ tuổi của tôi. Đã có vài người nói yêu tôi trước đây, và tôi chưa từng đáp lại. Theo thống kê thì so với phụ nữ, đàn ông thể hiện tình cảm yêu đương nhanh hơn, bất chấp những định kiến rằng phụ nữ mới là người dễ nói lời yêu. Tôi đã từng tư vấn cho bệnh nhân về khía cạnh này, và tôi luôn khuyên họ không nên nói “Em/Anh yêu anh/em” với người khác trừ khi họ thực sự có tình cảm đó.

Tôi chưa từng nói yêu người đàn ông nào vì tôi chưa từng cảm thấy tôi yêu bất kì ai trong số những người yêu của mình trước đây. Nếu tôi trao đổi với một chuyên viên trị liệu về điều này, tôi bảo đảm họ sẽ có nhiều cái để nói về tình trạng thiếu sự thân mật trong cuộc sống của tôi. Tôi không thân thiết với cha mẹ mình. Cha tôi là một bưu tá, còn mẹ tôi làm lễ tân. Hai người không ai học đại học, chứ đừng nói đến việc lấy được nhiều bằng cấp. Họ chưa từng hiểu được con người tôi.

Khi còn trẻ, tôi cứ đinh ninh rằng mình đã bị tráo với một đứa bé khác lúc mới sinh. Hoặc là tôi được nhận nuôi, dựa trên sự thật rằng

mẹ tôi khi ở độ tuổi hai mươi được cho biết bà sẽ không thể có con, và tôi là đứa con cầu con khẩn. Tôi đã từng mơ đến việc ngày nào đó sẽ đoàn tụ với cha mẹ ruột của mình, những người hiểu được tôi.

Nhưng hiển nhiên, toàn bộ chuyện đó chỉ là mơ ước viễn vông của trẻ con. Thay vào đó, mẹ tôi bị ung thư buồng trứng lúc tôi đang học đại học. Cha tôi, vốn không bao giờ hiểu được mục đích của việc học đại học, đã ép tôi phải nghỉ học để giúp ông chăm sóc mẹ trong giai đoạn hóa trị đau đớn. Tôi từ chối, và mẹ đã mất gần như đúng một năm sau khi được chẩn đoán mắc bệnh. Sáu tháng sau khi mất đi tình yêu của đời mình, cha tôi qua đời vì một cơn đau tim.

Luke cũng từng trải qua mất mát. Dù anh ấy không thích nói tới, nhưng tôi cũng đã moi được vài thông tin về người vợ quá cố của anh ấy. Họ yêu nhau thời đại học. Đã xảy ra một vụ tai nạn xe. Cô ấy chết ngay tại chỗ.

Khi kể câu chuyện tai nạn xe, anh ấy nói bằng giọng đều đều, như thể đang khóa chặt cảm xúc của mình. Tôi hỏi anh ấy có đi trị liệu tâm lý sau vụ tai nạn không, anh ấy bảo có, nhưng rồi lại không chịu nói thêm nữa.

Xét ở một khía cạnh nào đó, tôi thấy nhẹ nhõm khi anh ấy không nói về cuộc hôn nhân trước. Vì nếu anh ấy mở lòng với tôi về chuyện đó, có thể anh ấy cũng mong tôi nói về sự ra đi của cha mẹ mình. Mà tôi không hề muốn nói tới chuyện ấy. Tôi không muốn thừa nhận với anh ấy rằng ba mẹ tôi không quan tâm tới tôi, và tôi cũng không quan tâm tới họ.

“Em trông chừng bếp vài phút được không?” Luke hỏi tôi.

Tôi giật mình. Chỉ trong vài phút, tôi hoàn toàn có thể phá hỏng

bữa ăn này. “Tại sao vậy?”

“Anh muốn đi lấy quần áo trong xe. Anh không muốn chốc nữa tối lại phải ra ngoài đó.”

“Ồ.”

“Em biết không...” Anh ấy thẳng thừng nhìn tôi. “Anh đâu cần phải sống như một kẻ du cư.”

Tôi lùi lại một bước, tim đập rộn. Có phải anh ấy muốn chuyển đến sống cùng tôi không? Gần đây anh ấy thường xuyên ở đây, nhưng tôi không thể cân nhắc tới chuyện như thế. Dù đã lâu rồi tôi không bảo anh ấy ra về, nhưng sống chung vẫn là một lựa chọn. Chúng tôi có không gian riêng của mình. Nếu anh ấy dọn vào đây, anh ấy sẽ có mặt ở đây suốt. Đúng là nhà tôi rất lớn, nhưng đột nhiên tôi lại có cảm giác nhà thật nhỏ.

“Em bình tĩnh đi nào,” anh ấy nói nhanh. “Anh không định dọn tới ở chung đâu. Anh chỉ muốn nói, có lẽ em có thể dành cho anh một học tử hay gì đó. Được không?”

“Ồ.” Hơi thở tôi chậm lại. “Vâng. Em làm được. Em... em xin lỗi. Em không cố tình...”

“Không sao.” Anh ấy đặt cái muỗng xuống và kéo tôi lại gần để hôn tôi. Lại một nụ hôn nhẹ và lâu khiến cả người tôi râm ran. Anh ấy vẫn khiến tôi mê mẩn, dù đã bốn tháng rồi. “Anh biết em khác người mà. Đó là một điểm mà anh yêu thích ở em.”

Anh ấy lại làm thế. Chơi đùa với từ “yêu”. *Anh yêu thích món xốt của em. Anh yêu thích sự khác người của em.* Anh ấy sẽ nói ba từ đó với tôi – tôi có thể thấy nó viết đầy trên mặt anh ấy. Chỉ là vấn đề thời gian

mà thôi.

Khi anh ấy đang hôn tôi, có tiếng ding đoong phát ra từ cửa trước. Chuông cửa. Vào lúc tám giờ rưỡi tối.

“Ai vậy trời?” Luke hỏi.

Tôi cầm lấy điện thoại đang để trên bàn bếp. Tôi mở ứng dụng máy quay an ninh lên để xem ai đang ở trước cửa. Tim tôi chùng xuống. Là EJ.

Chuông cửa kêu lên lần nữa.

Luke xoay người định đi mở cửa, nhưng tôi nắm lấy cánh tay anh.

“Đừng mở.”

Anh ấy cau mày. “Ai vậy?”

“Một bệnh nhân. Cứ mặc kệ đi. Hắn sẽ đi ngay ấy mà.”

Trán Luke nhăn tít lại. “Tại sao bệnh nhân của em lại ấn chuông cửa lúc tám giờ tối chứ?”

“Không sao đâu.” Tôi nuốt nước bọt. “Hắn ta không biết đâu là giới hạn. Tốt nhất cứ mặc kệ hắn.”

Chuông cửa lại vang lên, mặt Luke tối sầm. “Không được. Anh phải cảnh cáo hắn làm như vậy là không thỏa đáng, hắn nên để em được yên.”

“Đừng. Đừng.” Trước khi Luke rời khỏi nhà bếp, tôi túm lấy cánh tay anh ấy, tay kia vẫn còn đang siết chặt chiếc điện thoại. Móng tay tôi lún sâu vào da anh ấy. “Hãy tin em chuyện này. Cứ mặc kệ, hắn sẽ đi thôi. Em hứa đấy.”

Tôi không chịu buông tay Luke ra, cho đến khi anh ấy thả lỏng người. Anh thở dài. “Thôi được. Em mới là bác sĩ tâm lý. Em biết điều

gì là tốt nhất.”

Chuông cửa không còn kêu nữa, nhưng tôi thừa biết EJ vẫn chưa đi. Tôi nhìn vào màn hình điện thoại trong lúc Luke tiếp tục nấu bữa tối. Sau vài giây, tin nhắn hiện lên:

Tôi biết cô đang ở nhà.

Tôi liếc mắt lên nhìn Luke, rồi trả lời tin nhắn: *Tôi đang bận.*

Bạn ở chung với bạn trai hả?

Dĩ nhiên EJ sẽ biết về Luke. Tôi không thể nào giữ bí mật với hấn bất kì mối quan hệ nào của mình. Thông thường, khi hấn đến vào tối muộn, hấn chọn những tối mà Luke không ở đây. Nhưng hấn đang ngày một táo tợn hơn.

Tôi cần một buổi trị liệu với cô, bác sĩ Hale.

Tôi đang bận. Tôi có thể gặp anh vào chiều mai.

Không. Sáng mai.

Tôi cắn chặt môi. Hấn luôn như thế. Hấn cứ lấn tới để xem có thể ép buộc tôi làm những gì. Hấn có công bố đoạn video chỉ vì tôi không chịu gặp hấn vào buổi sáng thay vì buổi chiều không? Tôi cho là không. Nhưng tôi không dám chắc. Hấn là kẻ rất bốc đồng, hấn có thể sẽ công khai nó trong lúc tức giận. Thế nên tôi phải xuôi theo hấn.

Tôi phụ thuộc vào cơn hưng của hấn. Tôi đã hứa sẽ tư vấn cho hấn hằng tuần, nhưng gần đây đã lên mức hai ba buổi một tuần. Những buổi tư vấn này chẳng mang lại hiệu quả gì. Hấn cứ bắt tôi phải nghe hấn mô tả chi tiết những thành tích về tình dục tởm lợm của mình. Tệ nhất là hấn luôn đề nghị tôi tham gia cùng. Nhưng hấn chưa từng ép buộc tôi.

Chưa thôi.

Thôi được, tôi nhả. Sáng mai 10 giờ. Nhớ đúng giờ.

Tôi luôn đúng giờ.

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi tư vấn thứ 179 với EJ, một người đàn ông 29 tuổi, mắc chứng rối loạn nhân cách ái kỷ.

J: “Cảm ơn bác sĩ đã đồng ý gặp tôi khi được thông báo gấp như vậy.”

H: “Tôi còn lựa chọn nào khác đâu?”

J: “Đừng nói vậy chứ. Cô cũng thích những buổi tư vấn này như tôi mà.”

H: “Hôm nay tôi giúp được gì cho anh đây?”

J: “Chuyện là thế này. Hôm qua tôi đã đi chạy bộ. Cô đã khuyên thế, rằng tôi nên tích cực hơn. Vì vậy tôi đã cố gắng thực hiện điều cô gợi ý.”

H: “Rất tốt.”

J: “Phải, nhưng mà lúc chạy, tôi đã bị trật đầu gối.”

H: “Thật không may.”

J: “Đau lắm. Trên thang điểm mười, đầu gối tôi đau tới mức mười hai luôn đó.”

H: “Tôi không thấy anh đi khắp khiêng.”

J: “Không phải đau kiểu đó. Hãy tin tôi, đau lắm. Sâu bên trong lặn.”

H: “Tôi lấy làm tiếc khi nghe điều này.”

J: “Vậy có lẽ cô sẽ giúp được tôi. Đặc biệt khi đó là lỗi của cô. Cô là người bảo tôi đi chạy bộ mà.”

H: “E rằng tôi không biết gì về các cơn đau đầu gối. Có lẽ anh nên tới khám chỗ bác sĩ của anh?”

J: “Tôi không có bác sĩ quen.”

H: “VẬY ĐẾN PHÒNG KHÁM.”

J: “Tôi nghĩ là không có gì nghiêm trọng đâu. Tôi chỉ cần chút thuốc để giảm cơn đau. Tôi đang hy vọng cô có thể kê đơn cho tôi một ít thuốc oxycodone^[*].”

H: “Oxy...”

J: “Chừng ba mươi viên là được. Loại mười milligram.”

H: “Nếu đầu gối anh bị thương, anh nên đi khám bác sĩ chuyên khoa. Tôi là bác sĩ tâm lý. Tôi không học để điều trị đau đầu gối.”

J: “Nhưng cô từng học trường y mà, không phải sao?”

H: “Phải, nhưng đã lâu lắm rồi.”

J: “Không quan trọng. Đầu gối tôi không việc gì. Tôi chỉ cần thuốc oxycodone để giảm đau. Như tôi có nói đó, ba mươi viên là được.”

H: “Tôi không thể kê đơn thuốc gây mê cho anh được. Những thuốc này được kiểm soát chặt chẽ lắm.”

J: “ĐỪNG CÓ TÀO LAO. Cô kê đơn những thuốc còn mạnh hơn oxycodone hoài đó thôi.”

H: “Đó là thuốc chữa bệnh tâm lý. Không phải thuốc gây mê. Tôi không thể kê cho anh ba mươi viên có oxycodone được. Tôi có thể gặp phiền phức.”

J: “Phiền phức nhiều hay ít hơn nếu xuất hiện một đoạn video quay cảnh cô đâm thủng bánh xe người khác?”

H: “Tôi...”

J: “Tôi nói rồi, ba mươi viên là được. Tôi sẽ không bán lại cho người khác. Tôi chỉ muốn thuốc để giảm đau đầu gối. Làm ơn thương xót tôi với,

bác sĩ à.”

H: “Tôi sẽ kê cho anh hai mươi viên. Mỗi viên năm miligram.”

J: “Tôi không biết còn có thể thương lượng đó.”

H: “Tôi có thể bị tước giấy phép.”

J: “Ba mươi viên. Cứ kê loại năm milligram nếu làm vậy khiến cô thấy dễ chịu hơn.”

H: “Thôi được. Nhưng chỉ một lần này thôi.”

J: “Phải. Dĩ nhiên rồi, bác sĩ. Tôi sẽ không xin cô thêm thuốc nữa đâu. Trừ khi tôi lại bị đau đầu gối.”

Ethan đang nấu bữa trưa cho cả hai. Tôi bảo để tôi làm, vì hai bữa trước anh ấy đã nấu rồi, nhưng anh ấy khẳng định không chịu.

“Em đang có thai mà. Anh phải chăm sóc cho em chứ.”

Anh ấy khiến tôi thấy mình thật ngớ ngẩn khi cứ lần lữa không nói chuyện em bé.

Anh ấy lấy túi thịt gà tây trong tủ lạnh ra. Nhưng thay vì cho thịt lên bánh mì, anh ấy lại để thịt lên một cái đĩa rồi đặt vào lò vi sóng. Rồi anh ấy hâm nóng thịt trong ba mươi giây.

“Anh làm gì thế?” Tôi hỏi, không hiểu gì cả.

“Phụ nữ mang thai không được ăn thịt nguội,” anh ấy giải thích. “Thịt phải làm nóng. Để giết vi khuẩn.”

“Thật hả?”

Anh ấy nghiêm trang gật đầu. “Anh đã nghiêm túc tìm hiểu đó. Em có thể bị bệnh đó.”

“Ồ...” tôi nghĩ tới món bánh mì xúc xích đã ăn hôm qua. Và trong tuần, có thể tôi đã ăn bánh mì thịt bò nướng nữa. Trời, tôi phải cẩn thận hơn mới được. Chuyện bầu bí này thật là khó khăn. “May mà anh có nghiên cứu. Nhưng mà làm sao anh biết được? Tụi mình đâu có kết nối Internet?”

Anh ấy ngập ngừng một lúc. “Dĩ nhiên không phải hôm nay anh mới đọc. Anh đọc hồi trước ấy. Lâu lắm rồi. Chỉ là anh mới nhớ ra.”

“Ồ.”

Tôi không biết tại sao chồng mình lại đọc về những thứ mà phụ nữ mang thai nên và không nên làm từ mấy năm trước. Nhưng tôi không thắc mắc. Có lẽ anh ấy đã đọc một bài báo nào đó và thông tin đó in vào trong đầu. Thỉnh thoảng tôi cũng như vậy. Chính nhờ vậy mà tôi biết là trên mặt trăng cũng có động đất. Và những cơn chấn động này gọi là nguyệt chấn.

“Không biết em sẽ sinh con trai hay con gái nhỉ,” anh ấy nói với vẻ thích thú trong lúc lấy thịt gà tây từ trong lò vi sóng ra.

“Em có cảm giác là con gái đó.”

“Dựa trên cái gì?”

Tôi nhún vai. “Em không biết nữa. Chỉ là linh cảm vậy thôi.”

Anh ấy cười vẻ bao dung. Có thể Ethan là người hiền lành, nhưng anh ấy không dị đoan. Anh ấy tin vào khoa học và sự thật, và là kiểu người sẽ đảo mắt khi tôi nói tôi có linh cảm về giới tính của con chúng tôi.

“Nếu là con gái,” tôi nói, “chúng ta có thể lấy tên mẹ anh đặt cho con. Nếu là con trai, có thể lấy tên ba anh để đặt.”

Cứ như một tấm rèm vừa chụp xuống mặt Ethan. Anh ấy bóp một ít mayo lên một lát bánh mì mà không thềm trét đều ra. “Anh với ba mẹ mình không gần gũi tới vậy.”

Tôi chau mày trước giọng điệu có phần giận dữ của Ethan. “Tại sao lại không?”

“Chỉ là không thân thiết thôi.”

“Anh cãi nhau với ba mẹ à?”

Anh ấy cầm lên một con dao, bắt đầu cắt những miếng bánh mì đã kẹp thịt. “Đôi khi. Anh không biết nữa.”

“Anh cãi với họ chuyện gì?”

“Anh không nhớ.”

“Anh phải nhớ chút gì đó chứ...”

Ethan đập mạnh con dao xuống bàn, tiếng động lớn tới nỗi tôi giật bản mình. “Anh đã nói là anh không nhớ mà, Tricia.”

Tôi lùi xa khỏi cái bàn. “Em xin lỗi. Em không cố ý làm anh giận.”

Anh ấy quắc mắt nhìn tôi, đôi mắt xanh lóe sáng.

“Tại sao em cứ phải tò mò về mọi thứ vậy hả? Tại sao em cứ phải biết hết mọi chuyện về mọi người vậy hả?”

“Em chỉ...” hai bàn tay tôi vịn vịn. “Em đâu cần phải biết hết mọi chuyện về mọi người. Em chỉ muốn biết về anh thôi. Vì anh là chồng em, và em yêu anh mà.”

Tôi không hiểu tại sao anh ấy không thể hiểu được chuyện này. Ethan đã gặp mọi người trong gia đình tôi – kể cả bà dì Bertha của tôi, đã chín mươi chín tuổi, ở đám cưới của chúng tôi. Thế nhưng tôi chưa gặp người nào trong gia đình anh ấy hết. Chưa một người nào.

Chẳng lẽ tò mò về xuất thân của anh ấy là sai sao? Dù sao thì anh ấy cũng sắp trở thành cha của con tôi mà.

“Anh không muốn nói về cha mẹ anh.” Giọng anh ấy lạnh lẽo nhưng cương quyết. “Nó... gọi lên những kỉ niệm không vui, được chưa? Anh muốn tiến về tương lai... với em. Anh không muốn nhìn lại quá khứ.”

“Được rồi,” tôi nói. “Em hiểu rồi.”

Ethan mang mấy cái đĩa đựng bánh mì kẹp gà tây đến bàn ăn. Tôi

tới bên bàn cùng anh ấy, nhưng vẫn thấy hơi sợ hãi về cơn giận vừa bộc phát. Hai chúng tôi ăn bánh mì kẹp, nhưng im lặng hơn so với những bữa ăn bình thường khác. Hiển nhiên sẽ có những đề tài mà Ethan cảm thấy không thể chia sẻ với tôi.

Nhưng anh ấy sai rồi. Tôi muốn anh ấy biết rằng anh ấy có thể tâm sự với tôi mọi chuyện. Bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà có lẽ không phải là ngay lúc này, khi mà chúng tôi mắc kẹt trong một ngôi nhà ở nơi hiu quạnh không thấy lối ra này.

“Làm sao tụi mình ra khỏi đây được?” Tôi buột miệng hỏi.

“Hỏi hay lắm.” Ethan nhìn ra một ô cửa sổ. Màn tuyết vẫn trắng xóa một màu. “Anh cứ tưởng lúc này Judy đã phải gọi người tới giúp chúng ta rồi chứ.”

“Lỡ cô ấy không biết tụi mình ở đây thì sao?” Tôi nhai một mẩu bánh mì kẹp. Lò vi sóng làm cho thịt gà bị khô, mà sốt mayo cũng không có ích gì mấy. “Có lẽ cô ấy đã nhắn tin báo với tụi mình cô ấy sẽ không tới, và cho là tụi mình cũng không tới?”

Anh ấy cào mấy ngón tay qua mái tóc vàng. “Ừ, có thể lắm. Nhưng tới thứ Hai thì mọi người sẽ bắt đầu nhớ tụi mình cho xem. Gia đình em, đồng nghiệp của anh... Họ sẽ đoán ra là tụi mình đã biến mất.”

“Thứ Hai!” Tôi hét toáng lên. “Ý anh là mình phải ở đây thêm một đêm nữa hả?”

“Em có cần phản ứng dữ dội vậy không?”

Tối hôm qua là buổi tối đầu tiên sau một thời gian dài mà tôi trần trọc không ngủ được. Thế nên tôi không hề hào hứng trước viễn cảnh phải ở đây thêm một đêm nữa.

Mà Ethan còn khiến tình hình tồi tệ hơn khi nói thêm, “Nói cho cùng thì sớm muộn tội mình cũng sống ở đây thôi.”

Tôi họ một tiếng vào bàn tay không cầm bánh mì. “À, về chuyện đó...”

“Sao?” Hàng chân mày anh ấy nhướng lên cao tí.

Tôi biết nói thế nào đây? Sao tôi có thể từ chối ngôi nhà trong mơ của anh ấy đây? Nhưng tôi không thể sống ở đây được, đúng không? Tôi sẽ gặp ác mộng mỗi đêm, cho đến lúc cuối cùng tôi sẽ bị giết chết trong khi đang ngủ – bị một cái áo lông dê màu trắng siết cổ tới chết.

“Còn nhiều ngôi nhà khác mà,” tôi nói. “Em chỉ không muốn vội vàng chọn nơi này rồi bỏ lỡ một chỗ tốt hơn thôi.”

“Tốt hơn ấy hả? Tricia, tội mình đi xem nhà suốt mấy tháng trời rồi. Chẳng có chỗ nào tốt hơn ở đây đâu. Những ngôi nhà khác chẳng ra làm sao cả.”

Anh ấy nói cũng không hoàn toàn sai. Đây đúng là ngôi nhà đẹp nhất chúng tôi từng xem, và giá cả cũng phải chăng. Nhưng tôi không sống ở đây được. Đơn giản là không được.

“Em sẽ suy nghĩ,” tôi lầm bầm trong miệng.

“Anh chỉ nghĩ là ngôi nhà này thật hoàn hảo.” Anh ấy cười, nhe ra một hàm răng trắng đều như bắp. Nhất định là đã niềng răng nhiều năm. Nhưng tôi không thể hỏi, vì như vậy là hỏi về quá khứ của anh ấy, và dường như là tôi không được phép hỏi về quá khứ. “Anh có thể hình dung ra cảnh tội mình già đi, nu nấng con cái ở nơi này. Em có hình dung ra không?”

“Dạ,” tôi nói dối. “Có.”

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi tư vấn thứ 183 với PL, một phụ nữ 27 tuổi bị rối loạn căng thẳng hậu tổn thương, sau khi sống sót qua một vụ việc cực kì khủng khiếp nhưng đã phục hồi khá nhiều.

L: “Bác sĩ Hale, tôi hi vọng việc này không vượt chuẩn mực, thật ra là tôi có một món quà nhỏ muốn tặng cô. À, thực ra là một món quà lớn mới phải.”

H: “Ồ. Ôi trời.”

L: “Đây là ý tưởng của mẹ tôi. Mẹ tôi thường nói hạnh phúc không đến từ những gì mình nhận được, mà từ những gì mình cho đi.”

H: “Ồ. Phải.”

L: “Nên mẹ tôi đã thuê họa sĩ này, chúng tôi lấy tấm ảnh ở bìa sau cuốn sách của cô làm mẫu. Tôi hi vọng là nó không quá lớn! Mẹ tôi nghĩ treo nó phía trên lò sưởi của cô sẽ đẹp lắm.”

H: “À. Không lớn, tranh... rất đẹp.”

L: “Cô có chắc là cô thích không? Cô không cần treo lên đâu. Cứ ném vào tầng hầm hay đâu đó cũng được.”

H: “Không đâu, tôi thích lắm. Tôi sẽ treo lên.”

L: “Chỉ là chúng tôi muốn có một chút gì đó biểu cô. Khi mới đến khám chỗ cô, cuộc đời tôi quá hỗn loạn. Tôi không ngủ được. Tôi chẳng thể suy nghĩ thông suốt. Cô đã giúp đỡ tôi rất nhiều.”

H: “Chuyện cô trải qua rất kinh khủng. Cô đã nhìn ba người thân thiết

nhất đời mình bị giết ngay trước mắt. Nó chỉ chứng tỏ cô là người vô cùng mạnh mẽ.”

L: “Bây giờ tôi thấy mình mạnh mẽ lắm. Trước đây không phải lúc nào cũng được thế. Tất cả là nhờ có cô.”

H: “Vâng. Không có gì.”

L: “Tôi mừng là cô có thể đưa câu chuyện của tôi vào cuốn sách mới của cô. Vinh dự cho tôi quá. Hi vọng có thể truyền cảm hứng cho nhiều người khác.”

H: “Vâng...”

L: “Cuối cùng, tôi đã có thể tiếp tục sống. Tôi lại hẹn hò yêu đương. Tối đã có thể ngủ ngon. Quả thật tôi thấy hơi có lỗi khi được sống tiếp trong khi ba người họ không thể. Như vậy có bình thường không? Cảm giác này liệu sẽ mất đi không?”

H: “Ừm.”

L: “Bác sĩ Hale?”

H: “Ồ. Vâng... tôi nghĩ ý đó rất hay. À ha. Vậy... cô ngủ ngon phải không?”

L: “Bác sĩ Hale?”

H: “Sao?”

L: “Tôi hỏi câu này nghe hơi kỳ quặc, nhưng mà cô có ổn không?”

H: “Tôi? Vâng, tôi ổn mà.”

L: “Nhìn cô... Thật không phải, nhưng mà mặt cô hơi tái. Ban nãy cô cũng mất tập trung một lúc. Bình thường cô không có như vậy. Cô luôn lắng nghe mọi thứ mà tôi nói.”

H: “Tôi không sao. Thật mà. Chỉ hơi... Tôi không sao đâu. Tôi hứa đấy. Tôi thích bức tranh lắm. Tôi sẽ treo nó lên trên lò sưởi ngay sau khi cô ra

về.”

Nằm trong vòng tay Luke nhưng tôi không thể thôi nghĩ tới đơn thuốc đã kê cho EJ.

Tôi cứ nghĩ buổi tối nay ở bên Luke sẽ giúp tôi quên nó đi. Đúng là tôi cũng quên được một lúc. Luke rất biết cách làm cho tôi cười dù tâm trạng tôi đang tồi tệ. Nhưng tối nay thật không có cách nào. EJ nói đó là lần duy nhất hắn nhờ tôi kê đơn thuốc, nhưng hắn nói dối. Tôi biết ngay mà chẳng cần phải thấy cơ dưới mắt hắn giật giật. Hắn sẽ còn đòi thêm, thêm nữa. Ép buộc tôi ngày càng dữ dội hơn.

Tôi phải ngăn chặn hắn.

Luke ôm ghì lấy vai tôi, kéo tôi lại gần cơ thể ấm áp của anh. Tôi cố gắng xua đi những suy nghĩ về EJ mà tận hưởng cảm giác nằm cạnh Luke. Mấy ngày trước, tôi đã dọn trống một học tủ cho anh ấy, và trong lúc anh ấy đang xếp đồ vào đó, tôi đột nhiên nảy ra suy nghĩ rằng nếu anh ấy sống ở đây với tôi thì cũng không đến nỗi nào. Có anh ấy bên cạnh hằng ngày sẽ rất dễ chịu.

Không phải bây giờ. Nhưng có lẽ là một ngày nào đó.

“Bức chân dung đó của em đẹp thật,” anh ấy nhận xét. “Trông giống hệt em.”

Cái cảnh Luke há hốc khi thấy bức chân dung to đùng đoàng mà tôi treo trên lò sưởi trông rất buồn cười. Tôi treo nó ở đó một phần là để chọc cười anh ấy mà. Nhưng tôi làm thế cũng vì bệnh nhân của mình.

Sự việc kinh khủng cô ấy trải qua là tiền đề cho cuốn sách mới của tôi. Cô ấy đến khám ở chỗ tôi đã đỡ hơn rất nhiều, và tôi nghĩ chúng tôi sẽ sớm kết thúc việc trị liệu.

“Anh không thấy là nó quá to hả?” Tôi hỏi.

“Đâu có!” Anh ấy lại ôm siết lấy tôi. “Nó rất tuyệt. Giống như em.”

“Em mừng là anh thích nó.”

“Anh yêu bức tranh.” Anh ấy hôn lên trán tôi và ôm tôi sát vào người. “Và, anh yêu... em.”

Đây rồi. Ba từ mà chúng tôi cứ vờn qua vờn lại suốt nhiều tuần. Cuối cùng anh ấy cũng chịu thua mà nói ra như tôi đã biết trước. Tôi đã từng nghe ba từ ấy vài lần, nhưng lần này, tôi phản ứng theo cách hoàn toàn bất ngờ và không phù hợp, và không giống tôi chút nào.

Tôi bật khóc.

Luke thất kinh hồn vía trước phản ứng của tôi. Anh ấy dịch ra, loay hoay ngồi dậy trên chiếc giường lớn. “Ôi,” anh nói. “Ôi. Em đừng khóc mà.”

“Em không khóc,” tôi nói nhưng cũng vô ích khi lấy tay quệt đi nước mắt. “Em không sao.”

“Anh nói vậy không phải vì...” Anh ấy nắm tay tôi. “Em nghe này, Adrienne, anh nói ra không phải để làm em buồn. Em không cần đáp lại đâu. Chỉ là lúc này anh cảm thấy đúng thời điểm, nên anh nói ra thôi. Anh xin lỗi vì đã nói ra, nhưng không có gì thay đổi hết. Anh chỉ... anh muốn em biết vậy thôi. Nhưng em không đáp lại anh cũng không đau lòng gì đâu. Anh hứa đó.”

Anh ấy thật tốt. Thật là ngọt ngào. Giá mà tôi có thể hạnh phúc ở

bên anh ấy. Ước gì cuộc sống của tôi đừng phức tạp như vậy.

“Em khóc không phải vì... vì chuyện đó.” Tôi dùng mu bàn tay quẹt mũi, ước gì có tờ khăn giấy. Rồi, cứ như ảo thuật, Luke lấy ra một tờ khăn giấy cho tôi, tôi vui mừng nhận lấy. “Là chuyện khác. Em gặp một chuyện phiền phức. Chuyện không có liên quan gì tới anh hết.”

“Chuyện thân mật hả?”

Tôi ngẩng phắt lên. “Không. Không phải chuyện đó.”

Luke sờ cằm. Bây giờ sáng nào anh ấy cũng cạo râu, vì anh ấy biết tôi thích như vậy hơn, nhưng đã gần đến giờ ngủ rồi, râu trên cằm anh đã mọc ra lún phún. “Được, anh xin lỗi. Anh chỉ... Mà phiền phức gì vậy?”

“Em... Em đang bị hăm dọa. Một bệnh nhân hăm dọa em.”

Miệng Luke há ra. Nhìn anh ấy còn sốc hơn so với lúc thấy bức tranh treo trên lò sưởi. “Hăm dọa?”

Tôi gật đầu.

“Trời đất quỷ thần ơi.” Anh ấy lắc đầu. “Là cái gã tới nhà em giữa đêm với nhả tin cho em miết đó hả?”

Tôi lại gật đầu.

Anh ấy lùa một bàn tay run rẩy qua mái tóc ngắn. “Ôi trời,” anh ấy kêu lên lần nữa. “Không tin nổi... Hả hăm dọa em vì chuyện gì?”

“Hả có một đoạn video quay lén em. Nó có thể phá hỏng sự nghiệp của em.”

Hai mắt Luke mở lớn. “Một đoạn video?”

“Không phải video gọi cảm đâu.” Tôi nói trước khi anh ấy kịp tưởng tượng lung tung. “Nhưng là một chuyện em không lấy gì làm tự

hào.”

“Tệ lắm hả?”

Tôi nuốt nước bọt. “Ừ. Tệ lắm. Hắn đang dùng nó để hăm dọa em. Em không thể làm gì được. Trừ khi...”

“Trừ khi sao?”

“À thì...” Hai lòng bàn tay tôi lướt mồ hôi. Tôi lau tay lên cái chăn đặt bên cạnh. “Anh nói hồi học phổ thông, anh cũng khá giỏi việc thâm nhập máy tính mà, đúng không?”

Luke im lặng một lúc, hai mắt nheo lại nhìn tôi. “Phải...”

“Có lẽ anh có thể tìm đoạn video đó giúp em rồi... xóa nó đi.”

Anh ấy né ra, mắt vẫn đầy vẻ cảnh giác. “Anh không thể làm thế.”

“Tại sao không? Anh nói anh biết cách mà.”

“Không đơn giản vậy đâu. Anh không thể cứ thế thâm nhập vào máy tính của một người nào đó rồi xóa một đoạn video trong đó. Nếu anh ở trong nhà hắn thì có lẽ...”

“Nếu em có thể đưa anh vào nhà hắn thì sao?”

Anh ấy hít vào thật mạnh. “Adrienne, đoạn video đó quay cái gì vậy hả?”

“Một chuyện không hay, anh hiểu không?” Nước mắt tôi lại dâng lên. “Anh không thể cứ tin tưởng em và giúp đỡ em sao? Em cần anh, Luke ơi. Anh là người duy nhất giúp được em việc này.”

Anh ấy chồm người tới trên giường, mấy đầu ngón tay xoa xoa hai thái dương. Anh ấy không thích việc tôi đang nhờ nhưng tôi đã biết anh ấy sẽ đồng ý. Anh ấy chưa từng từ chối tôi chuyện gì. Có thể tôi đang bắt đầu yêu anh ấy, nhưng anh ấy đã yêu tôi từ lâu.

“Chính xác là em muốn anh làm gì?” Cuối cùng, Luke hỏi.

Tôi ngồi thẳng lưng dậy. “Em sẽ đưa anh chìa khóa vào nhà hắc. Anh đi tới nhà hắc, vào máy tính của hắc, rồi xóa hết mọi bản sao của đoạn video đó đi.”

“Em làm cách nào để lấy chìa khóa nhà hắc vậy?”

“Cứ để em lo.”

“Nhưng mà...” Anh ấy ngược lên. “Dù mình có xóa đoạn video trong điện thoại của hắc, và anh vào được máy tính của hắc, tìm được nó và xóa nó đi, thì vẫn có khả năng hắc còn lưu nó ở đâu đó.”

“Em nghĩ không có đâu.” Tôi hiểu EJ, hắc không đủ tỉ mỉ để làm chuyện như vậy đâu.

Luke thả người nằm lên gối. “Anh không biết nữa, Adrienne à. Tụi mình có thể gặp phiền phức lớn đó.”

“Làm ơn giúp em đi, Luke.” Tôi nắm tay anh ấy, đan ngón tay tôi vào tay anh ấy. Bàn tay anh ấy to hơn và ấm hơn tay tôi nhiều. “Anh là người duy nhất giúp được em. Em cần anh. Em... Em yêu anh.”

Một chiêu hèn mọn. Anh ấy nói anh ấy yêu tôi, và tôi đáp lại chỉ vì lúc này tôi đang cần anh ấy giúp. Tôi có yêu anh ấy, thật lòng, nhưng thời điểm nói lời yêu của tôi thật khiến người ta hoài nghi.

Nhưng bất ngờ là cái chiêu mặt dày của tôi lại có hiệu quả. Mặt anh ấy giãn ra, và biểu cảm cảnh giác biến mất. Anh ấy siết lấy bàn tay tôi.

“Được,” anh ấy nói. “Anh sẽ giúp em.”

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi tư vấn thứ 181 với EJ, một người đàn ông 29 tuổi mắc chứng rối loạn nhân cách ái kỷ.

H: “Xin lỗi đã để anh đợi.”

J: “Không sao đâu bác sĩ. Cảm ơn cô đã để chai Cheval Blanc trên bàn. Cô biết đó là loại tôi thích nhất, phải không? Đây là phòng chờ khám tốt nhất trong thị trấn này.”

H: “Tôi biết anh sẽ thích.”

J: “Biết nói gì đây? Tôi thích một chai rượu ngon. Năm bao nhiêu thế?”

H: “1948.”

J: “Chà. Cô không tiếc tiền nhỉ.”

H: “Anh trả tiền đủ nhiều để đến khám ở đây mà. À, anh không trả nữa. Nhưng những người khác có trả.”

J: “Ừ. Đáng tiếc...”

H: “Sao cơ?”

J: “Xin lỗi, tự nhiên tôi bị choáng váng. Cứ như căn phòng đang xoay tròn vậy.”

H: “Anh uống bao nhiêu ly rượu thế?”

J: “Không biết. Tôi uống từ trong chai luôn.”

H: “Hết cả chai?”

J: “Ừ.”

H: “Tốt.”

J: “Hả?”

H: “Không có gì. Đừng bận tâm. Anh thấy sao?”

J: “Tôi, ừm... bác sĩ, tôi thấy...”

H: “Anh ổn không?”

EJ đã bất tỉnh.

Chuyện xảy ra rất nhanh. Nhanh tới nỗi tôi sợ là hấn đã uống quá nhiều thuốc Ativan mà tôi nghiền ra cho vào chai Cheval Blanc. Tôi không biết nên bỏ bao nhiêu thuốc vì không biết hấn sẽ uống bao nhiêu, nên tôi bỏ một lượng đủ để nốc ao hấn chỉ với một li. Hóa ra hấn đã uống cạn chai rượu.

Tôi rời khỏi bàn, đến đứng cạnh hấn. Gương mặt quá mức điển trai của hấn giãn ra, một giọt nước dãi chảy ra ở khóe miệng, mái tóc vàng bôi keo cứng ngắc. Trong tủ của tôi có một cái kéo, trong một thoáng, tôi bị thôi thúc khó mà cưỡng lại bởi mong muốn lấy kéo ra và đâm phập vào ngực hấn. Như thế sẽ hoàn toàn chấm dứt vụ hãm dọa.

Dĩ nhiên, làm như thế là quá ngu ngốc. Chắc chắn cảnh sát sẽ điều tra được rằng hấn đã tới đây để điều trị và không bao giờ rời khỏi đây nữa. Tôi không muốn vào tù vì tội giết người. Cho dù nạn nhân thực sự đáng chết. Cho dù thế giới sẽ tốt đẹp hơn khi không có hấn.

Thay vào đó, tôi lấy điện thoại ra để gửi một tin nhắn:

Xuống đây đi.

Tôi bước vòng qua cạnh bàn. Điện thoại EJ đang thò ra từ trong túi. Tôi nhẹ nhàng lấy nó ra, dù hấn đang ngủ rất say khó mà đánh thức được dù tôi có muốn.

Hấn sử dụng một chiếc điện thoại iPhone đời mới hơn chiếc của

tôi một chút. Tôi cầm bàn tay phải của hắn lên, ấn ngón cái lên nút *home*. Điện thoại nhận dấu vân tay của hắn và màn hình lập tức được bật lên. Tôi thả tay hắn ra, cánh tay không còn chút lực nào của hắn rơi xuống sô pha.

Tôi vào mục hình ảnh. Hắn không có nhiều hình. Tôi có cảm giác EJ là kiểu người đơn độc – hầu như hắn chưa từng nhắc tới người bạn nào. Phần lớn hình ảnh trên điện thoại là hình hắn cời trần đứng trước gương. Với một vài hình hắn đang khoe cơ bắp. Thêm một vài tấm hắn trần như nhộng. Tôi vội lướt qua những hình này.

Sau mấy tấm hình khỏa thân có vài tấm hình của tôi. Chụp mà không được tôi đồng ý. Có một tấm chụp tôi đang ra khỏi nhà. Leo vào trong xe. Và một tấm nhòe nhoẹt có vẻ là chụp cửa sổ phòng ngủ của tôi. Ớn trời, rèm cửa đóng nên không thấy được gì nhiều.

Một khi tôi xóa được đoạn video ngu ngốc này, tên này đừng hòng bén mảng tới nhà tôi nữa. Tôi sẽ xin lệnh cấm đến gần nếu cần thiết.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy cái mình đang tìm. Đoạn video ở bãi đậu xe. Tôi xem lại lần nữa, vị đắng trào lên cổ họng. Tôi đã hi vọng sự việc không quá tệ như tôi nghĩ, nhưng nó rất tệ. Tệ hết như tôi nghĩ. Nhìn tôi rất đáng nghi với cặp mắt đảo qua đảo lại để bảo đảm là không có ai đang nhìn, rồi tôi đâm vào cái bánh xe. Biểu cảm của tôi nhìn như ác quỷ.

Tôi giật nảy người khi nghe tiếng gõ cửa phòng làm việc. Tôi nhẹ nhàng mở cửa ra – Luke đang đứng đó, hai chân mày chau lại thành một rãnh sâu.

“Được rồi,” anh ấy nói. “Anh đây.”

Tôi đưa cái điện thoại cho anh ấy. “Đây là đoạn video. Em muốn

anh xóa hết khỏi cái điện thoại này.”

Anh ấy nhận cái điện thoại, nhưng không giấu được vẻ mặt phản đối. Ngón tay anh ấy lơ lửng phía trên màn hình, tôi vội chụp lấy cánh tay anh.

“Không được xem,” tôi nói.

“Anh không định xem.”

Tôi trề môi. “Nhìn giống như anh định nhấn nút Phát vậy.”

Anh ấy thở phì ra. “Anh không thể xóa đoạn video được nếu em không cho anh chạm vào màn hình, Adrienne.”

Thôi được. Tôi ngoan ngoãn lùi lại để cho anh ấy làm việc của mình. Trong lúc anh ấy thao tác, tôi trở vào trong văn phòng, nơi EJ đang nằm xụi lơ trên chiếc ghế bọc da. Tôi nhú mày nhìn hắn, cố gắng nhìn xem ngực hắn có nâng lên hạ xuống hay không. Hắn nằm rất, rất yên lặng.

Ôi trời, tôi không có giết hắn đó chứ?

Tôi nhẹ nhàng đặt mấy ngón tay lên cổ tay trái của hắn, trên động mạch quay. Tôi nín thở, lần dò mạch của hắn.

Tôi không dò được mạch. Ôi không.

Tôi chưa kịp hoảng hốt thì hắn thở phì ra một tiếng và cựa quậy trên ghế, giật cánh tay ra khỏi tay tôi. Ơn trời, hắn vẫn còn sống. Nhưng chắc chắn tôi phải giúp hắn về nhà rồi.

Tôi nhẹ nhàng cho tay vào túi của hắn, lấy ra chùm chìa khóa. Trong đó có chìa khóa từ của chiếc xe Porsche, và một vài cái chìa khác. Tôi không biết đâu là chìa khóa cửa nhà hắn, nhưng hắn cũng không có nhiều chìa khóa lắm. Luke có thể mò ra sau khi tới đó.

Khi tôi ra khỏi phòng làm việc, Luke đang đứng ở đó, hai tay buông thõng hai bên sườn, bàn tay phải cầm điện thoại của EJ. “Xong rồi,” anh ấy thông báo.

“Anh không có xem đoạn video đó chứ?”

“Không.”

“Anh thể đi.”

“Anh thể.”

Anh ấy đưa cho tôi chiếc điện thoại, và tôi đặt chùm chìa khóa vào lòng bàn tay anh. Luke hít vào một hơi khi thấy chúng.

“Adrienne à,” anh ấy lặng lẽ nói, “Anh thực sự không muốn làm chuyện này đâu.”

Lại nữa. Tôi cứ cho là khi anh ấy đến đây, tức là anh ấy đã thôi phản đối việc này chứ. “Chuyện đâu có gì to tát đâu anh.”

“To chứ.” Mắt anh ấy mở lớn sau cặp kính. “Chúng ta chuốc thuốc hẳn, rồi giờ thì định đột nhập vào nhà và thâm nhập máy tính của hẳn. Đây thực sự là chuyện lớn đó.”

Có một thí nghiệm nổi tiếng – nói cho đúng thì là *tai tiếng* – do một chuyên gia tâm lí ở Yale tên Stanley Milgram thực hiện. Mục đích của cuộc thí nghiệm là đo lường xem những đối tượng tham gia sẵn lòng thực hiện những hành động xấu do một người có chức quyền ra lệnh đến mức độ nào. Các đối tượng tin là họ đang tham gia vào một thí nghiệm trong đó họ là “giáo viên”, tiến hành giật điện một đối tượng khác – “học viên” – mỗi lần người này trả lời sai một câu hỏi. Thực tế thì “học viên” kia là một diễn viên. Và những cơn giật điện chỉ là giả.

Trong cuộc thí nghiệm, học viên sẽ cầu xin sự thương xót. Anh ta

van xin hãy dừng cuộc thí nghiệm lại. Anh ta than thở là mình có bệnh tim. Nhưng người giám sát cuộc thí nghiệm sẽ bảo đối tượng tiếp tục giật điện, với cường độ ngày càng mạnh hơn. Trong thời gian diễn ra cuộc thí nghiệm, các đối tượng ngày càng thấy khó chịu, nhưng phần hay họ nhất là: Mỗi đối tượng đều thực hiện những cú giật điện ít nhất là 300 volt. Và hơn một nửa trong số họ thực hiện một cú giật điện 450 volt – mức độ gây chết người nếu bị điện giật thật.

Mục tiêu của thí nghiệm là nhằm giải thích phương diện tâm lý học của hành vi diệt chủng, rằng những tên phát xít làm ra những chuyện khủng khiếp chỉ bởi vì họ nhận lệnh làm như thế. Nhưng tôi có một lời giải thích khác.

Tôi tin rằng bất kì con người nào cũng có khả năng làm ra những chuyện xấu xa nếu bị ép đến đường cùng.

Luke cũng không ngoại lệ.

“Luke, xin anh hãy làm vì em.” Mắt tôi ầng ậng nước – tôi không biết là giả hay thật. “Anh là người duy nhất giúp được em. Hân là một kẻ xấu xa. Hân sẽ hủy hoại em nếu em không xóa đoạn video đó khỏi máy tính của hân.”

Anh ấy lắc đầu. “Dù đoạn video đó quay cái gì... có lẽ em nên đối diện với nó để giải quyết.”

“Em không thể.”

“Còn anh thì nghĩ anh không thể làm chuyện này được.”

Tôi lùi lại một bước. “Thế đấy. Anh định để gã đàn ông này hủy hoại cả cuộc đời em dù anh có cơ hội ngăn chặn hân.”

“Adrienne à...”

Lúc này, hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má tôi. “Anh không tin em. Thậm chí là sau ngần ấy thời gian bên nhau.”

“Anh tin em mà.”

“Vậy tại sao anh không giúp em?”

Luke nhìn đăm đăm chùm chìa khóa trong tay. Anh ấy thở ra chậm chậm. “Thôi được. Anh sẽ cố hết sức. Nhưng anh không hứa trước.”

“Cảm ơn anh, Luke.”

Tôi ôm chầm lấy anh ấy, một hành động biểu thị tình cảm rất không giống tôi. Thường ngày, anh ấy mới là người thích ôm ấp. Nhưng lần này, anh ấy chỉ đứng bất động trong vòng tay tôi.

Luke nhập địa chỉ nhà của EJ mà tôi cung cấp vào hệ thống định vị trên xe, rồi chạy đi, với lời hứa sẽ nhắn tin cho tôi khi trở về. Tôi không biết phải làm gì nếu anh ấy nói không thể thâm nhập vào máy tính của EJ. Cho đến hiện tại, tôi không có kế hoạch B nào. Nhưng tôi tin tưởng Luke. Anh ấy có thể làm được.

Đã hơn một tiếng đồng hồ từ lúc Luke rời đi.

Suốt thời gian này, tôi phải trông chừng EJ khi hằn ngủ trên ghế sofa. Mỗi lần hằn im lặng quá, tôi lại đi tới để chắc chắn là hằn vẫn còn thở. Nhưng hằn vẫn ổn. Tôi cứ lo hằn sẽ tỉnh quá sớm, nhưng bây giờ tôi không còn lo nữa. Hằn thực sự đã bất tỉnh nhân sự. Điều tôi bận tâm nhất lúc này là làm sao đưa hằn về nhà. Luke sẽ không nguyện ý giúp tôi đâu, nhưng tôi nghĩ mình không thể tự đưa hằn về được.

Luke. Anh ấy làm gì mà lâu thế nhỉ?

Tôi cắn cắn móng tay cái, hình dung ra những tình huống không

hay có thể xảy ra. Có lẽ Luke không thể thâm nhập vào máy tính, chắc chắn là có mật khẩu an toàn. Có lẽ có hàng xóm nào đó trông thấy anh ấy vào nhà và đã báo cảnh sát. Hoặc khả năng cao nhất là anh ấy quyết định không làm nữa và tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy.

Rồi điện thoại tôi reo lên. Tên Luke hiện lên trên màn hình.

Tôi cầm điện thoại lên, ấn vào nút màu xanh lá. “A lô? Luke?”

“Xong rồi.”

Mọi lo lắng trong lòng tôi biến mất, tôi cảm thấy như mình sắp ngất đi. “Thật không? Anh đã xóa nó khỏi máy tính của hắn hả?”

“Ừ.”

“Ôi trời,” tôi thì thào. “Cảm ơn anh. Cảm ơn anh nhiều lắm. Có... có khó không?”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu. “Anh không muốn nói tới chuyện đó.”

“Vâng.” Tôi hắng giọng. “Anh sẽ quay lại chỗ em chứ?”

Giọng anh ấy nghe đều đều không cảm xúc. “Ừ.”

“Vâng.” Tôi siết chặt điện thoại đến khi mấy ngón tay tê rần. “Cảm ơn anh vì chuyện này.”

“Ừ.”

“Em... em yêu anh.”

“Gặp em sau,” anh ấy nói. Rồi dập máy.

Tôi hạ điện thoại xuống, mắt nhìn đăm đăm màn hình trống rỗng, cảm giác buồn nôn dâng lên trong dạ. Luke đang giận tôi. Sự tôn trọng dành cho tôi đã mất. Tôi không biết liệu anh ấy có xem đoạn video không, nhưng tôi không biết việc đó có quan trọng không nữa. Anh ấy

giận là vì tôi bắt anh ấy làm việc này.

Tôi làm thế là để loại trừ EJ ra khỏi cuộc đời mình. Nhưng có lẽ tôi đã vô tình loại cả Luke khỏi đời mình.

Nước mắt từ cảm xúc thật ứa ra. Tôi không muốn mất đi Luke. Tôi không hối tiếc khi nhờ anh ấy làm việc này, vì tôi không có lựa chọn nào khác. Tôi không muốn phải chia tay anh ấy. Tôi không muốn anh ấy dọn đồ khỏi cái ngăn tủ trong phòng ngủ mà tôi để dành cho anh ấy. Tôi muốn cho anh ấy nhiều ngăn tủ hơn nữa.

Tôi muốn anh ấy đến sống với mình. Tôi chưa từng có cảm giác này, nhưng bây giờ tôi đã nhận ra. Tôi muốn anh ấy ở đây mỗi tối. Suốt cuộc đời mình.

Tôi không thể mất anh ấy vì việc này được. Không thể.

Cuốn băng cuối cùng của EJ kết thúc. Không lâu sau bữa trưa, tôi lấy hết số băng có tên EJ trong mặt thất ra, và lúc này tôi đã nghe hết toàn bộ. Cuốn băng cuối cùng được ghi bằng mực đen, không phải mực đỏ như những buổi tư vấn cuối khác, nhưng sau cuốn này thì không còn cuốn nào nữa. Cuốn băng này cũng chỉ dài tầm hai mươi phút.

Điều lạ lùng nhất trong cuốn băng là giọng điệu của EJ lúc gần cuối. Giọng hần nhura nhựa, nhưng có vẻ bác sĩ Hale không hề bận tâm. Cô ấy là bác sĩ mà. Chẳng lẽ cô ấy không thấy lo khi bệnh nhân của mình nói chuyện như thế? EJ có nói về việc uống rượu. Nhưng nếu hần giống Ethan thì dù cho cả một chai rượu cũng không đủ để làm hần nhựa giọng như thế.

Thật lạ lùng.

Khi đã nghe hết chồng băng EJ, tôi quyết định nghỉ giải lao. Tôi đã ở trong này nghe băng thu âm hết cả buổi chiều, lúc này mặt trời đã lặn. Có vẻ chúng tôi buộc phải ở đây thêm một đêm nữa rồi.

Tôi không biết phải nói với Ethan làm sao. Anh ấy muốn mua ngôi nhà này, nhưng tôi không hình dung ra được chuyện đó. Tôi yêu anh ấy, nhưng không nhiều tới mức sẵn sàng sống ở đây.

Tôi tháo chiếc nhẫn cưới bằng vàng ra, nhớ lại lần đầu tiên Ethan đeo nó lên tay tôi. Nhiều năm trước, trước khi tôi biết Ethan, tôi đã đính hôn với một người khác, chúng tôi đã lên kế hoạch cho một đám

cưới cực lớn, nhưng cuối cùng lại không thành. Lần này, tôi chỉ muốn một bữa tiệc nhỏ, hoàn hảo. Tiệc cưới của chúng tôi diễn ra thân mật, ấm cúng, và trong một khoảnh khắc, khi mắt chúng tôi nhìn nhau trên bục làm lễ, như thế cả thế giới chỉ có hai chúng tôi.

Ethan và tôi sinh ra là để dành cho nhau. Tôi biết thế. Tôi muốn cho anh ấy mọi thứ anh ấy muốn, nhưng tôi không biết liệu mình có thể cho anh ấy thứ này không. Ngôi nhà này.

Tôi nghiêng chiếc nhẫn để đọc dòng chữ khắc bên trên. *Ethan & Tricia mãi mãi*. Tôi thích dòng chữ này... Thỉnh thoảng tôi đọc lại để an ủi mình. Tôi tin vào nó bằng cả trái tim. Ethan và tôi sinh ra là dành cho nhau, và chúng tôi sẽ ở bên nhau suốt đời suốt kiếp. Đến khi cái chết chia lìa chúng tôi.

Một tiếng động ở bên ngoài phòng làm việc khiến tôi giật mình, chiếc nhẫn tuột khỏi tay. Xui xẻo làm sao, nó rơi xuống trong thế đứng và bắt đầu lăn đi. Chiếc nhẫn lăn qua bàn, rơi xuống sàn, tôi chưa kịp chụp lại thì nó đã lăn xuống dưới ghế sofa.

Hay thật. Đúng là xui xẻo.

Tôi quỳ bốn chân trên sàn. Gầm ghế sofa quá thấp, cách mặt sàn chưa tới ba phân. Đã thế, chiếc ghế còn kê sát vào tường. Tôi nheo mắt nhìn xuống, nhưng bên dưới tối như hũ nút. Thậm chí tôi còn không biết nhẫn của mình nằm chỗ nào dưới đó.

Túi xách của tôi đang đặt trên bàn, tôi bèn lấy điện thoại ra và mở đèn pin lên. Tôi chỉ thấy được chút đỉnh, nhưng phần lớn là bụi bặm. Tôi không thấy có ánh sáng phản chiếu lại ánh đèn pin điện thoại.

Chết tiệt.

Tôi cố với tay vào dưới ghế, nhưng không có đủ khoảng trống. Tôi

chỉ đưa vào được tới chỗ cổ tay thì không cách nào tiến thêm.

Tôi ngồi thẳng dậy, muộn màng nhận ra rằng lẽ ra mình nên cởi chiếc áo lông dê ra trước khi chống khuỷu tay xuống sàn. Tôi cố gắng phúi lớp bụi đi được chừng nào hay chừng ấy, rồi cân nhắc tình hình.

Tôi không tài nào với tới chiếc nệm nếu không dời cái ghế. Tôi có thể thử dời cái ghế, nhưng không biết có nên không khi đang mang bầu thế này. Tôi nghe nói khi có em bé thì không được mang vác nặng.

Chỉ còn lại một lựa chọn. Tôi phải nhờ Ethan giúp tôi dời cái ghế.

Có lẽ anh ấy vẫn đang làm việc trên lầu. Hoặc âm thanh khiến tôi giật mình ban nãy là tiếng anh ấy xuống lầu làm bữa tối. Dù sao thì anh ấy cũng sẽ sẵn lòng dời cái ghế cho tôi. Anh ấy thích làm những chuyện như thế. Anh hùng cứu mỹ nhân này nọ.

Khi tôi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ Hale, tầng trệt hoàn toàn im ắng. Ethan không có ở dưới này. Tôi không nghe tiếng ai ở đây cả. Chắc hẳn anh ấy còn đang làm việc trên ấy. Rồi tôi nghe một tiếng cọt kẹt phát ra từ tầng trên. Rồi có tiếng gì đó như tiếng đóng sầm cửa.

Nhất định là Ethan. Tôi biết anh ấy đang làm việc ở lầu trên. Chắc anh ấy vừa đi toa lét hay gì đó. Không có gì phải lo lắng.

Tôi đi lên cầu thang, cảm thấy tức tối khi đèn hành lang lầu trên đang tắt. Ngôi nhà này có quá nhiều công tắc đèn. Dĩ nhiên Ethan sẽ nói chuyện đó sửa lại không có gì khó. Chúng tôi có thể lắp một cái công tắc dưới lầu có thể điều khiển đèn hành lang tầng một. Hoặc lắp một bộ cảm biến để đèn tự sáng mỗi khi chúng tôi lên cầu thang.

Khi lên đến tầng trên, điều đầu tiên tôi làm là bật đèn. Tôi thở ra nhẹ nhõm khi hành lang đã có ánh sáng, dù là tờ mờ. Tôi ghét ngôi nhà

này khi nó tối tăm. Tôi thấy thoải mái hơn nhiều khi có ánh sáng.

Cho đến khi tôi chú ý tới sợi dây kéo dành cho căn gác, thòng xuống từ trần nhà, đang đu đưa. Giống như cửa sập của căn gác vừa chuyển động. Có thể là do gió. Nhưng trong nhà không có gió mấy. Mà cho dù có gió nhẹ thổi qua thì sợi dây đung đưa như vậy cũng khá mạnh.

Nhưng tôi không được nghĩ tới chuyện đó vào lúc này. Tôi sẽ nói với Ethan về vụ chiếc nhẫn, chúng tôi đi tìm lại nhẫn, rồi tôi sẽ bảo anh ấy kiểm tra gác mái. Không bàn cãi chi hết. Tôi sẽ không dọn đến đây nếu anh ấy không kiểm tra căn gác.

Tôi gõ cửa căn phòng Ethan đang dùng, tay tôi cảm thấy trống vắng một cách kì lạ khi không có nhẫn cưới. Tôi chỉ mới đeo nhẫn được sáu tháng, nhưng nó đã trở thành một phần của tôi. Chưa gì tôi đã thấy nhớ chiếc nhẫn của mình.

“Vào đi!” anh ấy gọi vọng ra.

Tôi mở cửa ra và thấy Ethan vẫn đang ngồi ở bàn làm việc, bên cạnh máy vi tính, cũng trong tư thế như lần trước tôi đến tìm anh ấy. Cứ như từ nãy đến giờ anh ấy không hề nhúc nhích vậy.

“Em đói à?” Anh ấy hỏi.

“Thực ra thì,” tôi nói, “em cần anh giúp.”

Anh ấy nhướn mày. “Vậy hả?”

Tôi giơ tay trái lên. “Nhẫn cưới của em lăn xuống dưới gầm ghế rồi. Anh giúp em dời ghế ra để em lấy lại chiếc nhẫn nhé.”

Anh ấy nghiêng đầu thắc mắc. “Em cởi nhẫn ra làm gì thế? Giả vờ mình còn độc thân à?”

Tôi khịt mũi. “Không thèm. Em chỉ đọc dòng chữ khắc trên nhẫn.”

Môi anh ấy giãn ra thành một nụ cười. “Ethan & Tricia mãi mãi.”

“Phải rồi.”

Ethan vươn vai khi đứng dậy khiến tôi thoáng trông thấy những sợi lông màu vàng trên bụng anh ấy. Anh ấy đóng máy tính xách tay lại nhưng vẫn để yên trên bàn. Rõ ràng anh ấy định lát nữa sẽ tiếp tục làm việc. Anh ấy đang dành toàn bộ tâm trí vào công ty khởi nghiệp này. Trước đây anh ấy có một công ty đã thất bại, nhưng công ty này đang trên đà phát triển.

“Vội lại,” tôi nói, “ngay trước khi em vào đây, anh có đi vào căn phòng nào khác không? Phòng tắm chẳng hạn?”

Làm ơn nói có đi. Làm ơn mà.

Anh ấy cau mày. “Không có, anh ngồi đây làm việc ít nhất là một tiếng rồi.”

Dĩ nhiên rồi. Tôi thậm chí không hề thấy bất ngờ.

Anh ấy theo chân tôi xuống cầu thang, đến phòng làm việc của bác sĩ Hale. Tôi bất giác nín thở khi cố nhớ xem mình có cất mấy cuốn băng vào hộc tủ trước khi đi ra hay không. Tôi nhẹ hết cả người khi chúng tôi đi vào phòng làm việc và thấy là tôi đã nhớ cất chúng đi. Không tưởng tượng nổi Ethan sẽ phản ứng ra sao nếu phát hiện ra việc tôi đang làm trong đây.

Anh ấy nhìn xuống chiếc ghế, hai tay khoanh lại. “Em làm mất nhẫn ở đây hả?”

Tôi gật đầu. “Đúng vậy. Em thấy nó lăn xuống dưới đó.”

“Được rồi.”

Anh ấy cúi người, nắm lấy mép chiếc ghế. Tôi đoán chiếc ghế không nặng như tôi tưởng, vì anh ấy dễ dàng nhấc nó lên và dời ra. Gần như ngay lập tức tôi trông thấy chiếc nhẫn vàng trên sàn nhà.

“Kia kìa!” Tôi kêu lên.

Tôi cúi xuống nhặt chiếc nhẫn lên, nhưng khi mặt cúi sát sàn, tôi nhận ra trên sàn còn có một thứ khác. Trông như một cái tay nắm. Tại sao trên sàn nhà lại có một cái tay nắm. Theo bản năng, tôi nhিপ nhíp gót chân trên những miếng ván lát sàn. Rồi tôi nhận ra.

Sàn nhà chỗ này rỗng.

“Sao thế em?” Ethan hỏi.

Tôi nhặt nhẫn lên, vội vàng đeo vào tay. Khi đứng thẳng dậy, tôi nhíp chân lên sàn một lần nữa. “Giống như có khoảng trống bên dưới ấy. Sàn rỗng anh ạ.”

“Thật à?”

Ethan đến bên tôi, nhíp chân lên sàn.

Âm thanh phát ra không thể nhầm lẫn được.

“Dưới này có cái gì đó,” tôi nói, nhìn chăm chăm những tấm ván lát.

“Anh nghĩ em nói đúng đó.”

Ethan nắm lấy chiếc ghế lần nữa, rê nó sang phía bên kia căn phòng. Khi không còn chướng ngại vật gì nữa, tôi thấy được một hình chữ nhật trên sàn. Kiểu như một cái hộc trống dưới sàn.

Dưới đó có gì nhỉ? Băng ghi âm chăng? Tôi nghĩ đó cũng là một khả năng, nhưng lại có cảm giác là không phải. Tôi cũng cảm thấy chúng tôi là những người đầu tiên khám phá ra cái hộc bí mật này từ

lúc bác sĩ Hale sống ở đây.

“Em nghĩ sao?” Ethan nhe răng cười với tôi. “Kho báu mật chẳng?”

“Không biết nữa.”

“Thôi thì,” anh bảo. “Mở ra xem sao.”

Anh ấy cúi xuống nắm cái tay cầm, nhưng trước khi anh ấy kịp nhấc lên, tôi tóm lấy cánh tay anh. “Có lẽ chúng ta không nên mở ra. Có lẽ nên báo cảnh sát để họ kiểm tra nó.”

“Em giỡn hả? Thiệt là em không muốn xem không? Cô là ai, cô đã làm gì vợ tôi hả?”

Tôi nhăn mặt. “Xin lỗi anh. Em chỉ... Em không biết chỗ này có phải là hiện trường tội ác hay không. Không nên làm xáo trộn nó thì hơn. Kiểu như, lỡ có dấu vân tay cần được bảo toàn thì sao?”

“Không đâu. Có lẽ chỉ là nơi cô bác sĩ đó cất giữ trang sức thôi.” Anh ấy nháy mắt. “Em có thể tùy ý chọn vài món.”

Anh ấy nghĩ tôi sẽ động vào nữ trang của cô ấy thật à? Không đời nào. Tôi xin lỗi vì đã mặc áo ấm của cô ấy khi tôi bị lạnh. Nó làm da tôi nóng rát.

“Có gì đâu mà.” Anh ấy nhún vai. “Mở ra thôi.”

“Đừng mà, xin anh..”

Nhưng Ethan không thèm nghe lời tôi. Anh ấy vươn tay nắm cái tay cầm, và nhấc nắp cái hộp bí mật lên.

Khi trông thấy thứ ở bên trong, tim tôi rơi đánh thịch.

Khi Luke mang chùm chìa khóa trở lại, tôi đã chờ sẵn ở cửa. Tôi mở cửa trước khi anh ấy kịp gõ. Anh ấy chớp mắt ngạc nhiên, bàn tay giơ lên không trung.

“Chào anh,” tôi nói.

Lần đầu tiên, tôi nhận ra hôm nay anh ấy không cạo râu. Cầm anh ấy lại lởm chởm râu như khi anh ấy làm việc ở phòng khám. Khi chúng tôi bắt đầu hẹn hò, anh ấy bắt đầu cạo râu hằng ngày, vì anh ấy biết tôi thích như thế hơn.

“Chào.” Anh ấy đút tay vào túi, lôi ra chùm chìa khóa. Anh ấy thả nó vào tay tôi như thể nó là thứ gì đó bẩn thỉu. “Đây.”

“Cảm ơn anh lần nữa nhé.”

“Ừ.”

“Anh, ừm...” tôi gãi cổ. “Anh xóa mọi thứ trên máy tính rồi chứ?”

“Anh nói anh xóa rồi mà?” Giọng anh ấy có phần giận dữ, nghe rất xa lạ. Luke vẫn luôn là người tử tế và hiền lành, hiếm khi nghe anh ấy nói với tôi như vậy. “Nhưng anh có nói rồi, anh không bảo đảm là không còn bản sao nào nữa ở đâu đó kh trong nhà hẩn.”

“Anh có tìm không?”

“Không.” Anh ấy trừng mắt. “Anh không có tìm.”

“Ồ.” Tôi họ khan. “Vớ lại, ờ, anh không có... xem đoạn video, phải không?”

“Có, anh xem rồi.”

Mặt tôi nóng bừng lên. “Luke, anh đã hứa sẽ không xem mà!”

“Muộn rồi. Anh xem rồi.” Anh ấy cau mày. “Anh phải xem xem chuyện đó là chuyện xấu xa gì mà em phải làm đủ mọi cách để xóa nó đi.”

Tôi gục đầu xuống. “Em không muốn anh xem mà.”

“Em đã làm gì thế?” Đôi mắt bình thường có màu nâu nhạt của anh ấy lóe sáng. “Em đâm bánh xe của người ta sao? Tại sao em làm như vậy?”

“Hôm đó em gặp chuyện xui xẻo.” Tôi nhìn sang chỗ khác, không thể nhìn anh ấy. Dù tôi có nói gì cũng không còn quan trọng nữa. Tôi đã mất anh ấy rồi. “Chẳng lẽ anh chưa từng gặp chuyện tương tự sao? Anh gặp xui xẻo, rồi làm một chuyện gì đó ngu ngốc?”

“Anh chưa từng đâm bánh xe ai hết.”

“Vậy có lẽ anh là người tốt hơn em.”

Anh ấy giữ im lặng một lúc, hai mắt nhìn xuống chân. Cuối cùng, anh lên tiếng, “Nhưng mà cái gã lái chiếc Jetta đó đã làm gì em?”

“Hắn cướp chỗ đậu xe của em. Lúc đó em đang vội tới phòng khám cho kịp giờ.”

Miệng há ra, anh ấy cứ thế nhìn tôi chăm chăm. “Em đang giỡn đúng không?”

Tôi chậm chậm lắc đầu. “Em có lịch hẹn với một bệnh nhân. Em không muốn tới trễ.”

Khi tôi nói ra, câu chuyện hôm ấy bỗng trở nên chẳng thỏa đáng chút nào.

“Ôi trời đất.” Anh ấy bẻ ngón tay. “Em đúng là độc đáo. Làm như vậy chỉ vì bị cướp chỗ đậu xe. Thiết không thể tin nổi.”

Tôi không dám nói thêm gì khác. Bình thường, tôi rất giỏi trong việc biết phải nói gì để khiến người khác thấy dễ chịu hơn. Dù gì đó cũng là công việc của tôi mà. Nhưng điều đó chưa bao giờ có ý nghĩa như lúc này. Tôi cố gắng im lặng, nhưng không được. Cuối cùng, tôi buột miệng hỏi, “Giờ anh ghét em lắm phải không?”

Chân mày Luke nhướng cao. “Ghét em hả?”

“Thì...” tôi siết chặt hai bàn tay đấm mồ hôi. “Anh có vẻ giận em mà. Anh cũng không thèm nhìn em.”

“Phải.” Anh ấy thở dài. “Nói thật, bây giờ đúng là anh không hài lòng lắm. Nhưng anh hiểu tại sao em muốn xóa đoạn video đó. Và... anh mừng là đã giúp được em.”

Anh ấy cười méo xệch. “Vớ lại, cũng tốt khi biết em cũng không phải quá hoàn hảo.”

Tôi đáp lại bằng một nụ cười méo mó không kém. “Em chưa từng nhận là mình hoàn hảo mà.”

“Được rồi, chuyện đó xong rồi...” mắt Luke nhấp nháy nhìn về phía phòng làm việc của tôi. “Đưa thẳng chó này ra xe hăn đi.”

Tôi vô cùng hân hoan khi lái xe của mình từ nhà EJ trở về, với Luke ngồi bên ghế phụ. Khoảng một tiếng trước, anh ấy giúp tôi đưa EJ vào ghế phụ chiếc xe của hăn. Anh ấy khẳng khẳng đòi lái chiếc xe chở EJ, vì anh ấy không muốn tôi ở bên cạnh EJ trong trường hợp hăn tỉnh dậy trong chuyến đi kéo dài tận nửa tiếng. Nhưng tôi phần nào cảm thấy anh ấy chỉ tìm cớ để được lái một chiếc Porsche mà thôi.

Lúc chúng tôi tới nhà EJ (do cha mẹ hắn mua), Luke đậu chiếc Porsche ở lối xe chạy vào nhà. Anh ấy để EJ đang bất tỉnh trên ghế phụ, rồi leo lên xe tôi, và lúc này chúng tôi đang trên đường về nhà.

Tôi mở nhạc trên xe – một vở nhạc kịch tôi mới xem gần đây trong thành phố – kính cửa sổ hạ xuống, không khí mát lành mơn man trên mặt. Suốt bốn tháng trời, EJ đã hăm dọa tôi bằng đoạn video đó, dùng nó để thao túng tôi. Lúc này, tôi đã giải quyết được vấn đề đó. Tất cả đều nhờ có Luke.

Nếu vở nhạc kịch mà hát bằng tiếng Anh và tôi thuộc lời thì tôi đã hát theo rồi.

Luke đang ngồi ở ghế phụ, đưa mắt nhìn mông lung bên ngoài cửa sổ. Anh ấy đã làm mọi thứ mà tôi yêu cầu, và dù anh không vui vẻ gì về điều đó, nhưng anh đã giúp tôi giải quyết vấn đề của mình. Ngắm gương mặt nhìn nghiêng của Luke lúc dừng đèn đỏ, cảm giác yêu thương trào dâng trong lòng tôi.

“Em yêu anh,” tôi lặp lại.

Anh ấy nhìn sang. Tôi vươn tay ra, và anh nắm lấy. Tuy cái siết tay không quá tình cảm, nhưng tôi không thể trách anh ấy sau những gì chúng tôi vừa trải qua. “Anh cũng yêu em.”

“Có lẽ,” tôi nói, “chúng ta có thể tính tới chuyện anh dọn đến ở nhà em? Sớm nhé.”

Hai mắt anh ấy mở to. “Thật hả?”

Cảm xúc hồi hộp dâng lên trong lòng tôi. “Thật mà.”

Lần đầu tiên kể từ khi tôi thuyết phục anh ấy làm việc này mới thấy anh ấy cười chân thành như vậy. “Được,” anh ấy đáp.

Tôi rẽ vào con đường nhỏ dẫn đến nhà mình. Con đường chỉ được lát sơ sài. Từ trước đến nay tôi vẫn rất thích cái vương quốc tĩnh mịch này của mình, nhưng tôi đã sẵn sàng chia sẻ nó. Nói cho cùng, có tận sáu cái phòng ngủ để làm gì nếu chỉ dùng có một cái?

Lúc tôi dừng xe, điện thoại trong túi reo lên. Một tin nhắn. Kể từ lúc EJ bắt đầu hăm dọa tôi, tiếng chuông báo tin nhắn thường khiến tôi thấy bất an. Nhưng lúc này tôi lại bình tĩnh đến lạ thường khi lấy điện thoại từ trong túi ra và nhìn xuống màn hình.

Con khốn. Mà y đột nhập nhà tao.

Trên thực tế, thì lời khẳng định này không đúng ở hai điểm. Thứ nhất, Luke mới là người vào nhà hắc. Không phải tôi. Thứ hai, chúng tôi không đột nhập vì chúng tôi có chìa khóa nhà hắc. Nhưng EJ hẳn sẽ không hài lòng đâu khi tôi chỉ ra những điểm này, cho dù tôi rất muốn chỉ ra.

Tin nhắn thứ hai hiện ra: *Tao sẽ giết mà y.*

“Sao vậy em?” Luke hỏi tôi. Anh ấy đã ra khỏi xe nhưng tôi vẫn còn ngồi lại bên trong. Anh ấy nhìn tôi qua kính cửa xe.

EJ không định giết tôi. Hắc giận vì cuối cùng tôi đã cao tay hơn hắc. Nếu hắc thực sự muốn giết tôi, hắc sẽ giữ mồm giữ miệng. Thông thường, không ai lại gửi cho người khác tin nhắn thể hiện ý định phạm tội của bản thân nếu thực lòng họ muốn thực hiện tội ác đó.

Nhưng nếu tôi cho Luke xem tin nhắn này, anh ấy sẽ không nghĩ theo hướng đó. Nó chắc chắn sẽ làm anh ấy bất an và anh ấy sẽ nghĩ chúng tôi đã phạm phải sai lầm tai hại. Anh ấy không hiểu những gã đàn ông như EJ. Nhưng tôi hiểu.

“Không.” tôi đáp. “Không có gì đâu anh.”

Tôi nhấp vào số điện thoại của EJ và tiến hành chặn hãm. Rồi tôi ra khỏi xe, theo chân Luke vào trong nhà.

Tôi muốn nôn.

Tôi lấy tay che miệng, nhưng không thể kìm được cơn buồn nôn. Tôi xô Ethan sang bên và phi như bay vào nhà bếp, vừa kịp lúc để nôn thốc vào bồn rửa chén. Hai tay tôi siết chặt mép bàn bếp, mắt nhòe đi.

“Tricia?”

Bàn tay Ethan chạm vào lưng tôi, tôi rùng mình dưới sự tiếp xúc này, nhưng không phải theo hướng tích cực. Tôi nhắm nghiền hai mắt, cố gắng xua đi hình ảnh mình vừa trông thấy trong cái hộp bí mật dưới lớp ván sàn. Nhưng không được. Hình ảnh đó sẽ ám ảnh tôi tới chết.

Tôi rất hối tiếc vì đã tới đây. Hối tiếc vì đã bắt đầu chuyện này.

“Anh đoán giờ chúng ta đã biết chuyện gì xảy ra cho bác sĩ Hale rồi,” Ethan nói với giọng khàn khàn.

“Chắc vậy,” tôi khó khăn bật ra.

Tôi không biết sẽ có gì khi Ethan mở cái hộp đó ra. Nhưng cái ở trong đó không giống như bất cứ thứ gì tôi từng nhìn thấy trong đời. Một thi hài thối rữa, bị nhét xuống dưới lớp ván lót sàn. Tôi không biết xác người mất bao lâu mới phân hủy hết chỉ còn xương trắng, nhưng cái xác này vẫn chưa đến giai đoạn đó.

Vẫn còn một chút da màu đen đã khô đét dính lắt lẻo trên các đoạn xương.

Và những mảnh vụn quần áo. Có thể chúng từng là một cái áo thun

màu xanh da trời. Một cái quần denim. Những bằng chứng cho thấy trước đây, cái xác khô quắp ấy đã từng là một con người. Sáng đó, người ấy mặc một chiếc quần denim và chiếc áo thun, không bao giờ ngờ được kết cục của mình ngày hôm đó.

“Em cần không khí,” tôi khó nhọc hợp hơi.

Trước khi Ethan kịp phản đối, tôi đẩy anh ấy sang một bên và vấp vấp đi về phía cửa chính. Tôi mất một chút thời gian để loay hoay mở khóa, nhưng khi cuối cùng đã mở được cửa, tôi suýt khóc nấc lên vì nhẹ nhõm. Tôi bước ra hiên nhà, hai bàn chân mang vớ ngập trong lớp tuyết đã rơi xuống đêm qua.

Bây giờ, khi mặt trời đã lặn, nhiệt độ chắc hẳn đã xuống dưới không độ. Thế nhưng tôi chỉ mặc có một cái quần jean, một cái áo mỏng, cái áo ấm lông dê nọ, và đôi vớ dưới chân. Lẽ ra tôi phải bị đông cứng rồi. Nhưng cảm giác lại rất dễ chịu. Nó khiến tôi tạm thời quên đi hình ảnh kinh hoàng mà tôi sẽ không bao giờ xóa khỏi đầu mình được kia.

“Trời đất, Tricia, bên ngoài lạnh cóng đó!”

Theo lẽ thường, Ethan theo tôi ra hiên nhà. Ít nhất anh ấy đủ thông minh nên đã mang giày và mặc áo khoác. Anh ấy đang cầm áo khoác của tôi.

“Mặc vào,” anh ấy ra lệnh.

Tôi để anh ấy đút cánh tay mình vào áo khoác, dù với anh ấy chắc là giống như đang mặc đồ cho một con búp bê vải. Anh ấy choàng tay lên vai tôi, nhưng tôi rũ ra. Lúc này đây, tôi không muốn anh ấy chạm vào mình.

“Em nên mang giày vào,” anh ấy lặng lẽ khuyên. “Em sẽ bị bỏng

lạnh đó.”

Tôi nhìn ra khoảng không xa xăm. Khắp nơi tôi nhìn tới đều chỉ có tuyết. Làm sao chúng tôi có thể rời khỏi chỗ này đây? Chúng tôi đang kẹt cứng ở đây, *với một cái xác*.

“Tricia à? Em thấy ổn không?”

“Không.”

Ethan nhăn nhó. “Anh rất lấy làm tiếc vì em phải thấy cảnh đó. Lẽ ra anh không nên mở cái hộp đó ra.”

“Em chưa từng nhìn thấy xác người bao giờ.” Tôi liếc sang anh ấy. “Còn anh?”

Anh ấy ngán ngừ một lúc. “Không.”

“Thật không?”

“À thì...” Anh ấy đút tay vào túi áo khoác. “Ở mấy đám tang, hiển nhiên đôi lúc người ta để quan tài mở nắp. Nên là...”

Tôi nuốt nước bọt. “Chúng ta thực sự phải ở đây đêm nay sao?”

Ethan nhìn ra xa. “Chắc anh có thể đi bộ trở ra đường lớn. Để xem có thể tìm được chiếc xe nào đi qua và nhờ họ gọi xe xúc tuyết đến giúp không.”

“Và để em lại đây với cái xác chết?”

Anh ấy thở dài. “Mình đâu còn cách nào khác. Anh vẫn nghĩ nên đợi tới sáng mai. Ít nhất khi đó sẽ không quá lạnh.”

Theo lời anh ấy nói ra, tôi nhận ra hai bàn chân mình đã hoàn toàn tê cứng. Tôi thực sự sẽ bị bỏng lạnh mất nếu còn đứng ở đây lâu hơn. “Vào trong nhà thôi.”

“Em nói phải lắm.”

Ethan đặt tay lên lưng tôi, nhẹ nhàng dìu tôi vào nhà, dù một cơn buồn nôn khác lại ập tới khi tôi đặt chân vào phòng khách. Đôi vớ của tôi đã ướt nhẹp vì tuyết, hai bàn chân vẫn không có cảm giác. Ethan đưa tôi đến ghế sofa, đỡ tôi ngồi xuống thật dịu dàng.

“Em phải làm ấm người lên,” anh ấy nói giọng quả quyết. “Ừ,” tôi lẩm bẩm.

Cơ thể tôi không ngừng run rẩy. Tôi rùng mình thật mạnh khi anh ấy tuột đôi vớ lạnh băng khỏi chân mình. Hai bàn chân tôi đã đỏ ối. Ethan tắc lưỡi. “Để anh lấy cho em chậu nước ấm.”

Anh ấy thật bình tĩnh trước sự việc này. Sao anh ấy có thể bình tĩnh đến như vậy? Cái chúng tôi nhìn thấy trong cái học đó là một trong những thứ kinh khủng nhất tôi từng thấy trong đời. Không khác gì trong một bộ phim kinh dị. Nhưng dường như Ethan không hề lo lắng. Anh ấy cũng nên lo lắng chứ nhỉ?

Nhưng đồng thời tôi lại mừng vì anh ấy bình tĩnh như vậy. Anh ấy là một anh chồng tuyệt vời, và sẽ là một người cha tuyệt vời. Ai cũng cần một người như thế – một người điềm tĩnh trước sóng gió. Một người như Ethan.

Tôi nhắm mắt lại, lắng tai nghe tiếng nước chảy trong nhà bếp. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm lại cơn run rẩy. Tôi nghe tiếng bước chân, khi mở mắt ra lần nữa, Ethan đang đứng trước mặt tôi, tay ôm một cái chậu thủy tinh lớn đựng nước ấm.

“Em đặt hai chân vào đây,” anh ấy hướng dẫn tôi.

Tôi làm theo. Các ngón chân dần có cảm giác trở lại, và cảm giác gần như bỏng rát khi tôi ngâm chân vào làn nước ấm. Nhưng nó lại khiến tôi bình tĩnh hơn. Cơ thể đã bớt run rẩy.

“Thấy đỡ hơn không?” anh ấy hỏi.

Tôi im lặng gật đầu.

Ethan ngồi xuống ghế cạnh tôi. Anh ấy choàng tay qua vai tôi, lần này tôi để anh ấy ôm mình. Tôi tựa đầu vào đầu anh ấy, cơn run rẩy dần dần biến mất. Trước khi tôi kịp tỉnh tâm hoàn toàn, có một thứ khiến tôi ngáng phắt dậy.

Tiếng đổ vỡ. Từ phòng làm việc của bác sĩ Hale.

Ethan cũng nghe thấy. Anh ấy ngồi thẳng dậy, cả người gồng cứng. Anh ấy vẫn luôn phủ nhận suốt thời gian chúng tôi ở đây, nói rằng tôi chỉ tưởng tượng ra mọi thứ, nhưng bây giờ anh ấy đã biết là tôi nói thật. Có một người khác trong ngôi nhà này. Có người nào đó trong phòng làm việc của bác sĩ Hale.

Còn không thì cái xác kia đã sống dậy.

Tôi và Luke đang cùng đi mua đồ ở tiệm tạp hóa. Tiệm tạp hóa là nơi thao túng tâm lý chúng ta. Chúng ta gần như không thể nào đi vào một cửa hàng với ý định mua một hộp sữa mà thực sự đi ra chỉ với một hộp sữa. Đầu tiên, hãy lưu ý đến cửa vào. Sau khi đã bước vào tiệm tạp hóa, chúng ta phải đi hết cả tiệm để đến được chỗ quầy thanh toán.

Thế cửa vào tiệm tạp hóa thường đặt ở đâu? Ở khu vực hàng nông sản. Bao quanh chúng ta là những mùi thơm, là các sản phẩm mềm rần đủ cả, và những màu sắc tươi sáng thúc đẩy cơ thể sản sinh một lượng endorphin^[*] đáng kể. Ánh sáng trong tiệm cũng bị kiểm soát để khiến cho trái cây, rau củ hiện lên với vẻ đẹp nhất và ngon nhất. Và hiển nhiên, kệ để sản phẩm từ sữa – một trong những khu vực nhiều khách hàng ghé đến nhất – luôn được đặt ở cuối tiệm, thế nên chúng ta bắt buộc phải đi qua rất nhiều sản phẩm hấp dẫn trước khi đến được chỗ ấy.

Thậm chí cách sắp xếp kệ để hàng hóa cũng là một cái bẫy tâm lý. Những mặt hàng đắt tiền luôn được đặt ở ngang tầm mắt người lớn, các thương hiệu không tên tuổi được xếp ngang tầm đầu gối. Ngũ cốc có đường và những món hấp dẫn với trẻ em được bày ngang tầm mắt trẻ em. Kể cả kích thước lớn của xe đẩy hàng cũng có mục đích khuyến khích khách mua nhiều hơn.

“Cả âm nhạc trong tiệm cũng là để thao túng chúng ta,” tôi giải thích với Luke. “Một nghiên cứu trên những người mua sắm tại các cửa

hàng cho thấy người ta dành nhiều thời gian mua sắm hơn khi cửa hàng có mở nhạc. Anh thấy là trong cửa hàng không có cửa sổ, đồng hồ, hay giếng trời để anh có thể biết giờ giấc bên ngoài.”

“Hay thật đó,” Luke nói trong lúc ném một hộp ngũ cốc vào xe đẩy của hai đứa. “Anh chưa hề biết cửa hàng siêu thị này kia lại ma mãnh như vậy.”

“Vậy nên, quan trọng là đừng để những chiến thuật tinh vi của họ lừa mị mình.” Tôi siết lấy tay cầm và đẩy xe ra khỏi quầy hàng bày những hộp ngũ cốc đủ màu sắc. “Chúng ta có danh sách đồ cần mua rồi. Chỉ mua đúng những gì ghi trong danh sách. Không mua lung tung.”

Anh ấy nhe răng cười. “Em thông minh thật đó.”

“Em nghiêm túc đó. Càng nấn ná ở cửa hàng lâu, chúng ta sẽ càng mua nhiều món không cần thiết.”

Anh ấy gật đầu, ra chiều suy tư. “Vậy... cái này là tuyệt đối không được ư?”

Nói rồi, anh ấy ôm chầm lấy tôi, đặt môi lên môi tôi. Ngay giữa cửa hàng. Dù quyết tâm không rề rà ở đây, nhưng tôi không phiền lòng chút nào.

Trong tuần lễ sau khi xóa đoạn video kia khỏi điện thoại và máy tính trong nhà EJ, Luke và tôi đã gần gũi hơn bao giờ hết. Anh ấy lo EJ sẽ trả đũa, nên kiên quyết ở lại nhà tôi vào mấy tối liên tiếp ngày hôm đó. Nhưng EJ không hề liên lạc với tôi – tôi đã chặn số điện thoại của hắn, hắn cũng chưa từng tới cửa nhà tôi như tôi lo sợ. Thậm chí sau vài ngày đầu tiên kia, Luke vẫn chưa về nhà. À, chỉ về một lần để lấy thêm quần áo, nhưng anh ấy trở lại ngay lập tức.

Khi tôi để mặc Luke hôn mình ngay giữa dãy kệ số sáu trong cửa

hàng, tôi nhận ra đây là thời khắc hạnh phúc nhất từ trước đến giờ. Tôi có một người đàn ông tuyệt vời trong đời mình, cuốn sách của tôi sắp ra mắt, và tôi đã xử lý gọn ghẽ vấn đề với EJ. Và tôi có cảm giác nhiều điều tốt đẹp hơn nữa sẽ sớm đến.

“Bác sĩ Hale!”

Tôi giật mình rời khỏi môi Luke, thấy có lỗi vì thể hiện tình cảm riêng tư ở nơi công cộng. Thật là không chuyên nghiệp. Nhưng Luke thì chẳng có vẻ gì là thấy có lỗi. Còn cười mơ màng.

Khi tôi xoay lại, tôi nhận ra một bệnh nhân của mình. GW. Người phụ nữ ban đầu tin là người bưu tá muốn giết mình, sau đó là đến người dược sĩ, và gần đây là con trai bà ấy. Khi tôi ở riêng cùng các bệnh nhân trong phòng làm việc và lắng nghe những suy nghĩ tăm tối nhất của họ, đôi khi tôi thắc mắc họ sống như thế nào. Nhưng bà Gail đang ở đây, trông vô cùng chũn chu với chiếc áo nỉ màu hồng và chiếc quần kaki cực đẹp, với lớp trang điểm còn hoàn hảo hơn lớp trang điểm trên mặt tôi sau khi Luke làm lem son của tôi với nụ hôn ấy. Không biết bà ấy có uống thuốc đầy đủ không.

“Chào bà, Gail.” Tôi bất giác quệt môi, làm lơ cảm giác nóng bừng trên mặt. “Rất vui khi gặp bà.”

“Ôi cô gái,” bà Gail thủ thỉ. “Tôi không cố ý làm phiền cô và quý ông đây. Chỉ là thấy cô tôi mừng quá.”

“Không sao mà.” Tôi chỉnh chỉnh cổ áo và liếc nhìn Luke, người đang nhìn tôi với vẻ mặt mong đợi.

“Luke, đây là bà Gail, bệnh nhân của em. Bà Gail, đây là Luke. Bạn... ờ, của tôi.”

Luke cười khoái chí trước danh xưng “bạn” và Gail cũng có vẻ

thích thú. Nhưng kể từ lúc bước sang ngưỡng tuổi ba mươi, cái danh xưng bạn trai khiến tôi thấy ngượng miệng. Nói cho cùng, Luke cũng chẳng phải một chàng trai trẻ gì cho cam.

“Cũng một thời gian rồi tôi chưa gặp lại bà,” tôi nói, cố gắng giảm bớt cảm giác ngượng ngùng. “Bà vẫn khỏe chứ?”

“Tôi vẫn khỏe!” Đôi gò má xệ của bà rung rinh khi bà ấy mỉm cười. “Tôi đã nghe lời cô và ngồi lại nói chuyện với con trai tôi, một cuộc trao đổi rất hữu ích. Nó giúp tôi nhận ra cô đã đúng về những suy nghĩ hoang tưởng ngu ngốc của mình về mọi người. Mọi chuyện đã đổi khác hoàn toàn.” Bà ấy cười rạng rỡ với tôi “Cô đã giúp tôi rất nhiều đó.”

Trông bà ấy đã khá hơn nhiều. Đôi khi bà ấy đến khám trong tình trạng hơi đầu bù tóc rối, trên người toát ra mùi rượu, vấn đề mà tôi đã ôn tồn nhắc tới vài lần, và lần nào bà ấy cũng cười trừ rồi đổi chủ đề. Nhưng hôm nay, bà ấy có mùi nước hoa. Chắc là mùi hoa nhài.

“Tôi rất mừng khi bà khỏe hơn.” Điện thoại trong túi xách, của tôi reo lên. Một tin nhắn. “Giúp bà là vinh dự của tôi mà.”

Gail chuyển sự chú ý sang Luke. “Bạn của cậu là một bác sĩ tài ba. Cô ấy vô cùng thông thái.”

Anh ấy nhẹ nhàng cười với tôi. “Tôi biết điều đó.”

Trong lúc Gail tiếp tục tán dương các đức tính của tôi, tôi sục sạo trong túi xách để lấy điện thoại, để bảo đảm không phải là tin nhắn khẩn cấp liên quan đến bệnh nhân nào đó. Tôi liếc nhìn màn hình và thấy một tin nhắn từ một số điện thoại lạ.

Là một đoạn video.

Tôi không cần phải nhấp vào cũng biết video đó là gì. Tôi nhận ra

hình ảnh của chính mình bên cạnh chiếc xe Jetta màu đỏ đỏ. Tôi đã xem đoạn video đó rất nhiều lần, nằm mơ cũng thấy nó. Nhưng tôi cứ nghĩ nó đã bị xóa vĩnh viễn rồi mới phải.

Tôi đã nhờ Luke xóa đoạn video đó trên máy tính của EJ. Nhưng có vẻ như hắn còn một bản sao giấu ở đâu đó.

Tôi liếc lên nhìn Luke và Gail còn đang hàn huyên. Mấy ngón Tay tôi run run bấm tin nhắn trả lời:

Anh muốn gì?

Tôi nhìn chăm chăm màn hình, chờ câu trả lời của hắn. Ba cái bong bóng hiện ra, tôi hình dung ngón tay hắn đang bấm chữ trên điện thoại. Cuối cùng, bốn chữ xuất hiện trên màn hình:

Tối nay nói chuyện.

Tôi đã làm mọi chuyện tồi tệ hơn rất nhiều.

Sau khi mang đồ đã mua vào nhà, tôi giả vờ là mình bị đau đầu và bảo Luke hãy về nhà anh. Tôi không nói với anh ấy về đoạn video. Nếu tôi nói, anh ấy sẽ nổi trận lôi đình với tôi. Vốn dĩ anh ấy đã không muốn làm chuyện đó, cũng đã cảnh báo tôi là có thể có những bản sao khác ở đâu đó.

Và chắc chắn tôi không muốn anh ấy biết rằng EJ muốn gặp tôi tối nay. Anh ấy sẽ muốn đi cùng tôi. Và dù tôi tha thiết mong anh ấy đi cùng, nhưng đây là rắc rối của tôi. Tôi phải tự mình nghĩ cách giải quyết.

Kế hoạch của tôi là trả tiền cho hắn. Thật nhiều tiền. Tôi đã tính đến một khoản mà tôi tin là đủ để hắn bỏ qua cho mình, và tôi sẵn sàng trả gấp đôi con số đó nếu cần. Hay thậm chí cao hơn nữa nếu tôi có thể bảo đảm hắn sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Tủ lạnh chất đầy thực phẩm, nhưng tôi không muốn ăn một chút nào. Éo le thay, tôi chỉ nuốt trôi vài cái bánh quy mặn mà tôi đã ăn vào cái đêm đầu tiên Luke tới giúp tôi lắp đặt hệ thống an ninh. Mà đến mấy cái bánh quy đó cũng đang khuấy đảo dạ dày tôi.

Đến hơn chín giờ thì chuông cửa reo lên. Tiếng chuông vang vọng khắp nhà. Từ này giờ tôi vẫn ngồi trên ghế sofa cắn móng tay, khi nghe âm thanh đinh đoong vang lên, tôi thiếu điều nôn hết mấy cái bánh quy đã ăn ra. Đột nhiên tôi ước gì mình đã bảo Luke ở lại. Tôi

không muốn đối mặt với chuyện này một mình.

Nhưng tôi không có cách nào khác. EJ sẽ không chịu bỏ đi đâu. Chỉ khi hắn đạt được cái mình muốn.

Tôi mở ứng dụng máy quay an ninh trên điện thoại ra, và thấy hắn đang đứng đó. Mái tóc của hắn sáng lên dưới ánh đèn của hiên nhà, hai bàn tay đút trong túi quần. Tôi hít một hơi thật sâu, ép mình đứng dậy. Tôi bước về phía cửa chính, lau hai bàn tay ướt mồ hôi lên ống quần.

Tôi chậm chậm mở khoá cửa. Cửa hé ra, hắn đang đứng ngay đó, trên hiên nhà tôi, gương mặt toét ra một nụ cười đầy răng. Trong lòng tôi bỗng dâng lên cái mong muốn mãnh liệt là cào vào mắt hắn, móc sạch ra đến khi chẳng còn gì ngoài hai hốc mắt trống rỗng. Tay phải tôi nắm lại thành nắm đấm.

“Cô không mời tôi vào nhà sao, bác sĩ?”

Tôi bước sang bên, để cửa mở rộng ra. Hắn bước vào nhà tôi, trái tim tôi rơi phịch xuống sàn. Tôi cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ phải gặp hắn nữa. Tôi đã tin chắc như thế.

“Nhìn cô không khỏe lắm, bác sĩ,” hắn nói. “Cô bị cảm à?”

“Anh muốn gì ở tôi?” Tôi rít vào mặt hắn.

Đầu ngửa ra, hắn bật cười thật to. “Cô làm như cô không thích tôi lắm nhỉ?”

Giống như những kẻ mắc chứng ái kỷ khác, EJ có thể vô cùng quyến rũ nếu hắn muốn. Đa số mọi người đều thích hắn ngay lần đầu gặp gỡ, nhưng cuối cùng họ đều nhận ra sự giả tạo ở hắn.

Còn tôi vừa gặp đã không thích hắn. Tôi chỉ tiếp tục tư vấn cho hắn vì mẹ hắn đã cầu xin tôi. Bây giờ tôi thấy hối hận vô cùng.

“Hãy giải quyết dứt điểm chuyện này đi.” Tôi khoanh tay trước ngực, cố không lộ ra là mình đang run rẩy. “Tôi sẽ lập tức viết cho anh một tờ séc. Anh muốn bao nhiêu?”

“À, tôi không bận tâm chuyện tiền bạc nữa.” Hăn vẫy vẫy tay. “Không biết cô nghe tin chưa, nhưng mà cha mẹ tôi đã bị tai nạn xe nghiêm trọng hồi tháng trước. Họ đã không qua khỏi.” Hăn bày ra vẻ mặt đau buồn giả tạo. “Và tôi là người thừa kế duy nhất của họ, cho nên... cô cũng biết đó.”

Tôi khoanh chặt hai tay. Lúc trước, hăn đã miêu tả cho tôi nghe đúng như thế khi hăn hình dung ra cái chết của cha mẹ mình. *Mẹ tôi lái xe dở lắm. Một ngày nào đó, bà ấy sẽ lái xe chở ba tôi, rồi cứ thế lao thẳng vào một chiếc xe tải và cả hai đều chết.* Và bây giờ chuyện đó đã thực sự xảy ra.

Cho dù tôi chưa từng thích EJ, nhưng tôi luôn nghĩ hăn và hại. Tôi thấy hổ thẹn vì tuy là bác sĩ tâm lý, nhưng tôi đã chịu đoán cho hăn sai hoàn toàn, và đó có lẽ là sai lầm đắt giá nhất tôi từng phạm phải trong sự nghiệp của mình. Nhưng lúc này, tôi đã biết sự thật.

Gã đàn ông này là một tên biến thái.

“Anh muốn gì?” Tôi nói, giọng khản đặc.

Nụ cười bởn cợt trên môi EJ khiến tôi thật muốn vả vào mặt hăn. “Ái chà, tôi đã suy nghĩ rất lâu, rất cẩn thận về việc đó rồi, bác sĩ Hale.”

Tôi nuốt nước bọt. “Tôi sẽ kê đơn cho anh thêm thuốc oxycodone. Một lần nữa.”

Hăn khịt mũi vẻ khinh thường. “Xin lỗi nha, bác sĩ. Cái đó không có tác dụng gì nữa rồi. Sau cái trò bắn thủ của cô.”

“Anh muốn gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Tôi muốn gì ư?” Hấn bước về phía tôi một bước, tôi liền lùi lại, vẫn khoanh chặt hai tay trước ngực. “Tôi muốn cô đó, Adrienne.”

Tôi thấy choáng váng. “Ý anh là muốn tôi tiếp tục tư vấn cho anh?”

“Cô muốn gọi là gì tùy cô.” Hấn sấn tới thêm một bước, nụ cười xấu xa vẫn còn trên môi. “Tôi muốn cô cởi hết quần áo ra và để cho tôi làm bất cứ điều gì mà tôi muốn với cô. Bất cứ điều gì.”

Hai đầu gối tôi muốn khụy xuống. “Không. Đừng hòng.”

“Đừng phản đối nhanh vậy chứ.” Hấn vươn tay ra định chạm vào tôi, tôi giật phắt lại. “Có thể cô sẽ thích đó – tôi bảo đảm. Chắc cô đã ngán tận cổ tên bạn trai một sách kia rồi. Nhất định là hấn rất dở chuyện giường chiếu.”

“Ra khỏi nhà tôi ngay,” tôi gầm gừ qua kẽ răng. “Đi ngay, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Chân mày hấn nhướng lên. “Cô có chắc là muốn làm như vậy không đấy?”

“Có.” Tôi hất mặt. “Nếu anh cảm thấy phải huỷ hoại tôi bằng đoạn video đó mới vừa lòng, thì cứ làm đi. Tôi không sợ đâu. Tôi sẽ không chiều theo ý anh nữa.”

“Ôi, Adrienne ời là Adrienne,” hấn thở ra. “Đáng tiếc, chuyện này không còn chỉ liên quan tới cô nữa.”

Hấn lôi ra chiếc điện thoại từ trong túi. Tôi trừng mắt nhìn trong lúc hấn bấm bấm lên màn hình. Sau một lúc, hấn chìa cái điện thoại về phía tôi. Tôi lắc đầu.

“Cầm đi.” Hấn ấn cái điện thoại vào ngực tôi. “Cô sẽ muốn xem cái

này đó. Tôi bảo đảm”.

Lạy trời. Chuyện gì nữa thế này?

Hai tay tôi run lấy bầy, suýt thì đánh rơi cái điện thoại. Tôi nhìn xuống màn hình, một đoạn video đang được phát. Nhưng không phải là đoạn video quay hình tôi ở bãi đậu xe. Là một đoạn khác.

Đó là hình ảnh bên ngoài căn nhà của EJ. Một giây sau, một dáng người quen thuộc hiện ra. Là Luke. Anh ấy thọc tay vào túi quần, lôi ra chùm chìa khoá rồi mở khoá cửa trước. Sau đó hình ảnh chuyển sang bên trong căn nhà. Luke – sục sạo khắp các phòng, tìm kiếm chiếc máy tính. Sử dụng đồ mở thư để cạy ổ khoá trên một hộp tủ bàn giấy, rồi kéo ra cái máy tính xách tay. Ngồi xuống và bắt đầu quá trình thâm nhập vào máy tính của EJ.

Tất cả đều được quay lại rõ ràng.

“Cái này không có lợi lắm cho sự nghiệp của bạn trai cô nhỉ?”

Tôi thấy buồn nôn. Tôi cúi người và nôn khan, vì bao tử tôi chẳng có đủ đồ ăn để mà trào ra. EJ quan sát với vẻ mặt khoái trá, rồi phát cười ngất. “Úi chà, cô thật sự không thích lên giường với tôi vậy sao?”

“Làm ơn đừng hại anh ấy,” tôi hóp lấy hơi.

“Đây là lỗi của cô. Cô là người kéo anh ta vào chuyện này.” Hần lắc đầu. “Tôi vẫn luôn muốn chuyện này. Ngay từ lần đầu tôi bước vào văn phòng và nhìn thấy cô mặc bộ vest khêu gợi đó, trông thật là nghiêm nghị với mái tóc búi chặt sau đầu. Hành xử như thể cô biết tất, hơn bất cứ ai – ít ra là biết hơn tôi. Mà tôi thì lúc nào cũng thích mấy cô em tóc đỏ.” Hần nhìn chiếc điện thoại trong tay tôi với vẻ mặt thẳng thừng. “Nhưng đoạn video đầu tiên đó vẫn chưa đủ. Tôi biết cô sẽ không bằng lòng. Trừ khi tôi có thứ gì đó hay hơn. Vậy nên... cảm ơn cô vì đoạn

video kia nhé.”

“Tôi xin anh,” tôi thì thào. “Tôi sẽ cho anh bất cứ cái gì khác. Thuốc, tiền...”

“Bây giờ tôi có người kê thuốc cho tôi rồi.” Hân giật cái điện thoại khỏi tay tôi. “Tôi chỉ muốn cô thôi.”

Tôi chỉ biết lắc đầu.

“Cô biết sao không?” Hân dứt điện thoại vào túi. “Sao cô không dành mấy ngày suy nghĩ cho kỹ đi? Hãy nghĩ xem, liệu việc huỷ hoại cuộc đời cả hai người có đáng để đánh đổi một đêm ân ái với tôi không nhé.”

“Tôi không đổi ý đâu,” tôi thì thầm.

Hân nghiêng đầu. “Tôi thì không dám chắc như vậy đâu.”

Nói rồi hân xoay gót bước ra khỏi nhà tôi. Cánh cửa đóng sầm sau lưng hân, chỉ tới khi đó tôi mới có thể ngồi phịch xuống ghế, cả người run rẩy không thể kiểm soát.

Tôi phải làm sao đây?

“Đừng nhúc nhích,” Ethan bảo tôi. Anh ấy phóng vào nhà bếp, tôi nhóng cổ lên vừa kịp lúc thấy anh ấy nhắc một con dao từ kệ để dao lên. Anh ấy muốn lấy con dao lớn nhất, một con dao xẻ thịt dài tầm hai tấc. Lưỡi dao sáng lên dưới ánh đèn trên trần bếp, và từ chỗ tôi nhìn sang thì quả thật hơi đáng sợ. Nhưng nói cho cùng, chúng tôi đâu biết kẻ đột nhập có gì trong tay. Nếu hắn có súng, thì con dao kia cũng không ích lợi gì.

Anh ấy bảo tôi đừng cử động, nhưng không đòi nào tôi ngồi đây trong lúc chồng mình có thể bị bắn chết. Tôi nhắc chân khỏi chậu nước ấm và chạy theo sau anh ấy, để lại những vệt nước sau lưng.

Ethan tới cửa phòng làm việc chỉ trước tôi một giây. Hai mắt anh ấy trợn to trước thứ mà anh ấy nhìn thấy trong phòng, mấy ngón tay trắng bệch vì siết chặt cán dao. “Đứng im,” tôi nghe anh ấy thét. “Giơ tay lên!”

Tôi nhìn vào phòng làm việc qua vai anh ấy. Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng tôi vẫn bị sốc khi thấy một người đàn ông đang đứng giữa phòng, hai bàn tay run rẩy đang giơ cao. Hắn có mái tóc ngắn tối màu, thưa thớt, đã lâu không cắt tỉa, cùng với hàm râu rậm rạp trên cằm. Trên người hắn là một chiếc quần jean xanh mòn vẹt, một chiếc áo thun có ống tay bị thủng một lỗ.

Trông hắn không khác gì một kẻ vô gia cư, ngoại trừ việc có đeo

kính cận, nhìn không phù hợp với ngoại hình một chút nào.

“Mày là ai?” Ethan rít.

“Tôi...” Giọng nói của gã đàn ông khào khào, như thể đã lâu rồi chưa mở miệng nói chuyện. “Tôi...”

“Mày là kẻ nào?”

“Tôi chỉ cần một chỗ ở tạm đêm nay thôi,” hắn nói giọng ồm ồm. “Tôi không có nhà, tôi... tôi không biết có người ở đây.”

Ethan và kẻ lạ mặt nhìn nhau với vẻ thận trọng. Nhưng tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Đúng như những gì tôi đã nghĩ. Một người vô gia cư vào nhà ở tạm vì hắn nghĩ nhà vô chủ. Và có vẻ hắn không có vũ khí, cũng không say xỉn hay điên khùng gì. Dù cao hơn Ethan, nhưng trông hắn không có cơ bắp hay đáng sợ gì mấy – hắn gầy như que củi, như thể đã nhiều năm chưa được ăn một bữa tử tế.

Nhưng giọng nói của hắn sao nghe quen tai lắm.

“Xin lỗi.” Gã đàn ông hắng giọng để gạt đi chút đờm vướng ở cổ. “Bên ngoài trời lạnh quá nên tôi... Nhưng mà xin lỗi vì tôi đã lén vào đây. Tôi... tôi sẽ đi ngay.”

Tôi thoáng thấy thương cảm. Trong tiết trời mùa đông như thế này, không có nhà quả thật không dễ dàng gì. Tôi nửa muốn bảo hắn ta ở lại thay vì tống hắn ra ngoài trời lạnh giá. Nhưng tôi cũng cảm thấy lời hắn có phần đáng nghi.

Có vẻ Ethan cũng có suy nghĩ như vậy. Tay anh ấy vẫn siết chặt con dao không buông. “Vậy mày đang làm gì trong phòng làm việc này thế?”

Anh ấy nói đúng trọng tâm quá. Nếu gã đàn ông này chỉ ở nhờ trong nhà, thì chẳng phải hắn nên trốn ở đâu đó sao? Tại sao lại lén

vorn ở nơi có thể dễ bị phát hiện như nơi này chứ?

Rồi tôi nhận thấy hần đang đứng rất gần cánh cửa học bí mật dưới sàn, mà may mắn là đã được đóng lại. Tôi chợt hiểu ra âm thanh mà chúng tôi nghe ban nãy là gì.

Là âm thanh sập cửa học bí mật.

“Tôi... tôi chỉ muốn xem tiếng ồn ban nãy là gì thôi,” gã đàn ông lắp bắp nói.

Có lẽ lời này có thể giải thích được lý do hần ở trong phòng làm việc. Nhưng không giải thích được tại sao bức chân dung của Adrienne Hale lại được treo trở lên tường vào giữa đêm. Chỉ có một lý do cho việc đó mà thôi.

“Anh là Luke,” tôi nói. “Anh là bạn trai của Adrienne Hale.”

Tối nay Luke đã nấu bữa tối cho hai chúng tôi. Anh ấy làm món gà sốt vang Marsala. Những miếng ức gà ướp sốt rượu vang Marsala, bơ, và tỏi. Mùi thơm nức mũi, nhưng tôi vẫn chưa cắn lấy một miếng. Tôi đã chọc chọc món gà suốt mười lăm phút, giả vờ như đang ăn dù tôi không hề thêm ăn chút nào.

“Gà của em chín quá hay sao thế?” Luke nhướn cổ nhìn mẫu thịt gà tôi đã cắt ra. “Miếng của anh rất vừa, nhưng miếng của em hơi mỏng. Khô quá phải không?”

“Không đâu.” Tôi cười gượng. “Ngon lắm. Thật đấy.”

“Vậy tại sao nãy giờ em vẫn chưa ăn?” Anh ấy cau mày. “Em bị bệnh à? Đau đầu?”

Đã hai ngày kể từ khi EJ nói ra điều hắn muốn tôi thực hiện. Tối qua tôi cũng không cho Luke đến nhà, nói rằng tôi vẫn còn bị cơn đau đầu hành hạ. Nhưng tôi không thể từ chối anh ấy mãi, nên hôm nay anh ấy đã đến.

Tôi đã cố gắng xua EJ ra khỏi đầu, nhưng không được. Tôi không nghĩ được chuyện gì khác ngoài chuyện EJ sẽ huỷ hoại cuộc đời hai chúng tôi nếu tôi không thực hiện điều hắn muốn. Nhưng làm sao tôi làm được cơ chứ? Cái suy nghĩ để cho gã đàn ông đó chạm vào mình làm tôi phát bệnh. Còn chưa kể đến việc tôi không thể hình dung ra mình sẽ ở bên cạnh người nào khác ngoài Luke. Mấy ngày trước, tôi đã

nghĩ có lẽ anh ấy là người mà tôi muốn sống chung cả đời...

Nhưng hai hôm nay, trong đầu tôi chỉ có mỗi sự việc tồi tệ kia mà thôi. Và tôi đã kết luận rằng chỉ có một giải pháp cho vấn đề đó.

Tôi đặt nĩa xuống, đẩy đĩa thức ăn ra, và nhìn Luke chăm chăm qua mặt bàn. Anh ấy đẩy gọng kính cao lên trên sống mũi, vẻ mặt tò mò. Hai tay tôi đặt trên bàn trước mặt.

“Chúng ta có một rắc rối,” tôi nói.

Anh ấy gật đầu vẻ thấu hiểu. “Em không muốn anh dọn đến sống ở đây.”

Trời, anh ấy đang nghĩ chuyện này ư? “Anh à...”

“Không sao đâu,” anh ấy vội vàng nói. “Anh biết là hơi gấp gáp. Anh hiểu mà. Anh cũng không muốn thúc giục em. Dĩ nhiên là anh rất muốn sống cùng với em, nhưng nếu em muốn đợi thêm một thời gian nữa cũng được.”

Anh ấy làm tôi đau lòng quá, vì những gì tôi muốn chính là sống với người đàn ông này. Ở bên anh ấy cả đời. Tôi chưa từng có cảm giác này – chưa từng nghĩ là mình sẽ có cảm giác này – và thật không thể chịu nổi khi một tên xấu xa bỉ ổi hay thù vặt sắp huỷ hoại mối quan hệ duy nhất có ý nghĩa trong đời tôi. “Luke...”

Anh ấy vươn tay, nắm lấy hai bàn tay tôi, tách chúng ra. “Nghe anh nói này, Adrienne. Sau khi Darcy mất, thật lòng anh chưa từng nghĩ sẽ yêu ai khác nữa. Nhưng rồi anh gặp em, anh... anh liền biết ngay em chính là người ấy.” Anh ấy siết chặt tay tôi. “Anh vừa nói đó, nếu em muốn có thêm thời gian cũng không sao cả. Anh sẽ chờ, dù cho là bao lâu.”

Hai mắt tôi ngấn nước. “Không phải chuyện đó đâu anh. Em muốn anh đến sống cùng em lắm. Nhưng mà...”

Hai chân mày anh cau lại. “Nhưng mà cái gì?”

“Đoạn video đó còn một bản sao nữa,” tôi buột miệng.

Trong một thoáng, không gian im ắng đến nỗi nghe rõ cả tiếng máy điều hòa đang chạy. Hai hàm răng Luke nghiến chặt khi anh ấy tiếp nhận thông tin này. “Cái gì chứ?”

“Nhất định hắn đã sao ra một bản và lưu ở đâu đó.” Tôi cắn môi. “Hắn đã gửi cho em. Với lại... hắn giận dữ lắm.”

Luke giật tay ra khỏi tay tôi, vẻ mặt yêu thương biến mất. “Thì anh đã nói là có khả năng đó mà. Chúng ta chỉ xóa được những bản sao trên máy tính và điện thoại của hắn.”

Luke không chỉ làm có mỗi chuyện đó. Anh ấy nói mình không tìm kiếm những bản sao khác, nhưng anh ấy thực sự có tìm. Trong đoạn video mà EJ cho tôi xem, tôi đã thấy anh ấy tìm trong mấy học tử.

“Tóm lại,” tôi nói, “hắn lại ra yêu sách. Hăm dọa em.” Tôi không thể nào cho Luke biết hắn muốn gì. Chuyện đó thật đáng xấu hổ. Cứ để anh ấy tin rằng hắn muốn tiền. “Chuyện này sẽ chẳng bao giờ kết thúc.”

Anh ấy thở dài. “Ừ. Anh... cũng không biết phải nói gì. Anh nghĩ em không nên thỏa hiệp với hắn.”

“Đoạn video đó sẽ huỷ hoại em mất.”

“Hắn đang huỷ hoại em rồi. Hắn đang kiểm soát cuộc đời em. Em không thể để hắn làm như vậy với mình được.”

Tôi hít vào một hơi. “Em biết chứ. Anh nói đúng. Hắn sẽ dùng nó để thao túng em cả đời. Chỉ cần hắn còn sống.”

Tôi để cho những từ cuối cùng ấy lơ lửng trong không khí. Gương mặt Luke đầy vẻ khó hiểu. “Em... em đang nói cái gì vậy, Adrienne?”

“Em nghĩ là anh biết em đang nói gì mà.”

“Em muốn nói...?” Anh ấy lắc đầu nguầy nguậy. “Em nghe này, cứ để hẳn công khai đoạn video đó nếu hẳn muốn đi. Hãy chấp nhận hậu quả.”

“Vậy là em nên để hẳn huỷ hoại cuộc đời mình chẳng?”

“Không phải... ý anh là, anh nghĩ đoạn video đó không thể phá huỷ cuộc sống của em đâu.” Anh ấy cựa quậy trên ghế. “Em có thể thay đổi câu chuyện theo hướng có lợi cho mình.”

“Không. Em không thể.”

Anh ấy nhăn mặt. “Anh không biết nói sao nữa. Em đâu có lựa chọn nào khác. Đâu còn cách nào nữa.”

“Còn một chuyện khác nữa.” Tôi so vai, biết rằng tôi đã đi đến bước đường mà mình không thể quay lại được nữa. “Hẳn còn một video khác.”

Hàng mi dài của Luke khẽ rung rinh. “Một cái khác...?”

“Một đoạn video quay anh.”

“Anh?”

“Hẳn có video quay lại hình ảnh anh đột nhập vào nhà hẳn và thâm nhập máy tính của hẳn.” Chữ nghĩa trôi tuột ra khỏi miệng tôi. Tôi chỉ muốn nói cho dứt chuyện này. “Nó còn có cảnh anh phá ổ khoá bàn làm việc của hẳn bằng dụng cụ mở thư nữa.”

Mặt Luke cắt không còn giọt máu. “Trời đất..”

“Em rất tiếc, Luke à.”

“Tiếc ư?” Gương mặt tái nhợt vừa nãy của anh ấy lúc này đang ửng lên hai điểm đỏ bên má. “Anh đã nói là anh không muốn làm việc đó mà. Anh đã nói làm vậy là sai trái. Anh đã nói tội mình sẽ gặp rắc rối lớn mà. Anh có nói không hả?”

“Không,” tôi lí nhí đáp.

Đầu anh ấy gục vào hai lòng bàn tay, ngón tay xoa xoa hai thái dương. “Không thể tin nổi. Thật không thể tin nổi.”

“Em biết. Em xin lỗi anh.” Tôi bê ghế sang bên kia bàn để ngồi gần anh ấy. “Gã này là một kẻ khốn nạn. Em rất ghét khi hắn làm như vậy với chúng ta.”

Luke làu bàu đáp lại.

Tôi hạ thấp giọng. “Nếu chúng ta diệt trừ hắn...”

Tôi quan sát nét mặt của Luke. Liệu anh ấy có đồng ý không? Trong thí nghiệm của Milgram, có hơn một nửa số đối tượng đã thực hiện cú sốc điện 450V đó – mức hiệu điện thế có thể gây chết người nếu là thật. Họ không muốn làm, nhưng họ đã thực sự ra tay. Tất cả chỉ vì họ được ra lệnh làm như thế.

Anh ấy ngẩng đầu lên. “Anh không biết em đang nói gì.”

“Em nghĩ là anh biết mà.” Tôi cố ý dừng lại để những lời ấy ngấm vào tai Luke. “Đó là lựa chọn duy nhất của chúng ta, Luke à.”

“Không phải. Không hề.”

“Chỉ cần hắn còn sống, hắn sẽ dùng nó để thao túng chúng ta vĩnh viễn,” tôi nói. “Anh đâu có muốn như vậy, đúng không? Chỉ có một cách để bảo đảm hắn không thể làm hại chúng ta.”

“Không. Tuyệt đối không.”

“Nghĩ kỹ đi. Tụi mình còn cách nào khác đâu?”

Nhìn anh ấy như muốn bệnh. “Em làm ơn đừng nói nữa.”

“Đó là lựa chọn duy nhất.”

Luke đập hai tay xuống bàn, mạnh tới nỗi muỗng đĩa khua loạn xạ. “Anh sẽ không giết ai hết, Adrienne. Được chưa?”

Tôi giật bản mình. Hẹn hò với Luke bốn tháng qua, tôi chưa từng nghe anh ấy lớn tiếng như vậy. Có lẽ tôi chưa từng thấy anh ấy giận dữ như vậy, nhưng nói cho cùng, anh ấy có quyền giận.

Anh ấy đẩy chiếc ghế đang ngồi ra sau, chân ghế cạ trên mặt sàn. Gương mặt anh đỏ bừng, mạch ở thái dương phập phồng dữ dội. Thậm chí anh ấy không thèm nhìn tôi. “Anh phải ra khỏi đây.”

“Luke...”

Tôi cố rướn người chạm vào anh ấy, nhưng anh ấy kiên quyết gạt tôi sang bên. Anh ấy đi thẳng ra cửa chính, ngôi nhà rung lên khi anh ấy sập mạnh cửa lại. Tôi nháo nhào chạy tới cửa chỉ vừa kịp lúc nghe tiếng gầm của động cơ xe. Tôi mở cửa ra, nhìn đèn hậu xe anh ấy biến mất ở đằng xa.

– Thế là hết. Anh ấy có thể tha thứ khi tôi bảo anh ấy thêm nhập vào máy tính của EJ, nhưng chuyện này thì không. Tôi đã nhìn thấy điều đó trong mắt anh ấy – tôi đã đẩy anh ấy đến giới hạn cuối cùng. Không biết tôi có bao giờ gặp lại anh ấy hay không. Nhưng tôi chẳng thể nào trách anh ấy.

Tôi đã mất Luke. Người đầu tiên mà tôi yêu, vậy mà tôi lại phá hỏng tất cả.

Tôi đóng cửa, tựa lưng vào đó. Để mặc cho nước mắt chảy dài, tôi

nguyên rửa cái khoảnh khắc tôi trông thấy EJ. Lẽ ra tôi nên kiên quyết từ chối mẹ hắn. Tôi đã biết hắn sẽ đem lại rắc rối cho mình. Tôi đã biết điều đó ngay cái giây phút tôi nhìn thấy hắn.

Tôi đã giết chết mối quan hệ của chính mình và Luke, nhưng tôi tuyệt đối không để anh ấy trở thành nạn nhân của gã khốn nạn này. Tôi sẽ xử trí vấn đề này. Tôi sẽ tự tay mình xử trí nó.

Một người đã quen nói dối sẽ có thể phủ nhận lời tôi. Nhưng gã này không giỏi khua môi múa mép. Tôi biết ngay khi nhìn những nếp nhăn trên gương mặt hằn hằn sâu hơn và chút màu sắc còn sót lại biến mất hoàn toàn. Tôi đã đoán đúng. Gã này chính là người tôi đã nghe trong cuốn băng. Người muốn hôn Adrienne Hale.

“Mày là tên bạn trai à?” Ethan vẩy con dao trong tay. “Mày là người đã giết ả bác sĩ tâm lý kia à?”

Gã đàn ông, Luke, lắc đầu như trống bỏi. “Không, tôi... ý là, phải, đúng, Adrienne là bạn gái của tôi. Nhưng tôi không có giết cô ấy. Tôi yêu cô ấy. Không đời nào tôi...”

Ethan híp mắt lại. “Vậy nói xem, mày làm gì ở đây?”

Gã ta chà xát hai bàn tay lên ống quần jean. “Tôi nói rồi mà. Tôi không có nhà, mà ngôi nhà này lại vắng chủ, nên tôi đã đến ở đây.”

“Tại sao mày không có nhà?”

“Vì cuộc đời của tôi đã chấm dứt hoàn toàn khi báo chí gọi tôi là kẻ giết người.” Hắn nhìn lên – đến giờ tôi mới nhận ra đôi mắt hằn đỏ ngầu. “Họ lôi tôi xuống vũng bùn đó. Dù không có chút bằng cứ nào. Tôi không giết cô ấy. Nhưng công ty đã sa thải tôi, tôi cũng không tìm được công việc ở chỗ nào khác. Gia đình cũng không trợ giúp tôi. Thậm chí họ còn nghĩ tôi...” Giọng hắn vỡ ra. “Nên tôi thất nghiệp, không tiền không bạc. Chuyện là vậy đó.”

Ethan nhìn gã đàn ông trừng trừng, khóe miệng nhíu chặt. “Tao không tin lời mày.”

Luke buông thõng hai cánh tay. “Anh không tin tôi? Anh nghĩ tôi...”

“Giơ tay lên.”

Luke chết lặng giữa chừng câu nói. Giọng Ethan thật đáng sợ, gã ta vội vàng giơ hai tay lên lần nữa. “Được. Xin lỗi. Nhưng tôi nói sự thật mà.”

“Hoặc có thể là...” Thái dương Ethan nhấp nháy. “Có thể tối qua mày cố tình tới đây. Có thể mày phát hiện ra ngôi nhà này đã bị phát mại, mày biết mày phải vứt xác của Adrienne Hale đi trước khi có người phát hiện ra.”

Miệng Luke há hốc. “Cái gì? Không có. Tôi đâu có biết...”

“Khi tụi tao ra khỏi nhà lúc trước,” Ethan tiếp tục, “mày hy vọng có thể nhanh chóng vứt cái xác đi trước khi tụi tao trở lại.”

Nhìn Luke giống như muốn phát bệnh. “Không đâu. Không phải... Nghe này, tôi còn không biết xác cô ấy ở trong đây mà.”

“Phải rồi.”

“Tôi không biết thật!” Luke lại định hạ tay xuống, nhưng trước nét mặt của Ethan, gã giơ cao hơn. “Tôi không biết thật mà. Nhưng khi tôi nghe tiếng hét, tôi cứ nghĩ... Tôi phải tới xem sao. Adrienne... cô ấy cứ thế biến mất không dấu vết. Vốn dĩ tối đó chúng tôi có hẹn gặp nhau. Tôi không... Cô ấy không thể nào cứ vậy mà bỏ đi được. Cô ấy không phải người như vậy.” Gã ta nhìn xuống sàn, nét mặt nhăn nhúm vì đau buồn. “Tôi yêu cô ấy. Trước đây tôi mãi không biết được cô ấy đã xảy ra chuyện gì.”

Nước mắt dâng lên trong mắt tôi. Gã ta đang nói thật – hoặc là kỹ năng diễn xuất của hắn đã tiến bộ vượt bậc trong mười phút qua. Nhưng vẻ mặt của chồng tôi vẫn lạnh băng.

“Nhảm nhí. Tao không tin dù chỉ một chữ.”

“Ethan,” tôi nói, “em tin gã.”

“Thật đấy à?” Anh ấy hỏi với giọng kẻ cả. Tôi chỉ mới thấy mặt này trong tính cách của chồng mình vài lần, và tôi không thích nó. “Vậy cứ cho là chúng ta tin lời bịa đặt của gã đi. Rồi sao nữa? Cứ để gã thông dong trong nhà, tin rằng gã là người hiền lành tử tế, sẽ không giết chúng ta khi chúng ta đang ngủ phải không?”

Anh ấy nói có lý. Tôi tin rằng Luke vô hại. Nhưng có tin đến mức đánh đổi tính mạng mình không?

Không.

“Vậy mình nên làm gì bây giờ?” Tôi hỏi.

Ethan nhìn một lượt khắp trên dưới gã đàn ông đứng trước mặt chúng tôi.

“Chúng ta trói hắn lại.”

Luke lão đảo lúi lại khi nghe lời này, mắt đầy vẻ sợ sệt. Không biết gã có định bỏ chạy hay không. Tôi nghĩ gã sẽ không chạy được đâu. Ethan có dao, mà cho dù không có dao, anh ấy vẫn có thể đấu tay không với Luke. Chồng tôi có tập thể hình. Bắp tay anh ấy cuộn cuộn, có thể nhìn thấy chúng lấp ló dưới ống tay áo.

“Trong bàn làm việc có băng keo đấy,” tôi nhớ ra. “Anh muốn em đi lấy không?” Tôi không muốn Ethan lục lọi mấy hộp tủ và phát hiện ra đồng băng ghi âm.

“Ừ.” Ethan vấy con dao trước mặt Luke. “Nằm xuống ghế. *Ngay.*”

Tôi rùng mình trước cái cách chồng mình nắm quyền chủ động trong tình huống này. Tôi chưa từng nghĩ Ethan sẽ phản ứng ra sao trong một tình huống căng thẳng tốt bụng như thế. Ấn tượng thật.

Luke thấy rõ là Ethan không đùa. Gã ngoan ngoãn nằm ngửa ra ghế sofa. Tôi lấy cuộn băng keo trong tủ ra rồi bắt đầu trói chân gã lại. Tôi quấn băng keo quanh mắt cá chân, ngay phía trên đôi giày thể thao cũ kỹ mà trước đây dường như là màu trắng nhưng hiện tại đã thành ra một màu xám như bùn.

“Đưa hai tay ra,” Ethan quát gã.

Vẻ sợ hãi hiện ra trong mắt Luke. “Làm ơn đừng mà.”

“Đưa tay ra.” Ethan gật đầu với tôi. “Tricia, nhớ trói thật chặt để hắn không thoát được.”

Tôi khuy xuống cạnh Luke để trói hai bàn tay gã lại bằng băng keo. Tôi đánh bạo nhìn mặt hắn, trong một giây thoáng qua, ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Cái lắc đầu của hắn khó mà nhận ra được. *Làm ơn, đừng.*

Tôi nhìn tránh đi. Tôi không thể làm gì khác hơn. Ethan nói đúng – chúng tôi không thể để gã lang thang trong nhà trong khi chúng tôi còn mắc kẹt ở đây.

Tôi sẽ thấy dễ thở hơn một khi Luke bị trói trên ghế. Sẽ không còn những tiếng đổ vỡ bí ẩn trong nhà nữa. Tôi sẽ không phải lo lắng có người từ trên gác mái lén xuống sát hại hai vợ chồng.

“Bây giờ các người định làm gì hả?” Luke hỏi. Dù đang nằm, nhưng trông gã cực kỳ chật vật – một người bị trói hai tay hai chân với

nhau thì không thể khác được. Gã ngo ngoáy, cố gắng thay đổi tư thế, nhưng quá khó khăn.

“Không phải chuyện của mày,” Ethan vặn lại. “Nào, Tricia. Đi thôi.”

Tôi theo Ethan ra khỏi phòng làm việc, anh ấy đóng cửa khi chúng tôi ra ngoài. Chỉ khi cửa đã đóng, anh ấy mới hạ cánh tay đang cầm dao xuống, và đặt con dao lên kệ sách gần đó. Toàn bộ sự căng thẳng dường như biến mất khỏi người anh ấy ngay tắp lự.

“Tụi mình phải ra khỏi đây thôi,” anh ấy nói. “Ngay tối nay. Anh không muốn chờ tới sáng mai nữa. Anh không muốn ngủ dưới một mái nhà với gã đó.”

“Em cũng không muốn.” Một gã đàn ông bị trói trong căn phòng bên dưới phòng chúng tôi là một tình huống rất đáng lo ngại. Tôi sẽ không tài nào ngủ được. “Nhưng tụi mình phải làm sao?”

“Anh có thể đi tìm người giúp.”

Tôi thấy không yên tâm. “Ethan, đừng...”

“Em nghe anh nói này.” Anh ấy giơ lên một ngón tay. “Từ đây ra tới đường lớn chỉ hơn một cây số thôi. Anh có thể đi bộ ra đó, rồi ngoắc một chiếc xe nào đó nhờ họ giúp. Hoặc là điện thoại có thể bắt được sóng ở ngoài đó. Có khi anh chẳng cần ra tới đường lớn nếu điện thoại hoạt động lại được.”

Tôi hoài nghi nhìn ra một khung cửa sổ. Bên ngoài có rất nhiều tuyết. Hơn nữa, từ một tiếng đồng hồ trước, trời đã bắt đầu tối rồi. Tối đen như mực. Không có đèn đường hay đèn từ những ngôi nhà lân cận hay là bất kỳ ánh sáng nào ở bất kỳ đâu bên ngoài khu đất này. Lỡ anh ấy đi lạc thì sao đây? Lỡ anh ấy bị còng tới chết thì sao?

Tôi nắm chặt cánh tay Ethan, móng tay bấm sâu vào da anh ấy.
“Anh làm ơn đừng đi.”

“Anh không sao đâu,” anh ấy an ủi tôi bằng sự tự tin mà tôi không có được. “Anh có áo khoác ấm với một đôi giày tốt nữa. Anh cá là chỉ cần chừng nửa tiếng để ra tới đường lớn.”

“Anh để em một mình ở đây?” Cổ tôi nghẹn ứ một cục. “Vớ gì gã đó?”

“Hắn tạm thời bị trói rồi.”

Đầu tôi lắc như trống bỏi, nhưng tôi đã thấy sự quyết tâm trong đôi mắt của chồng mình. Không có cách nào thuyết phục anh ấy đừng làm như vậy.

“Anh sẽ trở lại trong vòng một tiếng, tối đa là hai tiếng,” anh ấy nói. “Anh hứa đó.”

Tôi áp lòng bàn tay lên bụng. Vẫn còn phẳng lăm – chưa có dấu hiệu bầu bí. Trong những tháng sắp tới, bụng tôi sẽ ngày càng lớn hơn với sinh linh bé nhỏ mà chúng tôi tạo ra, đang phát triển bên trong cơ thể tôi. Dù rất háo hức với hành trình phía trước, nhưng tôi không muốn trải qua nó một mình. Tôi không thể hình dung nổi cuộc sống của mình mà không có Ethan thì sẽ ra sao.

“Anh nhớ cẩn thận đó,” tôi thì thầm.

“Em đừng lo,” anh nói. “Anh sẽ về trong vòng một tiếng.”

Anh ấy chồm người tới hôn tôi, một lời cầu nguyện âm thầm thoát ra khi tôi cảm nhận hơi thở nóng hổi của anh trên mặt. Xin đừng để lần này là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh ấy. Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh ấy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.

“Em không được vào căn phòng đó, dù vì bất cứ lý do nào.” Ethan đánh giọng. “Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra. Được không, Tricia?”

“Được,” tôi đồng ý.

“Hắn đang bị trời rồi. Hắn chỉ có thể làm hại em nếu em tháo băng keo cho hắn.”

“Em biết rồi.”

Nét nghi ngờ thoáng hiện ra trên mặt Ethan, nhưng rồi anh ấy lắc đầu. “Được rồi, anh sẽ sớm về với em.”

Anh ấy bắt đầu bước qua tôi, nhưng bỗng dừng đứng sững lại. Có thứ gì đó khiến anh ấy chú ý. Một thứ gì đó ở gần cầu thang xoắn ốc.

Tôi xoay sang, nhìn theo ánh mắt anh ấy. Và tôi trông thấy cái anh ấy đang nhìn. Đó là cái kệ sách bên cạnh cầu thang. Cái kệ được dùng để ẩn đi căn mật thất.

Lúc này nó đang mở hé.

Tôi muốn làm gì đó để đánh lạc hướng Ethan khỏi căn mật thất, nhưng hai mắt anh ấy đang chiếu vào nó như thể một tia laze.

“Cái gì đó?” anh ấy hỏi.

“Em...em đâu có biết. Chắc là một cái tủ thôi.”

Nhưng anh ấy không thèm nghe. Anh ấy sai dài bước chân tới bên cái kệ trong khi tim tôi đánh lô tô trong ngực. Sao tôi lại ngu tới nỗi để cửa mở như thế chứ? Tôi bảo đảm đã đóng cửa sau lần gần nhất vào lấy mấy cuốn băng, nhưng tôi để ý là không phải lúc nào cái chốt cũng khớp vào lỗ. Có lẽ nó đã bung ra sau khi tôi đóng cửa.

Nhanh như chớp, Ethan kéo cánh cửa mở ra. Ít nhất tôi cũng đã tắt đèn, nên đã khiến anh ấy chậm lại chừng năm giây để mò mẫm tìm sợi dây mở đèn. Khi cuối cùng Ethan cũng tìm được sợi dây và căn phòng sáng lên, tôi nghe một tiếng hít hơi thật mạnh. “Cái gì...?”

Tôi đứng ở ngưỡng cửa, vặn vẹo hai bàn tay. Tôi muốn giả đồ như mình chẳng biết chi hết, nhưng anh ấy sẽ nhận ra sự thật ngay thôi.

Ethan chọn một cuốn băng trên một cái kệ. Anh ấy quan sát dòng chữ trên gáy cuốn băng. “Cô ta ghi âm tất cả các buổi điều trị với bệnh nhân.”

“Phải,” tôi nói.

“Chắc phải có tới cả ngàn cuốn như vậy.” Mắt anh ấy lướt qua những ngăn kệ chất đầy băng ghi âm. “Em tìm được chỗ này hồi nào?”

Tôi có cảm tưởng hai má tôi đang bốc lửa. “À...”

“Tricia...”

“Hôm qua. Em tìm được hôm qua.”

“Mà không cho anh biết?”

Dĩ nhiên là không rồi. “Hình như anh bận làm việc mà. Em nghĩ chắc anh chẳng quan tâm đâu.”

“Em thừa biết đó chỉ là lời nhảm nhí, Tricia à.”

Màu đỏ từ cổ lan dần lên mặt anh ấy. “Em đã nghe mấy cuốn băng này phải không?”

“Không có,” tôi đáp vội.

Anh ấy nhướn mày. “Hay là lần này em nói thật anh nghe xem?”

“Chừng một hai cuốn...”

“Đừng nói xạo.” Lúc này giọng anh ấy đã cao hơn, chưa đến mức la hét nhưng cũng gần như vậy. Mắt anh ấy ánh lên một tia sáng khiến tôi bất giác lùi lại. “Em đã nghe mấy cuốn băng này phải không?”

“Không nhiều tới vậy. Năm hay sáu gì thôi.”

Tôi vẫn chưa nói thật. Tôi đã nghe nhiều hơn con số đó. Nếu Ethan trở vào phòng làm việc của bác sĩ Hale và kiểm tra ngăn kéo bàn, anh ấy sẽ thấy có nhiều cuốn băng hơn tôi nói. Tôi đang đánh liều với khả năng là anh ấy sẽ không đi kiểm tra.

“Đừng nghe thêm cuốn nào nữa,” giọng của anh ấy lúc này nghe không hề giống người đàn ông tôi đã lấy làm chồng. “Hãy hứa là em sẽ không nghe nữa.”

“Em hứa mà,” tôi há hốc miệng.

Anh ấy đứng đó một lúc, quan sát nét mặt của tôi. Tôi cố gắng

không ngo nguậy dưới ánh mắt của chồng. Đây là một lời nhắc nhở nữa về việc tôi chỉ mới biết người đàn ông này hơn một năm. Còn rất nhiều điều tôi chưa tỏ tường về anh ấy, dù tôi đã nguyện sống trọn đời với anh và đang mang đứa con của anh trong bụng. Anh ấy không muốn chia sẻ chuyện quá khứ với tôi, và mỗi lần tôi nhắc tới, anh ấy đều im lặng.

Tôi là vợ anh ấy mà. Lẽ ra anh ấy nên thoải mái tâm sự với tôi bất cứ điều gì. Thật đau lòng khi anh ấy nghĩ có những chuyện không thể nói với tôi. Tôi phải thay đổi suy nghĩ đó. Có lẽ không phải ngay lúc này, nhưng chúng tôi phải trao đổi rõ ràng về mọi chuyện. Sớm thôi. Nếu chúng tôi muốn cùng nhau xây dựng một gia đình, thì giữa hai người không thể có bí mật nào.

Cuối cùng Ethan cũng dời ánh mắt khỏi gương mặt tôi. Anh ấy xoay lại, đóng cửa căn mật thất sau lưng. Tôi nghe tiếng cạch khi cửa đóng lại. Lúc anh ấy xoay lại nhìn tôi, màu sắc trên mặt anh đã trở lại bình thường.

“Giờ anh ra ngoài tìm người giúp đỡ đây,” anh ấy nói. “Anh sẽ nhanh chóng trở về, được không?”

Tôi gật đầu, không muốn anh đi, nhưng nhận ra đó là điều bắt buộc.

Anh ấy vươn tay ra tóm lấy cánh tay tôi, mạnh tới nỗi phát đau. Nhưng không đủ mạnh để lưu lại vết bầm. “Không được vào căn phòng đó nữa.”

“Em sẽ không...”

“Anh nghiêm túc đó.” Tay anh siết mạnh hơn. “Đó là thông tin bệnh tình riêng tư. Nghe chúng sẽ khiến chúng ta gặp nhiều rắc rối đó. Tốt

hơn nên giao chúng cho cảnh sát.”

“Dạ, dĩ nhiên rồi.” Nhưng có điều gì đó trong ánh mắt ấy cho tôi biết đây không phải lý do anh ấy không muốn tôi nghe những cuốn băng kia. Anh ấy không hoàn toàn thành thật với tôi.

Anh ấy liếc môi. “Nhưng em mở cửa bằng cách nào?”

“Cuốn *Thị kiến*. Em định đọc cuốn đó, nhưng lúc em kéo nó ra thì nó làm cửa mở.”

Anh ấy cân nhắc một lúc, rồi gật đầu. Anh ấy lôi chiếc nón len màu đen từ túi áo khoác ra, chụp lên mái tóc vàng của mình. Trông vào đôi giày boots đen, anh ấy giẫm chân thành thịch ngang qua phòng khách để đi đến cửa chính. Ethan nhìn tôi lần cuối trước khi sập cửa.

Âm thanh cửa đóng sầm vang vọng khắp căn phòng khách rộng lớn. Suốt một phút sau khi chồng mình rời nhà, tôi cứ đứng đó, cố gắng nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Ethan đã biết về căn mật thất và những cuốn băng cát sét bên trong. Tôi không biết anh ấy có định giữ lời hứa là báo với cảnh sát hay không, nhưng nếu có khả năng đó xảy ra, tôi phải trả hết những cuốn băng đã lấy về chỗ cũ. Tôi không muốn bị buộc tội gây hư hại bằng chứng.

Chỉ có một vấn đề.

Nếu muốn lấy mấy cuốn băng, tôi phải trở lại phòng làm việc của bác sĩ Hale.

Cũng không phải chuyện gì to tát. Tôi chỉ việc bước vào đó, lấy mấy cuốn băng ở trong bàn, bỏ vào túi áo khoác, rồi đi ra. Tôi không cần phải nói chuyện với Luke. Không cần phải tương tác với gã. Gã đã bị trói nghiền – không thể nào làm hại tôi được.

Tôi không thích phải làm việc này khi Ethan không ở đây. Có phải anh ấy đang ở trên lầu hay gì đâu. Anh ấy còn không có ở trong nhà. Cũng không thể gọi điện thoại cho anh ấy. Nếu Luke muốn tấn công tôi, thì sẽ chỉ có tôi và gã trong ngôi nhà này.

Nhưng gã sẽ không tấn công tôi. Tôi đã dùng rất nhiều băng keo. Có lẽ lúc này gã vẫn ở trong tư thế như lúc tôi bỏ gã ở đó. Nằm trên ghế, vô vọng. Tôi đành đánh liều vậy.

Tôi cũng không thể đợi Ethan quay lại. Lỡ như anh ấy trở lại cùng với cảnh sát thì sao? Tôi nghĩ là sẽ không, nhưng nếu thật là vậy, thì tôi tiêu đời.

Tôi tiến tới chỗ cửa phòng làm việc. Áp tai vào cửa, tôi lắng nghe động tĩnh bên trong. Không nghe thấy gì. Nhưng cũng không nói lên được điều gì. Ethan để con dao kia trên một kệ sách. Tôi phân vân có nên cầm theo nó vào phòng không, nhưng rồi quyết định là không. Luke đã bị trói. Tôi sẽ không sao.

Tôi đặt tay lên nắm đấm cửa, nhát quá không dám xoay. Tôi đếm tới ba, hít một hơi sâu, tay vặn nắm đấm cửa.

Rồi tôi đẩy cửa mở ra.

Căn phòng gần như vẫn y nguyên. Cái học bí mật dưới sàn vẫn đang đóng. Chiếc ghế bành vẫn nằm lệch ở phía tường đằng kia. Và Luke vẫn ở trên sofa, hai tay hai chân vẫn bị trói bằng băng keo. Điểm khác biệt duy nhất là hắn đã xoay sở ngồi dậy được.

Điều này làm tôi thấy bất an. Nếu hắn có thể từ tư thế đang nằm mà ngồi dậy, thì hắn cũng có thể từ thế đang ngồi mà đứng dậy. Rồi sau đó thì sao? Ethan đã đúng khi đi tìm người giúp đỡ. Tôi thấy không thoải mái chút nào khi trải qua đêm nay với gã này dưới một mái nhà.

Luke ngẩng đầu lên khi tôi bước vào. Gã nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ ké với quầng mắt thâm đen.

“Tôi cần lấy chút đồ,” tôi lẩm bẩm. Cũng không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy cần giải thích lí do mình vào đây.

“Tôi không cản trở gì đâu,” gã nói.

Tôi ậm ừ đáp lại.

Căn phòng đang ở trong tình trạng rất kỳ quặc. Với vị trí chiếc ghế bành sau khi dời đi, tôi phải ép mình đi ngang qua chỗ Luke để tới chỗ chiếc bàn. Hai mắt hắn dõi theo tôi, quan sát tôi khi tôi tới gần hắn hơn.

“Cô tên Tricia phải không?” gã hỏi.

Tôi không nhìn hay trả lời câu hỏi của gã.

“Nghe này, Tricia.” Gã hăng giọng. “Mấy ngón tay tôi bắt đầu tê rồi. Không biết cô có thể giúp tôi nói lỏng băng keo một chút không?”

Tôi khịt mũi. “Chắc anh nghĩ tôi là người ngu nhất trên đời này ha.”

Bất chấp tình cảnh của mình, Luke phì ra một tiếng cười.

“Cũng đáng để thử mà.”

Tôi liếc nhìn về phía gã, một bên khoé miệng gã nhếch lên thành một nụ cười méo xệch. Gã không điển trai như chồng tôi, nhưng có thể thấy gã cũng dễ thương nếu được cạo râu cắt tóc – và tắm rửa kỹ càng. Trong một giây thoáng qua, tôi nhận ra hình ảnh của gã Luke trong đoạn băng mà tôi đã nghe. Người mà bác sĩ Adrienne Hale đã yêu.

Giá mà cô ấy đừng yêu gã. Có lẽ mọi chuyện đã khác.

Tôi ép người lách qua gã để tới chỗ cái bàn. Tôi mở ngăn kéo mà mình giấu mấy cuốn băng ra, chúng vẫn còn ở đó. Tôi muốn nhét chúng vào túi áo khoác, nhưng Luke đang nhìn tôi, gần như không thèm chớp mắt. Gã sẽ không chịu nhìn đi chỗ khác.

“Anh có gì muốn nói à?” Tôi nạt.

“Thật ra là có.”

Tôi khoanh hai tay trước ngực. “Tôi không cời băng keo ra đâu. Đừng xin mất công. Anh cứ ngồi im đó tới khi cảnh sát tới, lúc đó cứ việc giải thích làm cách nào mà xác của Adrienne Hale lại nằm dưới sàn phòng làm việc của cô ấy.”

“À, chính là chuyện đó đó.” Luke dựa người ra sau. “Tôi không nghĩ... tôi dám cá dưới sàn nhà không phải là Adrienne đâu.”

Tôi cứng người. “Cái gì?”

“Cô nghe rồi đó.”

Gã không biết mình đang nói cái gì đâu. Gã chỉ muốn dọa tôi thôi. Gã biết chỉ có hai chúng tôi trong nhà, và gã muốn thao túng tâm lý tôi. Đó là mục đích của gã. Lẽ ra tôi không nên nói chuyện với gã.

“Ban đầu tôi cũng cho là cô ấy,” gã nói. “Nghĩ đi, còn có thể là ai?”

Tôi thậm chí không muốn nhìn vì... tôi không thể chịu đựng nổi. Tôi không quan tâm báo chí nói gì về mình, tôi yêu Adrienne. Tôi đã dự định sẽ cưới cô ấy, chỉ có điều...”

“Vậy vì sao anh nghĩ cái xác kia không phải cô ấy?”

Tôi không rõ làm sao mà gã nhận ra được. Cái xác trong đó – thậm chí còn không biết là nam hay nữ, nói chi là danh tính cụ thể.

“Trên cái xác vẫn còn quần áo.” Gã nhăn nhó. “Dù gì cũng còn vài mẩu vụn... Tôi đoán phần lớn đã bị phân huỷ. Có thể thấy cái xác đó mặc quần jean xanh. Nhưng Adrienne không bao giờ mặc quần jean xanh. Cô ấy ghét loại quần đó lắm. Cô ấy sẽ không đời nào... cô biết đó. Nên tôi thấy đó không thể là cô ấy.”

Tôi nuốt nước bọt. “Có thể hôm đó cô ấy mang đồ đi giặt nên quyết định mặc quần jean.”

“Cô ấy còn không có cái quần jean nào mà.” Gã lắc đầu. “Tôi cũng không nhận ra cái áo. Dưới sàn không phải xác cô ấy. Tôi cá bất cứ cái gì.”

Hai chúng tôi xoay sang nhìn đường nét hình chữ nhật trên sàn. Gã nói đúng về chuyện quần jean. Tôi đã xem qua nhiều học tử của cô ấy, có vẻ cô ấy không có cái quần jean nào.

“Vậy anh biết đó là ai không?”

Luke chần chừ. “Có. Tôi nghĩ tôi biết đó là ai.”

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Lúc này tôi không còn bận tâm chuyện Luke có thấy mình đang làm gì hay không – tôi chỉ muốn ra khỏi căn phòng này. Tôi mở ngăn kéo ra, bắt đầu nhét các cuốn băng vào túi. Gã nhìn tôi làm, nhưng không nói gì.

“Tôi không có giết cô ấy, Tricia,” gã lặng lẽ nói. “Tôi không đòi nào làm như vậy.”

Tôi đập mạnh học tủ. “Cảnh sát mới là người quyết định chuyện đó, không phải tôi.”

Tôi lách người qua gã, túi áo phồng lên do những cuốn băng tôi lấy trộm từ căn mật thất. Tôi vẫn còn nhiều thời gian trước khi Ethan quay lại, nhưng tôi không muốn liều lĩnh. Đến lúc anh ấy trở về, tôi muốn căn phòng phải giống hệt như lúc tôi mới phát hiện ra nó.

Lúc này tôi đã quen với quy trình rồi. Tôi nghiêng cuốn sách *Thị kiến* ra đằng trước, nghe tiếng cạch vang lên khi cửa mở. Tôi kéo nó mở rộng ra, giật lấy sợi dây để bật đèn.

Tôi đặt những cuốn băng trở lên kệ, từng cái một. Tôi đang ôm một chồng băng EJ, và tôi phải sắp xếp chúng theo thứ tự như lúc tìm thấy. Tôi có thêm vài cuốn khác nữa, cũng tỉ mỉ trả chúng về chỗ cũ. Khi làm xong, tôi chỉ còn một cuốn băng trong túi.

Tôi thọc tay vào túi, cảm nhận cuốn băng hình chữ nhật nằm bên trong. Tôi siết nó mạnh tới nỗi vỏ hộp băng vỡ ra.

Tôi sẽ trả căn phòng này về lại nguyên trạng lúc tìm ra. Từng cuốn băng một đang ở vị trí ban đầu khi tôi mới bước vào đây.

Tất cả, trừ một cuốn.

Bản chép lại nội dung bằng thu âm

Đây là buổi tư vấn thứ 185 với PL, một phụ nữ 27 tuổi bị rối loạn căng thẳng sau tổn thương, đã sống sót qua một sự việc khủng khiếp.

L: “Bác sĩ Hale, tôi muốn báo cho cô biết là tôi sắp chuyển nhà.”

H: “Ồ? Cô chuyển đến đâu?”

L: “Tôi tìm được công việc ở Manhattan.”

H: “Tuyệt vời. Tôi không biết là cô đã đi phỏng vấn xin việc đấy.”

L: “Ừ thì mẹ tôi hay nói là nếu cơ hội không đến mình, hãy tự mình tìm lấy cơ hội.”

H: “Mẹ cô đúng là có nhiều lời hay ý đẹp.”

L: “Đúng vậy đấy! Dù sao đi nữa, tôi đang tìm một căn hộ cho thuê ở đó – hi vọng tìm được một căn có một phòng ngủ vừa phải.”

H: “Hay quá. Chúc mừng cô.”

L: “Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm. Tôi muốn cho cô hay vì chúng ta sẽ không thể tiếp tục các buổi tư vấn nữa.”

H: “Dĩ nhiên rồi. Tôi hiểu mà. Đây là một bước chuyển biến lớn với cô mà.”

L: “Phải. Tôi sẽ không thể nếu không có cô. Cô là một người tài giỏi.”

H: “Tôi mừng vì đã giúp được cô.”

L: “Cô đã giúp tôi nhiều lắm. Thời gian đầu mới gặp cô, tôi hầu như không dám ra khỏi nhà, vậy mà bây giờ tôi chuẩn bị chuyển tới Manhattan rồi này. Tôi cảm thấy cuối cùng mình đã có thể để chuyện

ấy lại phía sau.”

H: “Vâng. Một suy nghĩ lành mạnh.”

L: “Và có lẽ một ngày nào đó, cảnh sát sẽ bắt được gã khốn nạn đã giết hại vị hôn phu và bạn bè của tôi.”

H: “Ừm, tôi nghĩ là không đâu.”

L: “Có thể cô nói đúng. Đã lâu như vậy rồi, hi vọng thế là quá nhiều.”

H: “Không. Đó không phải là lý do cảnh sát không bắt được hắn.”

L: “Ồ. Vậy lý do là gì?”

H: “Lý do họ không bắt được hắn là vì hắn không hề có thật.”

L: “Cái gì chứ?”

H: “Khó mà bắt một người vốn chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng, phải không?”

L: “Sao cơ?”

H: “Cô nghe rồi đó.”

L: “Tôi... Cô đang nói cái gì vậy, bác sĩ?”

H: “Tôi nghĩ là cô biết tôi đang nói gì.”

L: “E là tôi không biết.”

H: “Tôi đang nói cô đã bịa ra toàn bộ câu chuyện. Vốn dĩ không có gã đàn ông nào ở cabin đó cả. Cô đã giết hôn phu và bạn của mình, rồi bịa ra một kẻ thủ ác hư cấu.”

L: “Tôi đã bị đâm đó!”

H: “Chỉ là vết thương nhẹ. Cô đã tự đâm mình để vụ việc thêm tính thuyết phục. Sẽ không có ai tin nếu có người vào cabin rồi đâm hết thảy mọi người mà chưa cô ra, nên cô không còn cách nào khác.”

L: “Chuyện này... đúng là điên khùng. Sao cô lại nghĩ tôi đã bịa ra mọi

chuyện được chứ?”

H: “Vì đó là sự thật. Cô nghĩ tôi không thể nhận ra một người đang nói dối mình à?”

L: “Nhưng tại sao tôi phải làm chuyện như vậy chứ?”

H: “Tôi vẫn chưa đoán ra toàn bộ câu chuyện. Tôi cho là Cody với Alexis đã lén lút qua lại sau lưng cô, nên cô quyết định dạy họ một bài học. Còn Megan chỉ là một nạn nhân không may trong câu chuyện ấy. Đó là lập luận của tôi dựa trên việc cô ấy chết nhanh hơn hai người kia nhiều.”

L: “Tôi...”

H: “Tôi đoán đúng rồi phải không?”

L: “Chuyện này... tôi đã tới đây suốt ba năm trời. Cô còn đưa tôi vào trong sách của cô nữa mà.”

H: “Do đó là một câu chuyện hay. Cực kỳ thuyết phục. Dựa vào câu chuyện đó, ai cũng sẽ nói là cô không thể dựng lên chuyện này, nhưng rõ ràng cô có thể.”

L: “Nhảm nhí.”

H: “Đừng nhìn tôi như vậy. Tôi không phải là người duy nhất nghi ngờ cô. Thanh tra Gardner cũng nghĩ cô là hung thủ, chỉ có điều ông ấy không thể chứng minh. Ông ấy không được nghe những suy nghĩ sâu kín của cô như tôi. Ông ấy không thu thập được những điểm thiếu nhất quán nho nhỏ trong suốt ba năm qua.”

L: “Vớ vẩn quá. Tôi về đây.”

H: “Vâng, cô nên về đi. Tôi cần không gian riêng tư để gọi điện cho ông thanh tra.”

L: “Khoan đã.”

H: “Tôi tưởng cô định đi về?”

L: “Thôi được. Thôi được.”

H: “Vậy là cô thừa nhận?”

L: “Cô muốn gì hả bác sĩ Hale?”

H: “Tôi có một rắc rối nhỏ. Và tôi cần cô giúp.”

L: “Rắc rối gì?”

H: “Có người đang kiếm chuyện gây phiền phức cho tôi. Tôi muốn xử lý việc này, nhưng không thể tự mình ra.”

L: “Vậy cô muốn *tôi* làm gì?”

H: “Tôi nghĩ là cô biết mà, Patricia.”

Tôi không phải kẻ giết người.

Thôi được, nói nghiêm túc thì tôi đúng là kẻ giết người. Nhưng khi tôi hình dung một người là kẻ giết người, tưởng tượng của tôi có hơi khác. Tôi nghĩ đến một người xấu xa, đi khắp nơi giết người tốt mà không vì lí do gì cả.

Tôi đã giết hôn phu Cody của tôi. Nhưng hẳn ta chẳng phải loại tử tế gì. Lẽ ra hai tháng sau đó chúng tôi đã kết hôn. Chỉ còn hai tháng thôi! Thiệp mời đã gửi đến tay khách rồi. Tôi đã đăng mấy tấm ảnh mình đang đeo chiếc nhẫn kim cương lên khắp Instagram. Chúng tôi đã đặt tiệc ở nhiều chỗ, một số người thậm chí đã gửi quà mừng đến.

Thế rồi tôi phát hiện ra Cody đang dạn dít với bạn thân của tôi là Alexis.

Mọi người có biết cảm giác bị phản bội là như thế nào không? Tình yêu của cả đời tôi và người bạn thân nhất của tôi. Quẩn quật trên giường. Ngay trước mắt tôi, vì họ nghĩ tôi quá ngu ngốc, sẽ không biết được. Mà có lẽ tôi cũng không biết được – nếu cái tin nhắn đó của Alexis không hiện ra trên điện thoại Cody khi hẳn ta đang ở trong nhà tắm.

Phải, hai chúng nó bất cần đến mức như vậy đấy.

Tôi biết mật khẩu điện thoại hẳn ta, nên tối hôm sau tôi đã nhập mật khẩu vào trong lúc hẳn đang ngủ. Tôi phát hiện ra Alexis và Cody

đã qua lại với nhau không lâu sau khi chúng tôi đính hôn. Rằng hai người bọn họ nghiêm túc với nhau. Hẳn đang định huỷ hôn để đến bên cô ả, nhưng hẳn còn lo lắng về phản ứng của tôi.

Thần kinh cô ta không được vững vàng, hẳn nhả cho ả như vậy.

Không công bằng chút nào. Thần kinh tôi rất vững. Nếu là người khác, khi phát hiện ra hôn phu của mình có ý định huỷ hôn khi chỉ còn hai tháng là đến đám cưới, thì sẽ phát điên lên ngay. Tôi không thể tưởng tượng ra có chuyện nào mất mặt hơn chuyện này nữa. Tôi sẽ phải gọi cho toàn thể khách khứa của mình, giải thích rằng đám cưới đã bị huỷ, và dĩ nhiên, nhiều người sẽ hỏi đã xảy ra chuyện gì, và tôi sẽ phải nói dối rằng chúng tôi không hợp nhau. Nhưng dĩ nhiên, mọi người trên mạng sẽ xì xào bàn tán.

Thế nên không thể trách tôi vì chuyện tôi đã làm.

Nói thật, bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh tương tự có lẽ sẽ ước gì họ đã làm như tôi.

Chắc hẳn Alexis đã khoái chí cười thầm khi tôi kể với cô ta về chiếc cabin mà tôi với Cody thuê, có hai phòng ngủ phụ. *Cậu với Megan cũng đi chung đi?* Tôi đề nghị.

Tôi phải mời thêm Megan, cho dù thẳng thắn mà nói thì cô ta không làm gì sai. Nhưng nếu tôi chỉ mời mỗi Alexis thì có vẻ đáng ngờ quá. Mà nói thật, tôi chưa bao giờ thích Megan. Cô ta là kiểu người cứ có cơ hội là sẽ dìm hàng người khác. Thế giới này sẽ tốt đẹp hơn khi không có cô ta. Tin tôi đi.

Tôi mang theo một chai rượu tequila, một vài trái chanh, và một lọ muối. Tôi cũng mang theo một ít cần sa. Tôi làm cho bọn họ phê pha và say xỉn. Nếu không tôi không tài nào hạ hết cả bọn được. Nói cho cùng,

tôi phải một đầu ba mà.

Tôi chọn một buổi tối mà tôi biết trời sẽ mưa. Tôi lo nếu cảnh sát không thấy có dấu chân của người thứ năm thì sẽ không tin câu chuyện của tôi. Nhưng nếu trời mưa, đất quanh cabin sẽ thành bùn lầy.

Tôi phải ra tay với từng người một. Tôi giết Megan trước, ở hiên nhà, vì tôi không muốn cái chết của cô ta kéo dài. Tôi bảo rằng tôi có chuyện cần nói với cô ta ở bên ngoài, khi hai chúng tôi ra khỏi cabin, tôi lấy ra con dao giấu trong áo khoác và cắt cổ cô ta.

Cody là kẻ tiếp theo. Tôi ra tay ngay trên chiếc giường chúng tôi đang ngủ. Sau khi tôi đâm hấn ba nhát, ngay trước khi hấn bất tỉnh, tôi đã nói thầm vào tai hấn, “Đây là cái giá mà phải trả vì đã lén lút sau lưng tao.” Tôi muốn hấn biết lí do mà tôi ra tay – tôi muốn đó là suy nghĩ cuối cùng của hấn trước khi chết.

Kế đến là Alexis. Cô ả là kẻ tôi hận nhất. Cô ả là bạn thân của tôi từ khi chúng tôi chỉ mới *năm tuổi*. Sao ả có thể làm như thế với tôi chứ? Tôi để ả chậm rãi ném trái cái chết, chảy máu khắp sàn nhà trong lúc ả cầu xin sự giúp đỡ.

Tôi là người cuối cùng. Sẽ không ai tin lời tôi nếu tôi không bị thương, nên tôi đã tìm hiểu xem có thể đâm dao vào nơi nào trên người để tránh vết thương nghiêm trọng. Khi tôi xuất hiện ở đồn cảnh sát, ướt chèm nhẹp và khóc nức nở, kể về kẻ lạ mặt trong cabin, thì phần lớn lượng máu trên người không phải là máu của tôi.

Tôi đã diễn rất tròn vai. Nói thật, tôi xứng đáng được nhận Oscar cho màn trình diễn đó. Cha mẹ và em gái tôi chưa bao giờ nghi ngờ việc chúng tôi là nạn nhân của một vụ tấn công đẫm máu bởi một kẻ biến thái trong rừng. Chỉ có lão thanh tra trời đánh kia là nghi ngờ tôi nói

đối, nhưng lão không có bằng cớ. Trong mắt mọi người, tôi chính là nạn nhân.

Không, tôi là *anh hùng* mới đúng. Vì tôi đã sống sót.

Mẹ tôi là người khẳng khẳng bảo tôi đi trị liệu ở chỗ bác sĩ Hale. *Bác sĩ Hale là người giỏi nhất.* Và cô ta luôn nói không có gì quan trọng hơn sức khoẻ tâm thần.

Thế nên tôi đã đồng ý. Và việc trị liệu cũng vui đó. Tuy tôi không phải là nạn nhân của một tên biến thái trong rừng, nhưng tôi vẫn bị chấn động trước toàn bộ sự việc. Nghĩa là, phải ra tay giết bạn trai và bạn thân của mình khiến người ta chấn động lắm chứ, dù hai người bọn chúng không cho tôi cơ hội lựa chọn. Nhưng bác sĩ Hale rất biết nói chuyện. Thời điểm đó, tôi cũng hơi hơi thích cái trò này. Trò lừa gạt. Tôi không ngờ là cô ta đã nhìn thấu trò chơi của tôi.

Thế nên, mọi người chắc cũng hiểu được cảm giác của tôi khi cô ta phanh phui sự thật. Cô ta có nhắc đến việc đã thu âm các buổi trị liệu từ lúc đầu, và tôi nghĩ mình thậm chí còn ký giấy đồng ý. Lúc đó, chuyện này với tôi chẳng đáng kể gì. Nhưng sau khi cô ta tiết lộ những gì mình biết, tôi nghĩ lại những buổi trị liệu của mình, nhớ lại những lần tôi lỡ lời.

Tôi phải làm theo lời cô ta. Không còn cách nào khác.

Khi chiếc xe Audi ngừng lại phía trước nhà tôi thì đã quá nửa đêm.

Chiếc xe cùng loại với xe của biên tập viên cũ của tôi, Paige, nhưng chiếc này là của Patricia. Tôi cá là ba mẹ cô ta đã mua cho cô ta – họ vẫn luôn nuông chiều cô ta hết mực kể từ khi cô ta trở về từ cabin đó, ướt như chuột và toàn thân dính máu.

Tôi nhìn qua cửa sổ, quan sát Patricia ra khỏi xe trong chiếc đầm màu đỏ bó sát, bé xíu chỉ vừa đủ để che khuất chiếc quần lót. Cô ta đóng sầm cửa một cách thô bạo không cần thiết. Tôi đã gỡ cái máy quay chìa xuống cửa trước để không ghi lại hình ảnh ai vào ai ra khỏi nhà đêm nay.

Tôi nhận ra Patricia đang nói dối ngay trong buổi tư vấn đầu tiên. Cô ta đã diễn khá đạt đấy. Nhưng tôi còn giỏi hơn trong việc nhận ra những dấu hiệu của một kẻ đang nói dối. Cũng tựa như EJ, Patricia cũng có một cái tật. Khi sắp nói dối, cô ta sẽ vắt chân phải lên trên chân trái.

Tôi hoài nghi viên thanh tra điều tra vụ án cũng biết cô ta đang nói dối. Nhưng biết là một chuyện, chứng minh nó lại là chuyện khác. Thanh tra Gardner không thể chứng minh Patricia đã giết vị hôn phu và hai người bạn thân của mình. Thế nên cô ta đã thoát tội. Không chỉ vậy, cô ta còn được tuyên dương là nạn nhân nhưng đã trốn thoát.

Nhưng Patricia Lawton không phải nạn nhân gì hết. Khi phát hiện

ra cô bạn thân đang tăng tị với hôn phu của mình, cô ta không cho bất cứ ai trong hai người họ thoát tội. Suốt ba năm qua, tôi đã chẩn đoán, không chính thức, rằng cô ta mắc chứng rối loạn nhân cách chống đối xã hội, dựa trên việc cô ta không biết cảm thông với người khác, hành vi hung hăng và phạm tội, cùng với lịch sử nói dối và lừa gạt. Giống như nhiều người khác cũng mắc chứng bệnh này, Patricia rất đáng yêu, dễ mến, có trí thông minh trên mức trung bình. Nếu cô ta không thông minh, có lẽ đã không thoát được vụ ấy.

Suốt những năm trị liệu, tôi đã nhìn ra nhiều manh mối để chẩn đoán cho cô ta. Khi bà của cô ta mất vì đau tim hồi năm ngoái, cô ta đã khóc rất thương tâm trong buổi trị liệu, nhưng cô ta không nhắc đến việc mình là người đã giúp bà uống thuốc trị bệnh tim – tôi chỉ biết được khi tôi gọi cho bà Lawton để bày tỏ niềm thương tiếc. Cô ta cũng không nhắc đến khu đất khá lớn mà mình được thừa hưởng. Khi tôi hỏi Patricia chuyện đó trong buổi tư vấn kế tiếp, cô ta đã vấp chân phải qua chân trái và nói rằng cô ta cảm thấy tội lỗi kinh khủng khi có thể cô ta đã lỡ làm xáo trộn số thuốc của bà mình.

Bà Lawton là một kho tàng thông tin về cuộc đời nổi loạn của cô con gái. Những người bạn cùng chơi bị những vết thương bí ẩn. Những con vật nuôi bị chết đột ngột. *Con bé Patricia tội nghiệp thật kém may mắn làm sao.*

Ở một mức độ nào đó, chắc hẳn bà Lawton biết con gái mình là người thế nào. Bà ấy không ngốc. Nhưng phủ nhận là một cơ chế tự vệ rất mạnh mẽ. Tôi nghe rõ sự nhẹ nhõm trong giọng nói của bà ấy khi kể với tôi mấy mẩu chuyện nhỏ kia cuối cùng cũng có thể trút bỏ gánh nặng ấy lên vai tôi.

Và tôi biết chính xác phải làm gì với thông tin này. Khi tôi mở cửa để đón Patricia, trông cô ta không được vui lắm. Cô ta giật giật cái gấu váy ngắn cũn cỡn, trừng mắt nhìn tôi dưới ngọn đèn ở hiện trước. “Hắn ta ở trong xe.”

“Vẫn còn bất tỉnh chứ?”

“Phải. Nhưng sắp tỉnh rồi.”

“Cô có gặp khó khăn gì không?”

“Không. Dễ như bỡn thôi.”

Dù cô ta tức giận với tôi, nhưng tôi tin là ở một mức độ nào đó, Patricia cũng thích cái thử thách mà tôi trao cho. Cô ta chưng diện lộng lẫy, lái xe tới sông bài, then thùng ngồi xuống cạnh EJ ở bàn chơi bài. Hệt như trong ảo mộng của hắn, cô ta còn không cho hắn biết tên. Rồi cô ta lừa hắn lên xe mình, hứa hẹn rằng sẽ trở về nhà cô ta. Tôi đã căn dặn cô ta những điều cần nói.

Trong lúc đi xe, hắn sẽ ngày càng buồn ngủ do thứ thuốc mà Patricia đã lén cho vào ly nước của hắn ở sông bài, đến khi hắn hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. Tôi xin thề, mỗi lần tôi chuốc thuốc EJ thì lần sau lại càng dễ hơn lần trước. Lẽ ra đến bây giờ, hắn phải để phòng chuyện ấy mới phải.

“Cô có trả phòng của hắn ở khách sạn không?” tôi hỏi.

“Có. Tôi dùng điện thoại của hắn.” Cô ta nhìn xuống những móng tay sơn màu đỏ đậm của mình. “Tôi đã đưa chiếc Porsche của hắn tới một bãi khác có dịch vụ đậu xe dài hạn. Hắn đã trả trước một tháng.”

EJ không có bạn bè cũng như công việc. Cha mẹ hắn đã qua đời. Sẽ không có ai nhận ra hắn đã biến mất, nếu không phải nhiều tháng thì

cũng là nhiều tuần.

Tôi đi theo Patricia tới xe của cô ta. Một dáng người đàn ông đang ngồi ở ghế sau. Chính là hắn. Cô ta đã làm được. Cô ta thực sự đã làm được. Cô ta đã làm được chuyện mà Luke không thể – hay không muốn – làm.

“Tôi đã dùng băng keo trói hai tay hắn với nhau,” cô ta nói. “Tôi cũng trói chân hắn, nhưng không quá chặt để hắn có thể bước đi. Tôi cũng dán miệng hắn luôn, nhưng trên đầu hắn đã bị trùm bao rồi nên cô không thấy được đâu.”

Cô ta gan thật – tôi phải khen cô ta điểm này. Cô ta lái xe từ tí Connecticut đến đây, trên ghế sau là một gã đàn ông bị trói. Đúng là đang nửa đêm. Nhưng nếu cô ta bị cảnh sát bắt dừng xe, vậy thì tiêu.

“Tôi chỉ mới trói hắn tầm hai mươi phút trước thôi,” cô ta nói, như thể đọc được suy nghĩ của tôi. “Hắn bắt đầu cựa quậy, nên tôi không muốn liều lĩnh.”

“Điện thoại hắn đâu?”

Patricia cho tay vào túi xách, lấy ra chiếc điện thoại. Cô ta thả nó vào bàn tay tôi đang đợi.

Tôi nhắm mắt nhìn màn hình đen ngòm trong bóng tối. “Cô tắt nguồn rồi à?”

“Ừ. Nhưng tôi nghe nói đôi khi họ vẫn theo dấu điện thoại được miễn là nó còn gắn pin. Nên hãy cẩn thận.”

Tôi sẽ hết sức cẩn thận. Dự định của tôi là nghiền chiếc điện thoại này thành bột để không ai có thể nhận ra nữa.

Khi tới gần, tôi thấy chiếc túi giấy trên đầu EJ. Chiếc túi hơi nhăn

lại khi hắn cựa quậy trên ghế. Khó mà nói được hắn có tỉnh chút nào không vì hắn hoàn toàn bất động. Tôi có phần hi vọng hắn sẽ tỉnh táo ở phần tiếp theo.

Patricia mở cửa sau xe ra. Lúc này tôi thấy được chỗ băng keo đang trói hai tay EJ. Cô ta dùng chân mang giày cao gót đá vào bắp chân hắn, mạnh tới nỗi chắc chắn sẽ để lại vết bầm.

“Ngồi dậy!” Cô ta quát hắn.

Đầu hắn ngẩng phắt dậy, nhưng hắn không thể tự mình ra khỏi xe. Cô ta lại đá thêm một cái, hắn rên lên, nhưng vẫn không cử động. Cuối cùng tôi phải nắm hai chân hắn đặt ra bên ngoài cửa xe. Hắn vẫn không thể tự đứng dậy nếu chúng tôi không nâng hắn lên. Trong cái túi giấy truyền ra những âm thanh bị nghẹn. Chiếc áo thun xám của hắn hiện rõ vết mồ hôi dưới cánh tay.

Hai chúng tôi đưa hắn vào trong nhà tôi, vào phòng làm việc của tôi. Vì hai cổ chân hắn bị trói vào nhau, nên không giữ được thăng bằng, phải bước từng bước nhỏ vấp vấp. Khi vào tới phòng làm việc, Patricia khựng lại. Cô ta nhìn xung quanh. “Có phải cô đã thay đổi cái gì đó trong này không?”

“Không,” tôi đáp.

Cô ta nghiêng đầu nghĩ ngợi. Cô ta chắc chắn là có điều gì đó khác, nhưng cô ta không thể nói được đó là gì. Tôi lại biết rất rõ. Tôi đã dịch chuyển chiếc ghế sofa. Nhưng cô ta không cần phải biết chuyện đó. Tốt hơn là cô ta không nên biết.

Sau khi đã vào phòng làm việc, tôi định cho EJ ngồi lên sofa, nhưng vì băng keo quấn quanh cổ tay và cổ chân, còn thêm chiếc túi trên đầu, hắn hoàn toàn không nhắm đúng vị trí cái ghế. Hắn ngã rầm

xuống sàn. Patricia cau mày.

“Muốn tôi giúp cô đỡ hần dậy không?” Cô ta hỏi.

Tôi lắc đầu. Để hần nằm trên sàn càng dễ hơn. “Không cần đâu. Cô đi được rồi đó.”

Cô ta nheo mắt. “Cô định làm gì?”

“Không liên quan tới cô.”

Cô ta nhíp gót giày trên sàn gỗ. Chỉ cần nhích qua trái chừng sáu phân, cô ta sẽ nghe ra sự khác biệt trong âm thanh trên sàn và sẽ khám phá ra bí mật của tôi. “Tôi tin rằng việc này cũng liên quan tới tôi phần nào. Dù sao thì tôi cũng là người đưa hần tới đây mà.”

“Đừng lo,” tôi đáp. “Tôi sẽ xử lý việc này.”

“Tôi không phiền khi giúp cô đâu. Mẹ tôi vẫn hay nói, nếu con người luôn luôn giúp đỡ nhau, thì sẽ không ai cần tới may mắn nữa.”

Tôi đành tin rằng cô ta không thấy phiền thật. “Không sao đâu. Tôi hoàn toàn kiểm soát được tình hình.”

Nét tò mò hiện lên trên gương mặt xinh xắn của cô ta.

“Cô định làm gì với hần vậy?”

“Tôi hứa – sẽ không ai tìm ra hần.”

Cô ta trề môi, nhưng rồi đành bất lực giơ tay lên trời.

“Thôi được. Cứ làm theo ý cô đi, bác sĩ Hale.”

Cô ta hất mái tóc nâu vàng qua vai, rồi dùng dùng đi ra khỏi phòng làm việc. Trên đường ra ngoài, cô ta nhìn lên bức chân dung đã tặng tôi đang treo phía trên lò sưởi. Cô ta ném cho tôi một ánh mắt xem thường.

“Không thể tin được là cô lại treo bức chân dung to dùng đó ngay

trong phòng khách.” Cô ta bĩu môi. “Cô đúng là tự cao tự đại, y như tôi nghĩ.”

“Tôi thích nó,” tôi nói giọng vui vẻ. Lúc này tôi có thể vui vẻ, khi nguồn cơn của mọi rắc rối đang nằm một đồng trên sàn phòng làm việc của tôi.

Tôi tiễn Patricia ra cửa và khoá cửa lại sau khi cô ta đi. Patricia đã vào nhà tôi quá nhiều lần trong suốt ba năm qua, nhưng đây sẽ là lần cuối cùng. Tôi sẽ không yêu cầu trợ giúp từ cô gái này thêm lần nào nữa. Cô ta làm ra vẻ dễ thương, nhưng tôi biết sự thật – cô ta rất nguy hiểm.

Lúc này, khi cô ta đã đi, tôi có thể kết thúc công việc ở đây rồi.

Khi tôi trở lại phòng làm việc, EJ vẫn còn nằm trên sàn. Lúc này hắn đã tỉnh rồi, đang ngo nguậy để tháo băng keo, nhưng Patricia đã trói hắn rất chặt. Tôi bước tới chỗ hắn, đứng phía trên cái thân thể đang ngo ngoe của hắn. Sau một hồi, tôi cúi xuống gỡ cái túi giấy khỏi đầu hắn.

Hoóc-môn trong người hắn đã đánh bại thứ thuốc mà Patricia chuốc hắn uống. Hai mắt hắn mở trừng trừng, chiếc áo thun ướt đầm mồ hôi dù trong này hơi lạnh một chút. Môi hắn đang cử động bên dưới lớp băng keo, nhưng không có âm thanh nào phát ra. Tôi giương mắt nhìn khi một vệt sẫm màu lan rộng trên đũng quần hắn.

Tôi khuyu gối xuống cạnh hắn. “Xin chào.”

Hắn phát ra một âm thanh bị nghẹn sau lớp băng keo.

Tôi nhìn vào đôi mắt xám ấy, không thể kìm lại nụ cười trên môi. “Tôi đã nghĩ tới lời đề nghị của anh. Và tôi quyết định là anh nói đúng. Tôi muốn hai chúng ta có một chút thời gian ở bên nhau.” Tôi toét

miệng cười. “Và tôi nghĩ khoảng thời gian này đối với tôi sẽ vui lắm.”

Hai mắt hần thiếu điều lỗi ra khỏi hốc mắt. Tôi không biết Luke có thích thú trước cảnh này như tôi không, nếu anh ấy ở đây. Nếu anh ấy đang đứng cạnh bên tôi, thì phản ứng của anh ấy sẽ là gì?

Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng ra cảnh ấy. Tôi tưởng tượng ra gương mặt Luke đang nhìn xuống EJ nằm vô vọng trên sàn. Kể cả trong trí tưởng tượng của tôi, thì Luke cũng không cười. Anh ấy sẽ không đồng ý chuyện này. Anh ấy không có cái gan đó.

“Anh chàng ấy đã chia tay với tao vì mày đó,” tôi nói với EJ. Tuy Luke chưa chính thức chia tay với tôi, nhưng đã một tuần trôi qua rồi, anh ấy không chịu nghe điện thoại của tôi, cũng không trả lời bất kì tin nhắn nào. Không cần phải có bằng thực sĩ hay tiến sĩ mới đoán ra được kết quả.

Anh ấy không muốn dính dáng gì với tôi nữa. Dường như, đề nghị anh ấy giết người là một hành động cắt đứt quan hệ. Nhưng tôi cho rằng mình không nên ngạc nhiên làm gì. Những người như tôi số mệnh đã định phải sống một mình.

“Anh ấy rất tốt,” tôi nói với hần, dù tôi không chắc có phải mình đang nói chuyện với hần không nữa. “Anh ấy dễ thương, thông minh, anh ấy chấp nhận hết mọi khuyết điểm của tao. Không, không phải chấp nhận – anh ấy *thích* những khuyết điểm đó. Anh ấy yêu tất cả mọi thứ không hoàn hảo ở tao.” Tôi hít một hơi, nghẹn ngào, cố kìm lại những giọt nước mắt đang dâng lên. Tôi sẽ không cho hần được thoả mãn. “Tao rất thích anh ấy. Tao yêu anh ấy. Nhưng vì mày mà tao mất anh ấy. Vì mày là thằng chó ích kỷ muốn huỷ hoại cả cuộc đời tao.”

EJ đang cố nói gì đó. Có thể là “Tôi xin lỗi.” Nhưng cũng có thể là

“Đi chết đi.” Khó mà biết chính xác khi miệng hắn bị dán bằng keo như thế.

Nói thật, tôi không quan tâm hắn nói gì. Nói gì cũng không quan trọng. Tôi đứng thẳng dậy. Tôi co chân phải lên, EJ liền giật nảy, nhận ra rằng tôi sắp đá vào bụng hắn. Nhưng cuối cùng, tôi không đá.

Thay vào đó, tôi đi về phía góc phòng chỗ thường đặt chiếc ghế sofa. Sáng nay tôi đã di chuyển nó. Một trong những thứ khiến tôi mê mẩn căn nhà này khi mới mua chính là cái học bí mật dưới sàn trong căn phòng này. Nhân viên môi giới đã kể tôi biết về nó với một nụ cười đầy tự hào. *Cô có thể cất đồ quý giá của mình dưới đó.*

Tôi đã cất giữ nhiều thứ ở dưới đó trong những năm qua, nhưng sáng nay tôi đã dọn sạch hết. Tôi cần toàn bộ khoảng trống dưới đó.

Trên tấm ván sàn có một cái móc nhỏ mà mắt thường khó nhìn thấy được nó hoà vào làm một với sàn nhà. Tôi móc ngón tay vào, kéo mở nó ra, để lộ ra khoảng trống bên dưới. Đủ lớn cho một cái xác người. Nhân viên môi giới cũng nói như thế, nhưng lúc đó cô ta chỉ đùa thôi. Cô ta đã cười trước câu đùa của chính mình.

Khi mua ngôi nhà này, tôi có biết trước rằng cuối cùng tôi sẽ dùng cái học bí mật đó để giấu một cái xác người không? Tôi không biết. Ở một mức độ nào đó, hắn là tôi đã từng cân nhắc tới việc này.

Hai mắt EJ lồi ra. Hắn biết chuyện gì sắp xảy ra, và hắn không thể nào ngăn cản chuyện đó xảy ra. Tôi cười với hắn.

“Thực ra thì,” tôi nói, “tao nghĩ chúng ta sẽ không có nhiều thời gian ở bên nhau đâu. Thực ra mày sẽ ở một mình hơi nhiều đấy.”

Tôi phải lặn đến ba lần mới đẩy được EJ xuống cái học dưới sàn. Suốt lúc ấy, hắn vặn vẹo, giãy giụa suốt, nhưng Patricia đã trói hắn quá

chặt. Hắn không thoát ra được. Hắn vừa rơi xuống cái học thì tôi thấy ngay sự hoảng loạn trong mắt hắn tăng lên vài phần. Tôi không biết liệu đến giờ phút này hắn có tin rằng tôi thực sự sẽ làm như vậy hay không.

Lúc này hắn đang gào thét, nhưng âm thanh đã bị miếng băng keo bịt miệng cản lại. Tôi nhìn hắn một lúc, rồi hạ tấm ván lót xuống, che đi khoảng trống bên dưới. Một lần nữa, cái học bí mật biến mất, không thể nhận ra. Ngoại trừ âm thanh nghèn nghẹn phát ra dưới lớp ván lót sàn.

Như thế thì không được.

Tôi đã định cứ để hắn ở đó và mặc cho tự nhiên làm phận sự của mình. Nhưng như vậy là quá liều lĩnh. Hắn gây ra quá nhiều tiếng động. Nên tôi lấy cuộn băng keo mà Patricia đưa tôi, bắt đầu dán kín các mép của tấm ván lại. Hoàn toàn cắt đi nguồn cung oxy của hắn.

Tôi ngồi trên ghế, lắng nghe. Những tiếng động bị bóp nghẹt nhỏ dần. Nghe không còn giống tiếng la hét nữa. Có thể là tiếng rên rỉ. Có thể là tiếng khóc. Âm thanh ngày càng nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa. Cho đến khi hoàn toàn im bật.

“Vĩnh biệt, Edward,” tôi nói.

Tôi không dám chắc liệu bác sĩ Hale có giết Edward Jamison hay không. Khi ai đó ép buộc người khác chuốc thuốc mê một gã đàn ông, trói tay trói chân hắn lại, rồi chụp một cái túi lên đầu hắn, thì ai cũng biết người đó không hề có ý định tốt. Nhưng tôi nghĩ... ừ, có thể cô ta chỉ muốn dọa hắn thôi.

Tôi dần có thói quen tìm đọc những tin tức có nhắc tới tên hắn. Jamison có một trang Facebook, mỗi ngày tôi đều xem có cập nhật trạng thái gì không, nhưng chưa từng thấy lần cập nhật nào. Phải hơn một tháng sau tôi mới đọc thấy bài báo về việc hắn biến mất. Lúc đó tôi mới biết.

Cô ta đã giết hắn.

Tôi cũng không mấy ngạc nhiên khi biết rằng bác sĩ Adrienne Hale có khả năng giết người. Ở cô ta có một cái gì đó. Trong đôi mắt xanh lá sáng rực đó. Khi gió, cứ như nếu tập trung đủ sức lực, cô ta có thể giết người chỉ bằng tâm trí của cô ta vậy.

Điều éo le là tôi đi khám ở chỗ bác sĩ Hale, than thở rằng mình bị khó ngủ, nhưng căn bệnh này đã tệ hơn nhiều từ sau cái chuyện mà cô ta ép tôi phải làm. Đúng là tôi đã giết vài người, nhưng đều là tôi tự mình ra tay. Tôi không hề biết cô ta đã làm gì Edward Jamison, đó mới là cái khiến tôi phát điên. Trước đó tôi còn không biết cái xác ở đâu.

Cô ta đã lợi dụng tôi một lần. Tôi không tin cô ta. Ban đêm tôi thao

thức, bị ám ảnh bởi bác sĩ Adrienne Hale.

Cuối cùng, tôi đã không thể chịu đựng được nữa.

Hôm nay, tôi không gặp chút khó khăn nào trong việc tìm chỗ đậu xe ở phòng khám miễn phí.

Đây là chuyện tốt vì hôm nay lịch khám của tôi đã kín mít. Thậm chí hôm nay vốn không phải là ngày tôi phải tới phòng khám, vậy mà tôi sẽ khám bệnh tới gần bảy giờ tối. Tôi đã tạm nghỉ hơn một tháng, để tổ chức chuyến quảng bá cho cuốn sách *Giải phẫu cơn sợ hãi*, mà gần đây đã lên vị trí thứ tám trong danh sách các sách bán chạy của tờ *Thời báo New York*. Không một ai biết rằng câu chuyện của người phụ nữ đã sống sót sau khi bị đắm trong một cabin ở nơi hoang vắng hoàn toàn là một chuyện dối trá.

Đã gần bốn tháng kể từ lúc EJ, tên đầy đủ là Edward Jamison, ra khỏi cuộc đời của tôi. Hay tôi nên nói là kể từ khi hắn vĩnh viễn trở thành một phần trong cuộc đời của tôi. Tối hôm đó, tôi đã tháo băng keo dán trên sàn ra, phá huỷ điện thoại của hắn, và di chuyển cái ghế về chỗ cũ, nhưng mấy ngày sau đó, cái mùi hôi thối bốc lên từ dưới sàn đã đến mức không thể chịu nổi. Tôi phải đóng cửa phòng làm việc và huỷ hết các buổi trị liệu với bệnh nhân.

Suốt hai tháng, tôi không hề đặt chân vào phòng làm việc của mình.

Nếu tôi có đi tới gần cửa phòng làm việc, cái mùi ấy lập tức khiến dạ dày tôi nhộn nhạo. Nhưng khi tôi kết thúc chuyến quảng bá sách và trở về nhà, tôi thấy nhẹ cả người khi cái mùi ấy đã phai đi đáng kể,

nhưng vẫn còn thoảng ngửi thấy chứ chưa biến mất hẳn.

Cuối cùng tôi đã lên mạng để mua một chai xịt được quảng cáo là “chứa hóa chất trung hòa mùi hôi thối từ xác chết”. Tôi mở hết cửa sổ ra, xịt thật nhiều cái hoá chất trung hoà mùi ấy, và tôi ngạc nhiên đồng thời vô cùng mừng rỡ khi thấy nó có hiệu quả thật – cái mùi kia biến mất hoàn toàn. Sẽ không ai biết được có một cái xác ở dưới đó.

Tôi đã cho rằng tới thời điểm đó, cảnh sát sẽ tìm đến, đặt câu hỏi về sự biến mất của hắn. Thậm chí tôi còn bịa sẵn một câu chuyện. Có nhiều lúc trong chuyến quảng bá, khi đang ký tặng sách, tôi cứ đinh ninh cảnh sát sẽ tới chỗ mình và còng tay dẫn đi. Nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Không có bất cứ ai hỏi tôi về hắn. Và hiện tại, bốn tháng sau ngày hôm đó, tôi bắt đầu tin rằng có thể họ sẽ chẳng bao giờ tìm tới tôi. Nói cho cùng, không hề có lịch sử giao dịch cho các buổi trị liệu của EJ ở văn phòng tôi. Người duy nhất ngoài bản thân hắn biết là hắn có đến gặp tôi là mẹ của hắn, mà bà ấy thì đã đi xa rồi.

Tôi đã thoát tội. Tôi đã giết một người, hắn đang nằm dưới sàn nhà tôi, mà không ai ngoài tôi biết được. Thật ra thì có khả năng Patricia biết tôi đã giết hắn nhưng xác hắn ở đâu thì cô ta không biết.

Patricia. Cho đến nay thì cô ta chưa gây phiền hà gì cho tôi. Nhưng cô ta biết việc tôi làm, điều đó làm tôi thấy bất an. Chúng tôi có chung một bí mật. Có thể nào, một ngày nào đó, cô ta sẽ dùng nó để chơi lại tôi không? Tôi không biết được. Bí mật của cô ta mà tôi nắm được cũng xấu không kém, có thể còn tệ hơn. Nhưng tôi cũng đâu thể cứ để chuyện này ám ảnh mình mãi được. Ngay lúc này, tôi phải khám cho những bệnh nhân tôi đã lỡ hẹn do chuyến quảng bá sách, và vẫn còn nhiều buổi kí tặng, trò chuyện trên truyền hình mà tôi phải tham dự

trong nhiều tuần tới.

Khi tôi tới phòng khám, Gloria đang ngồi ở bàn lễ tân, ngâm nga trong miệng như thường lệ. Khi thấy tôi, cả gương mặt chị ta rạng rỡ hẳn. “Chị có một điều ngạc nhiên cho em đấy, bác sĩ Hale.”

“Vậ à?” Có thể là thức ăn. Bệnh nhân rất hay đem đồ ngọt tới tặng tôi. Tôi hiếm khi nào ăn. Đa phần là những món nhà làm hoặc sô cô la rẻ tiền. Tôi không quan tâm việc Gloria cứ lải nhải là tôi cần phải tăng thêm vài kí lô – tôi sẽ không ăn thức ăn do các bệnh nhân bị bệnh tâm lý làm.

“ Ở trong phòng tài liệu đó,” chị ta nói. Rồi chị ta nháy mắt. “Em nên vào đó ngay đi.”

Tôi theo lời chỉ dẫn khó hiểu của Gloria đi vào phòng tài liệu. Quà cho tôi chắc là bánh vòng. Bệnh nhân thích tặng bánh vòng. Sáng nay tôi đã không ăn sáng, nên có lẽ tôi sẽ ăn một hai cái. Tôi sẽ liều một lần này vậy.

Nhưng khi tới phòng tài liệu, tôi phát hiện ra thứ đã làm cho Gloria hào hứng như vậy. Không phải bánh vòng.

Mà là Luke.

Tôi nhìn đắm đắm vào anh ấy một lúc, tim đập rộn. Đã gần năm tháng rồi tôi không gặp anh ấy, kể từ cái ngày anh ấy lao ra khỏi nhà tôi sau khi tôi nhờ anh ấy... ừ, chúng ta đều biết tôi đã nhờ anh ấy làm gì. Tôi đã quên mất anh ấy đẹp trai như thế nào. Râu cạo sạch, tóc mới cắt, anh ấy mặc một chiếc áo sơ mi đã ủi phẳng phiu và thắt một cái cà vạt nâu. Anh ấy cũng dùng loại nước cạo râu kia nữa. Nhãn hiệu mà anh ấy đã dùng vào cái đêm đầu tiên chúng tôi ở bên nhau.

Luke ngược mắt khỏi máy tính khi nghe tiếng bước chân tôi trên

đường đi vào phòng. Anh ấy hít vào một hơi khi trông thấy tôi.
“Adrienne...”

“Ồ.” Tôi vén một lọn tóc ra sau tai. “Em... em không biết là anh đang ở đây.”

“Anh tới để cập nhật phần mềm thôi.” Anh ấy hơ vào bàn tay. “Em thường đi làm vào thứ Ba. Nên anh đoán là thứ Năm em sẽ không tới.”

“Em đang làm thêm giờ.” Tôi ghét cái kiểu nói chuyện khách khí giữa hai chúng tôi. Cứ như thể cả hai là người xa lạ vậy. Như thể chúng tôi chưa từng suýt chút nữa đã dọn đến sống cùng nhau. Như thể anh ấy không phải là người đầu tiên tôi từng yêu. “Em cần bắt kịp tiến độ sau chuyến quảng bá sách.”

“Ừ.” Anh ấy gật gù. “Anh đã thấy sách của em ra mắt rồi. Chúc mừng.”

“Cảm ơn. Anh không... Anh có đọc chưa?”

Anh ấy ngập ngừng. “Có. Anh đọc rồi. Rất hay. Hay hơn cuốn trước nữa.”

“Anh nghĩ vậy hả?”

“Anh không nói xạo đâu.”

“À.” Tôi nặn ra một nụ cười. “Cảm ơn anh.”

“Không có chi.”

Hai chúng tôi cứ nhìn nhau như thế một lúc, không khí nặng nề vì những chuyện xảy ra vào lần cuối chúng tôi gặp nhau. Khi anh ấy tức giận rời khỏi nhà tôi.

Cuối cùng, anh ấy cũng không nhịn được mà buột miệng, “Anh nhớ em.”

Cổ họng tôi nghẹn ứ. “Thật không?”

“Anh nhớ em.” Anh ấy đứng dậy, tựa người vào cạnh bàn. “Nhiều lắm. Em không biết được đâu...”

Tôi cố gắng nuốt xuống. “Em đã lo liệu...vụ việc đó. Em đã trả tiền cho hân để hân im miệng.”

Dĩ nhiên đó chỉ là một lời nói dối. Tôi thắc mắc liệu Luke có biết tôi đang nói dối hay không. Có lẽ anh ấy không muốn quan tâm tới.

“Anh không nên bỏ đi như thế.” Anh ấy chỉnh gọng kính trên sống mũi. “Anh biết em không thực sự nghĩ là chúng ta nên..., ý là, lẽ ra anh nên giúp em tìm cách giải quyết. Nhưng mà lúc đó anh thấy hoảng quá. Anh xin lỗi.”

“Em tha lỗi cho anh.” Tôi hắng giọng. “Vội lại... Em cũng nhớ anh. Nhiều lắm.”

Hai vai anh ấy rũ xuống. “Nghe vậy anh mừng lắm. Nói thật, suốt mấy tháng qua anh lúc nào cũng nghĩ tới em. Anh đã cố gắng quên em, hãy tin anh, anh đã rất cố gắng. Nhưng không thể. Buổi tối, anh không tài nào ngủ được, vì cứ trăn trở mãi, nghĩ tới chuyện anh đã phá hỏng mối quan hệ với người phụ nữ tuyệt vời nhất anh từng gặp.”

Tôi nhướn một bên chân mày. “Em có thể kê toa một ít thuốc Ambien^[*] cho anh.”

Anh ấy vươn tay ra, nắm lấy tay tôi trong bàn tay to lớn của mình. Tôi nhớ cảm giác này quá. “Hoặc hôm nay, em có thể ăn tối với anh.”

Mỗi tôi giãn ra thành một nụ cười. “Hôm nay em khám xong trễ lắm đấy.”

“Anh đợi được.” Anh ấy chồm người tới. “Vội lại, anh có một

chuyện muốn thú nhận với em. Anh đã không nói thật hết với em.”

Bao tử tôi lộn tùng phèo lên. Anh ấy có biết chuyện tôi đã làm với EJ không?

“VẬY Ờ?”

Luke cười toe toét. “Sự thật là, anh biết hôm nay em sẽ tới khám bệnh. Gloria có nói với anh. Anh hỏi chị ấy là tuần này em sẽ làm việc những ngày nào, rồi anh mới lên lịch làm việc của mình.”

Thì ra đó là điều anh ấy muốn thú nhận – rằng anh ấy đã tìm cách để gặp tôi. Đầu gối tôi nhũn ra vì nhẹ nhõm. Tôi tóm lấy cổ áo, kéo anh ấy lại gần, rồi ép chặt môi mình lên môi anh. Bằng cái cách anh ấy đáp lại, tôi biết Luke cũng nhớ tôi nhiều như tôi nhớ anh ấy.

Anh ấy sẽ không bao giờ biết được chuyện tôi đã làm. Tôi sẽ để mọi chuyện diễn ra theo hướng này.

Tối nay tôi và Luke có hẹn lúc chín giờ. Tôi đã cố gắng hoàn tất công việc ở phòng khám càng nhanh càng tốt, để lại một chồng giấy tờ vào cuối giờ. Có lẽ ngày mai tôi phải trở lại đây, nhưng Gloria không lấy đó làm phiền. Chị ta biết tôi và Luke có kế hoạch, nên thiếu điều đã đuổi tôi ra khỏi cửa.

Luke sẽ đón tôi ở nhà tôi, sau đó chúng tôi sẽ ra nhà hàng. Dù có tha thiết mong anh ấy vào nhà đến mức nào đi nữa thì tôi cũng không đòi nào cho phép anh ấy vào khi mà cái xác vẫn còn nằm dưới sàn. Dù mùi thối có vẻ đã giảm đáng kể, nhưng tôi thể là thi thoảng vẫn có thể ngửi ra mùi xác chết, đặc biệt là trong văn phòng của tôi. Tôi không thể liều lĩnh để anh ấy vào nhà. Nếu biết tôi đã làm gì, anh ấy tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Đến cuối cùng, tôi cũng phải xử lý cái xác thôi. Nhưng tôi đang kéo

dài thời gian. Giống hệt như lúc tôi còn nhỏ và thường dùng một cuốn sách nặng để đập chết mấy con côn trùng lớn. Tôi biết cuối cùng tôi sẽ phải nhấc cuốn sách lên và dọn xác con côn trùng bẹp dí kia đi. Nhưng tôi cứ chần chừ mãi.

Có thể tôi không phải người hoàn hảo, nhưng tôi không phải kẻ biến thái. Tôi không muốn giết EJ. Là hẳn không cho tôi lựa chọn nào khác.

Tôi lái xe trên con đường tối om dẫn vào nhà, mắt luôn nhìn đồng hồ. Tôi còn một tiếng đồng hồ để tắm và thay trang phục trước khi Luke tới. Tôi sẽ nghĩ ra một cái cớ gì đó để anh ấy không thể vào trong nhà. Có lẽ tôi sẽ nói do tôi mới sơn lại nhà. Tôi bảo đảm dù tôi dùng lý do gì thì anh ấy đều sẽ tin. Có thể tôi giỏi phát hiện những lời nói dối, chứ anh ấy thì không.

Rồi cuối cùng thì tôi cũng phải xử lý cái xác đó một lần và mãi mãi. Có lẽ trong vài tháng nữa. Đến lúc đó sẽ không có ai tìm kiếm hẳn nữa.

Khi gần tới nhà, tôi trông thấy một chiếc xe Audi đang đậu ở trước cửa. Xe của biên tập viên cũ của tôi, Paige. Tôi thắc mắc có phải cô ta tới để năn nỉ tôi nhận cô ta làm trở lại hay không. Nếu phải, thì cô ta chỉ phí thời gian thôi. Đã quá trễ rồi.

Nhưng rồi tôi thấy một dáng người đang tựa vào xe – dáng người mà đã nhiều tháng rồi tôi không nhìn thấy cũng như hi vọng là sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa. Một dáng người với đôi chân dài, quyến rũ và mái tóc vàng óng ả sáng lên dưới ánh trăng. Patricia Lawton. Tôi quên mất rằng cô ta cũng lái chiếc xe cùng hiệu với người biên tập viên cũ.

Tôi cho xe dừng lại bên cạnh chiếc Audi rồi tắt máy. Tôi nhét chìa

khoá vào túi xách, trèo ra khỏi xe. Không biết Patricia muốn gì, nhưng tôi không có thời gian cho cô ta. Tôi cần thời gian để chuẩn bị thật xinh đẹp đi gặp Luke.

“Xin chào, bác sĩ Hale,” cô ta lên tiếng. “Lâu rồi không gặp nhỉ?”

“Phải.”

Khi cô ta cười, hai hàm răng gần như phát sáng dưới ánh trắng.

“Tôi hi vọng chúng ta có thể nói chuyện một chút.”

Tôi thẳng thừng nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Tôi đang vội.”

“Chỉ một lát thôi.”

Tôi gật đầu. “Chúng ta có thể nói chuyện ngoài này. Cô có một phút.”

“Tôi chỉ...” Cô ta nhai nhai móng tay cái, cái móng tay đã bị gặm tới sát đầu ngón tay. “Tôi lo lắng về chuyện chúng ta đã làm ấy mà. Nếu có người lần ra dấu vết rồi tìm tới chúng ta thì sao?”

“Sẽ không đâu. Đã mấy tháng rồi. Không có ai tìm hẩn hết.”

“Biết đâu được. Nếu họ tìm thấy xác của hẩn.”

“Không đâu.”

“Làm sao cô biết chắc được chứ. Hơn nữa, tôi cứ nghĩ mãi...” Khoé miệng cô ta cong xuống. “Còn có băng ghi hình ở sông bài kia nữa. Nếu họ phát hiện ra thời điểm hẩn mất tích, họ có thể xem băng ghi hình và đoán ra tôi là người đã nói chuyện với hẩn trước lúc hẩn biến mất. Họ có thể thấy tôi và hẩn cùng nhau rời khỏi đó. Hoặc có thể họ có băng ghi hình ở chỗ ga-ra.”

Có lẽ cô ta nói đúng. Lại thêm một lý do để Patricia trở thành gánh nặng của tôi. Tôi sẽ phải xử lý việc này. Nhưng không phải bây giờ.

“Nếu là tôi thì tôi không lo chuyện đó.”

“Tôi chỉ muốn biết...” Hai mắt cô ta nhìn thẳng vào tôi. “Cô đã làm gì với xác của hắn?”

“Cái gì?” Tôi suýt thì bị sặc. “Patricia, tôi không muốn nói chuyện này với cô. Cứ tin tôi. Mọi chuyện đều ổn thoả.”

“Tôi muốn biết cái xác ở đâu. Tôi cần phải biết. Làm ơn nói tôi biết đi.”

Tôi lăm bầm vẻ ghê tởm. “Hết thời gian rồi. Tôi phải đi đây.”

“Có phải nó ở đâu đó trong nhà cô không?”

Tôi chân chừ hơi lâu hơn cần thiết, và hai mắt cô ta theo đó mà mở lớn ra.

“Cô giấu cái xác trong nhà thật à?” cô ta há hốc. “Trời đất quỷ thần ơi. Ở đâu vậy?”

“Tôi không thể nói với cô chuyện này.”

“Nhưng mà, bác sĩ Hale à...”

“Nghe nè.” Tôi ngừng lại thêm một phút để nói chuyện cô ta. Chỉ bấy nhiêu thôi – tôi không thể cù cựa với cô gái này thêm nữa. “Chúng ta là những người duy nhất biết chuyện này. Chúng ta chỉ cần giữ bí mật là được rồi.”

Hai mắt Patricia không hề chớp lấy một lần khi nhìn chăm chăm vào tôi.

“Mẹ tôi luôn nói rằng cách duy nhất để hai người giữ bí mật,” cô ta nói, “là một trong hai người phải chết.”

Rồi móng tay cô ta cắm vào cánh tay tôi. Một cảm giác lạnh toát phủ chụp xuống người tôi, và tôi nhận ra mình đã phạm một sai lầm

khủng khiếp. Lẽ ra tôi không nên lôi cô ta vào chuyện này. Tôi vốn biết rõ cô ta nguy hiểm đến mức nào.

Và bây giờ tôi sẽ phải trả giá cho sai lầm đó.

Xin hãy tha thứ cho em, Luke ơi...

Adrienne Hale không phải người đầu tiên tôi giết. Cô ta là người thứ bao nhiêu rồi ấy chứ.

Người đầu tiên là một con nhỏ tên Whitney Young. Nó đã bắt nạt tôi khi tôi mười sáu tuổi, giống như kiểu mà bọn con gái tuổi dậy thì vẫn làm với nhau. Nó tung tin đồn bậy bạ về tôi khắp trường, rồi còn cướp bạn trai của tôi. Thậm chí nó còn thuyết phục một cậu trai dễ thương tên Victor (mà sau đó tôi phát hiện ra là bạn trai của nó) mời tôi đi hẹn hò, sau đó rủ cả trường tới quán cà phê nơi chúng tôi hẹn gặp mặt để tụi nó cười nhạo tôi lúc thẳng đó cho tôi leo cây. Điều buồn cười là Victor lại là người gánh trách nhiệm khi xác của Whitney được phát hiện dạt vào bờ một con sông gần đó. Phải công nhận là cả hai bọn nó đều xứng đáng với kết cục như vậy.

Rồi tới lượt Cody và Alexis – Megan chỉ là người xui xẻo, nhưng không thể khác được. Sau đó nữa, dĩ nhiên là bà tôi. Nhưng bà ta già khú rồi, không ai dám chắc là dù tôi cho bà ta uống thuốc thì mấy viên thuốc trợ tim đó có cứu được bà ta hay không.

Với thái độ hống hách của ả, Adrienne bị tôi giết hết sức dễ dàng. Đúng là không dễ như giết bà tôi, nhưng ôi trời, thậm chí Whitney còn có chống cự – nó đánh nhau cứ như một mụ nữ thần báo tử vậy.

Tôi đã chôn xác Adrienne gần một con đường đất hẻo lánh, – cách chỗ này khoảng hai giờ lái xe – một nơi sẽ không có ai tìm thấy ả được. Về chuyện đó thì tôi thông minh hơn ở ta. Tôi sẽ không để một cái xác

chết trong nhà mình đâu trời hỡi. Ngay bên dưới ván lót sàn. Sao mà ngu ngốc thế chứ? Đâu cần phải có bằng thạc sĩ hay tiến sĩ mới biết là không nên đặt bản thân vào vòng nguy hiểm như vậy.

Sau khi ả ngòm, tôi biết mình phải tìm rồi huỷ xác của Jamison đi. Nhưng tôi vẫn không biết ả giấu hẩn ở đâu. Tôi đã định sục sạo trong nhà ả ngay sau khi tôi xử lí ả. Tôi còn lấy chìa khoá nhà ả nữa. Nhưng tối đó thì không kịp vì ả ta sắp có hẹn, mà sáng hôm sau thì cảnh sát đã tới đầy nhà.

Tôi đã chắc mẩm cảnh sát sẽ tìm ra xác Jamison. Nhưng hoá ra họ chưa bao giờ tìm thấy.

Nhưng không quan trọng. Điều duy nhất quan trọng là không ai tìm tới tôi. Lúc ấy tôi đã chuyển tới Manhattan rồi. Cảnh sát thậm chí không hề hỏi han gì tôi.

Sau khi xử lý xong bác sĩ Hale, tôi tiếp tục cuộc sống của mình. Tôi thích cuộc sống ở thành phố lớn và công việc mới của mình. Tôi gặp Ethan, người không biết gì về quá khứ của tôi, và chúng tôi kết hôn. Tôi đã rất hạnh phúc.

Tôi chỉ tình cờ biết được căn nhà cũ của bác sĩ Hale được đưa ra phát mại. Tôi đã hỏi thăm Judy khi thấy căn nhà trên trang web của cô ấy, và cô ấy nói chỗ đó đang được dọn dẹp, nhưng sớm thôi sẽ sẵn sàng để khách tới xem. Tôi lạnh cả sống lưng khi nghĩ tới việc Judy tự do đi lại trong ngôi nhà đó. Rồi tôi nghĩ tới những người sẽ đi ra đi vào ngôi nhà trước khi nó được bán. Tôi tính toán khả năng có người sẽ tình cờ phát hiện ra xác của Jamison, cho dù bác sĩ Hale đã giấu nó ở đâu đi nữa.

Tôi không biết ở mấy cái sông bài thì băng ghi hình được giữ trong

bao lâu, nhưng tôi tin rằng có cách để kết nối tôi với Jamison. Tôi không định liều lĩnh sinh con trong tù đâu.

Lúc đó tôi biết mình phải làm gì. Tôi phải lục soát ngôi nhà và vứt bỏ cái xác. Trước khi có người nào tìm ra nó. Thế nên tôi chọn cái đêm mà ngoài này có bão tuyết, hi vọng rằng Judy sẽ nhanh chóng rời đi vì thời tiết, biết chắc rằng tôi sẽ có được vài ngày rảnh rỗi để sục sạo ngôi nhà.

Khi tìm được căn mật thất, tôi cứ đinh ninh mình đã tìm đúng chỗ. Nhưng không phải. Tuy nhiên, tôi lại tìm ra được một thứ còn quan trọng hơn. Nếu có ai nghe được cuốn băng ghi âm cái buổi mà bác sĩ Hale hăm dọa tôi, thì coi như tôi tàn đời. Họ sẽ buộc tôi chịu trách nhiệm cho cái chết của ả ta và Jamison. Không ai được phép nghe cuốn băng này ngoài tôi ra.

Thêm nữa, bây giờ tôi đã biết chỗ ả ta giấu xác. Nhưng xui xẻo một nỗi là tôi không thể dời nó đi được. Ném Adrienne Hale vào cốp xe sau khi tôi giết ả ta là một lẽ, nhưng tôi nghĩ mình không thể tới gần cái xác thối rữa kia được. Chuyện nôn mửa là thật, không phải tôi diễn. Cái mùi đó làm tôi phát bệnh.

Rồi thêm cả Luke Strauss nữa. Gã bạn trai, kẻ đang ở ké trong ngôi nhà này mà tôi không hay biết. Tôi là người duy nhất biết chắc gã không phải người giết bác sĩ Hale. Có lẽ gã thực sự yêu cô ả.

Gã biết chuyện cái xác. Và gã cũng biết nó không phải là xác của Adrienne Hale. Luke là một kẻ thông minh.

Bước tiếp theo, tôi sẽ phải lên kế hoạch tỉ mỉ.

Đã hơn một tiếng đồng hồ mà Ethan vẫn chưa trở lại. Tôi bắt đầu thấy lo. Nhiệt độ ngoài trời đã giảm mạnh trong một tiếng đồng hồ vừa qua, tuyết đã bắt đầu đóng băng. Lỡ anh ấy trượt ngã rồi bị thương thì sao? Lỡ anh ấy nằm đâu đó ngoài kia trong tuyết, không thể đi tìm người giúp thì sao đây?

Tất cả sẽ thành ra lỗi của tôi. Nói cho cùng, tôi là người đưa hai vợ chồng tới đây. Mà tôi vẫn chưa hoàn thành được mục tiêu đề ra. Xác của Jamison vẫn còn nằm dưới lớp ván lót sàn.

Điều xúi quẩy nhất là điện thoại tối không có sóng, cũng không có cách nào khác tìm người giúp đỡ. Tôi đã biết rõ sóng di động ở ngoài này rất kém, và tôi đã dựa vào đó để thực hiện kế hoạch. Nếu Ethan có thể gọi điện, anh ấy có lẽ sẽ gọi cho Judy và sẽ phát hiện ra rằng chúng tôi không hề hẹn gặp nhau vào tối hôm qua. Hoặc có lẽ anh ấy sẽ gọi xe cứu tuyết và tôi sẽ không có đủ thời gian để tìm cái xác.

Lúc này, cái lợi thế ấy đã phản lại tôi. Tôi không biết Ethan đã xảy ra chuyện gì. Mà tôi thì không thể làm được gì. Tôi thấy mình thật vô dụng quá. Tôi đã lên kế hoạch rất hoàn hảo cho vụ việc ở cabin kia, cũng như vào buổi tối mà tôi giết Adrienne. Vậy tại sao lần này tôi lại thất bại thảm hại như vậy chứ? Nhất định là do thai kỳ đã làm tôi rối não.

Tôi đi tới đi lui trong nhà bếp, cố gắng tìm lại những cơn buồn nôn. Tôi không biết tại sao người ta lại gọi triệu chứng này là buồn nôn.

buổi sáng khi mà nó xảy ra cả ngày lẫn đêm. Chuyện của Ethan tôi phải làm sao đây? Nếu anh ấy không bao giờ quay lại thì sao?

Trong hoàn cảnh đó, có lẽ tôi sẽ cần Luke giúp mình. Nhưng tôi không tin gã. Dù gã không giết bác sĩ Hale, nhưng việc gã quan tâm tới ả như vậy khiến cho gã thành kẻ nguy hiểm. Hơn nữa, gã lại thông minh. Nếu gã đoán ra chuyện tôi đã làm...

Ngay khi sắp phát điên lên thì tôi nghe tiếng gõ ở cửa trước. Tôi không biết đó là Ethan hay là cảnh sát tới để báo cho tôi biết đã xảy ra một tai nạn kinh hoàng, nhưng dù là chuyện gì thì ngoài cửa vẫn đang có người. Như vậy vẫn tốt hơn là bị kẹt ở đây, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Tôi suýt chút đã ngã vật ra vì nhẹ nhõm khi thấy Ethan đang đứng trước cửa, cái nón len màu đen vẫn còn trùm trên mái tóc vàng óng của anh ấy. Tôi nhào tới ôm chầm lấy chồng mình, anh ấy bật cười, ôm lấy tôi. Nhưng tôi không cười nổi.

“Em lo quá!” Tôi dụi mặt vào chiếc áo khoác đen của anh ấy, chiếc áo đã hơi ẩm. “Anh đi lâu quá chừng.”

“Xin lỗi em.” Vòng tay anh ấy ôm lấy tôi thật ấm áp và dễ chịu. “Mất thời gian hơn anh nghĩ. Tuyết dày, khó đi quá.”

“Vậy mọi chuyện sao rồi?”

Anh ấy lấy điện thoại từ trong túi ra. “Ra gần tới đường lớn thì điện thoại có sóng. Anh tìm được số của một công ty xúc tuyết ở khu này. Sáng sớm mai họ sẽ tới.”

“Sáng mai?” tôi kêu lên.

“Anh biết.” Ethan thở ra. “Nhưng khu này bị bão tuyết lớn quá.

Đường chính cũng không thống. Có lẽ trước khi trời sáng thì lái xe trên đường không được an toàn.”

Anh ấy nói đúng. Nhưng tôi ghét phải ngủ ở đây khi có một gã đàn ông đang bị trói ở dưới lầu.

“Nhưng mà em biết chuyện lạ nhất là gì không?” anh ấy nói.

“Chuyện gì?”

Ethan lột cái nón ra, tóc anh ấy rối tung lên, nhưng theo một kiểu rất quyến rũ. Bất chấp tình hình hiện tại, tôi cảm thấy trong lòng rạo rực. “Lúc anh gọi công ty xúc tuyết thì họ đã kín lịch. Nhưng mà họ đã có lịch hẹn tới đây vào sáng mai đó.”

“Lạ nhỉ..”

Tôi đang nói dối anh ấy. Tôi là người đã gọi điện đặt lịch xúc tuyết vào sáng Chủ nhật. Tôi làm việc đó trước khi bắt đầu chuyến đi ra ngoài này vì biết rằng chúng tôi sẽ bị kẹt lại đây. Tôi đã đoán chắc tới lúc đó là mình đã tìm được cái xác và xử lí nó. Không may là kế hoạch không được suôn sẻ.

Ethan nhú mày. “Em có nghĩ là Judy đã gọi công ty xúc tuyết không?”

Không đâu, khi Judy còn không biết chúng tôi đang ở đây. Chùm chìa khoá sơ cua mà Ethan “phát hiện” bên dưới chậu cây là chìa khoá của Adrienne. “Có thể là cô ấy đó.”

“Dù sao thì họ đã được thanh toán trước rồi.”

Phải. Bằng tiền mặt.

Tôi bắt đầu cắn móng tay, nhưng rồi kìm lại. Mẹ tôi luôn nói đó là thói quen xấu. “Anh có gọi cảnh sát không?”

Anh ấy lắc đầu, tôi liền thở ra một hơi nhẹ nhõm. “Anh nghĩ tội mình có thể gọi họ vào sáng mai.”

Ethan không hề biết vợ mình là người có liên quan đến cái xác ở trong phòng làm việc.

Có vẻ tối nay chúng tôi không thể rời khỏi đây, nhưng ít nhất là có thể vào sáng mai. May mắn là tôi đã huỷ được những cuốn băng có nguy cơ nhất.

Còn đối với cái xác, tôi vẫn chưa biết phải làm sao mới được. Nhưng tôi có cảm giác mình sẽ tìm ra giải pháp thôi. Vẫn thường như vậy mà.

Bữa tối lại là món thịt nguội, được hâm nóng nhanh trong lò vi sóng. Tuy không ngon lành gì, nhưng sáng mai là chúng tôi sẽ rời khỏi đây rồi. Tối mai, chúng tôi sẽ đi ăn tối ở một quán nào đó sang trọng. Chúng tôi phải ăn mừng gia đình nhỏ của mình.

Sau khi ăn xong, chúng tôi chuẩn bị đi lên lầu thì nghe thấy tiếng kêu la trong văn phòng của bác sĩ Hale. Là Luke, vẫn còn bị trói ở trong ấy, dù chúng tôi chưa kiểm tra tình hình của gã.

“Này!” Giọng nói khào khào của gã vọng ra. “Có ai không?”

Hai chúng tôi nhìn nhau. Ethan đặt tay lên lưng tôi, hướng tôi đi xa khỏi phòng làm việc.

“Này!” Luke lại gào lên. “Tôi khát quá! Cho tôi miếng nước.”

Tôi dừng chân khi còn cách cánh cửa vài phân. “Mình có thể cho gã chút nước uống.”

Ethan nghiêm mặt. “Gã ở trong đó cũng không chết đâu, Tricia. Sáng mai gã sẽ được thả ra – gã có thể cầm cự tới lúc đó mà.”

“Ừ, nhưng mà... ít nhất mình có thể cho gã một ly nước. Cho gã giải khát.”

“Em quá nhân từ rồi.”

Tôi suýt nữa đã bật cười trước sự mỉa mai trong lời của anh ấy. Tôi mừng là anh ấy nghĩ như vậy về mình. “Em chỉ nghĩ là nên cho gã vài hộp nước. Tội mình cứ cầm li đút cho gã. Không cần phải cởi trói.”

“Em nghĩ là nên làm như vậy hả?” Anh ấy xĩa ngón tay về phía cánh cửa. “Mình đâu có biết chuyện gì đang xảy ra trong đó. Lỡ như gã đã cởi trói được hai tay và đang chờ tụi mình bước vào thì nhảy bổ tới thì sao?”

Tôi lại không nghĩ như vậy. Thứ nhất, cửa không có khoá. Nếu gã đã cởi được bằng keo, gã có thể bỏ trốn. Gã không cần chờ chúng tôi thả ra. Tôi cho là gã vẫn còn bị trói trong đó.

“Làm ơn giúp tôi với!” Luke gọi vọng ra. “Một hộp nước thôi mà! Làm ơn!”

Tôi xoa nắn hai bàn tay. Chuyện này khiến tôi thấy khó chịu quá. Có thể tôi đã giết vài người, nhưng tôi không tra tấn họ. À thì, có thể có một chút. Nhưng tất cả bọn họ đều đáng bị như thế. Nhưng tôi không chắc là Luke đáng bị giống họ.

“Tôi cũng cần đi vệ sinh nữa!” Luke nói thêm.

Lúc này, Ethan bật cười trước vẻ mặt của tôi. “Em cũng muốn giúp gã chuyện đó luôn hả?”

Chắc là không đâu.

Ethan đi tới gần cửa phòng làm việc. Anh ấy kể miệng vào khe hở và nói to, “Không có nước nôi gì hết. Cứ đại ra quần mày đi.”

Lời này đã khích gã tuôn ra một tràng tiếng chửi thề chói tai tới nỗi tôi thấy mừng khi đã không vào trong đó. Bàn tay Ethan đặt trên lưng tôi tăng thêm chút lực, tôi để mặc anh ấy dẫn tôi tránh xa cửa phòng làm việc, hướng về cầu thang xoắn.

“Đừng để gã thao túng em,” Ethan nói. “Gã đâu phải người tốt gì. Gã đã giết bạn gái của mình đó. Gã đã giết người thân thiết với mình

nhất. Đó là loại người gì chứ?”

Ethan không mảy may hay biết rằng Luke không phải người tiền bác sĩ Adrienne Hale về trời. Và anh ấy cũng không biết rằng cái xác dưới sàn nhà không phải là bác sĩ Hale.

“Gã đó là người xấu,” Ethan nhấn mạnh. “Gã không xứng đáng được uống nước đầu.”

“Ừ,” tôi lầm bầm.

“Em quá nhân hậu rồi,” anh ấy lặp lại.

Chúng tôi lên cầu thang, đi về phòng ngủ. Lại một đêm nữa ngủ trong phòng của Adrienne Hale. Dù ả đã hăm dọa tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy tội lỗi về việc này. Tôi thấy có lỗi khi ngủ trên giường ả. Nếu có người nào đó có thể trở thành một hồn ma đầy oán khí, thì người đó chính là bác sĩ Hale.

Khi vào trong phòng ngủ lớn, tôi cởi chiếc áo lông dê trắng xinh đẹp ra. Tôi rửa thầm trong miệng khi nhìn thấy một vết dơ nhỏ màu vàng trên tay áo từ món mù tạt trét trên bánh mì kẹp ban nãy. Tôi cầm chiếc áo vào phòng tắm, xả nước nóng lên cái tay áo dơ, chà xát để làm sạch.

Vết bẩn không chịu biến mất. Mù tạt đã thấm vào trong vải áo. Chiếc áo trắng ngần vậy là đã hỏng.

“Tricia?” Ethan thò đầu vào phòng tắm. “Em làm gì đó?”

“Cái áo này bị dơ. Em muốn làm sạch nó.”

“Mất công làm gì? Cô ta cũng đâu có mặc nó nữa.”

Ừ, anh ấy nói đúng. Nhưng tôi vẫn vò chỗ vết bẩn, hy vọng nó sẽ biến mất. Sau một hồi, Ethan đi vào trong phòng tắm với tôi. Anh ấy

tiến tới từ phía sau, luồn tay ôm quanh eo tôi. Đầu anh ấy gục xuống, và anh ấy hôn lên cổ tôi. Một cái, hai cái... môi anh ấy vẫn chạm khẽ vào da tôi không rời.

“Ethan à,” tôi thì thầm.

“Nào, nào, Tricia. Tụi mình cần một chút gì đó để tạm quên đi những chuyện vừa xảy ra.”

Ừm.

Đúng vậy.

Tôi tỉnh dậy lúc hai giờ sáng, và đang một mình trong phòng.

Trong một giây thoáng qua, tôi hoàn toàn mất phương hướng. Tôi đã quên mất mình đang ở đâu. Tôi quên rằng mình đang ở trong nhà của Adrienne Hale chứ không phải nhà mình. Quên rằng tôi tới đây là để vớt xác của Edward Jamison đi, mà không những thất bại trong chuyện đó, chúng tôi còn bắt được một gã đàn ông, trói lại nhốt trong phòng làm việc của ả.

Đúng là rối ren. Tôi thật sự cần ai đó giúp mình tỉnh táo lại.

Tôi nheo mắt nhìn quanh phòng, điều chỉnh mắt cho quen với bóng tối. Ethan không nằm trên giường, tôi không thấy anh ấy trong phòng. Anh ấy cũng không ở trong phòng tắm. Anh ấy đi đâu rồi?

Có lẽ anh ấy không ngủ được. Có lẽ anh ấy thức dậy giữa đêm, rồi quyết định lấy máy tính ra làm việc. Có lẽ vậy.

Nhưng tôi lại không nghĩ anh ấy đang ở chỗ để máy tính.

Tôi lấy chiếc áo choàng ngủ màu đỏ của bác sĩ Hale ra mặc vào. Rồi xỏ chân vào đôi dép lông xù của ả. Thật là bất ngờ khi bây giờ việc sử dụng đồ đạc của ả lại đột nhiên dễ dàng như vậy. Cũng may quần áo của ả cùng cỡ với tôi dù ả ốm hơn tôi. Lúc còn sống ả cứ như một bộ xương di động, nhưng vẻ nghiêm nghị đó vẫn toát ra nét đẹp riêng.

Khi tôi ra tới hành lang, xung quanh tối om, nhưng mắt đã quen với bóng tối nên tôi không mở đèn. Tôi nghe tiếng đi lại ở dưới lầu, tuy không giống như có chuyện không hay gì đang xảy ra. Nghe không

giống như Luke đã cưỡi trời được và tấn công chồng tôi.

Tôi cố gắng đi xuống cầu thang thật yên lặng. Khi tôi tới chân cầu thang, thì Ethan đang ngồi xổm trước lò sưởi. Một mình. Anh ấy đang loay hoay làm gì đó, tôi mất một lúc mới nhận ra anh ấy đang muốn đốt một que diêm.

Bức chân dung của Adrienne Hale vẫn đang tựa vào tường cạnh lò sưởi, đôi mắt xanh lá của ả hướng về phía bức tường. Bức tranh này là ý tưởng của mẹ tôi. Tôi đã nghĩ ý đó thật ngớ ngẩn – ai lại muốn một bức chân dung bụi tởm của chính mình chứ? Nhưng bác sĩ Hale rất thích nó. Cô ta đã treo nó lên trên lò sưởi ngay và luôn. Dĩ nhiên cô ta sẽ treo lên rồi. Cô ta vốn tự cao tự đại như thế mà.

Hi vọng tôi không bao giờ phải nhìn nó lần nào nữa.

Ánh lửa nháng lên, chốc lát sau, lò sưởi sáng bừng. Ethan đứng dậy, phẩy hai tay trên ống quần jean. Nhìn dáng vẻ anh ấy, tôi biết ngay anh ấy rất hài lòng với việc mình vừa làm. Không biết anh ấy đã cố gắng đánh lửa trong bao lâu rồi.

Tôi đứng đó trong bóng tối, không để lộ ra là tôi đang quan sát anh ấy. Nhưng tôi thấy tất cả. Tôi thấy anh ấy cầm một món đồ trên bàn lên rồi ném vào ngọn lửa. Rồi một món khác. Một món khác nữa.

Ném hết rồi, anh ấy đứng trước lò sưởi quan sát. Bảo đảm tất cả đều cháy hết.

“Ethan,” tôi gọi.

Anh ấy lùi xa khỏi lò sưởi, liên tục chớp mắt. Miệng anh ấy há hốc khi trông thấy tôi. “Tricia,” cuối cùng, anh ấy cũng nói thành lời.

Tôi đi vòng qua cạnh ghế để tới gần anh ấy. “Anh đang làm gì vậy?”

“Anh...”

Mắt anh ấy lo lắng liếc nhìn lò sưởi. Những thứ anh ấy ném vào lửa vẫn chưa cháy hết, nên tôi thấy được chúng là thứ gì. Nhưng tôi chẳng cần phải nhìn. Tôi đã biết trước anh ấy đang đốt cái gì.

Là những cuốn băng ghi âm. Hàng tá cuốn. Tất cả đều có nhãn dán là hai chữ viết tắt GW.

GW là bệnh nhân của bác sĩ Hale suốt mấy năm. Bà ta bị ảo giác dạng hoang tưởng là có người muốn giết mình, bao gồm cả con trai bà ta.

GW. Gail Wiley.

Mẹ của Ethan.

“Anh chỉ...” Từng giọt mồ hôi rịn ra trên trán Ethan trong lúc anh ấy cố nặn ra một lời nói dối. “Anh chỉ nghĩ là có mấy cuốn băng...”

Anh ấy không hay là tôi đã biết. Rằng tôi đã biết từ lâu. Có vài lần tôi chạm mặt bà Gail ở ngôi nhà này lúc tôi kết thúc buổi trị liệu của mình còn bà ta thì bắt đầu buổi của bà ta. Bà già đó không chỉ bị hoang tưởng mà còn to mồm nữa. Bà ta trút hết bầu tâm sự với tôi về những người có ý đồ giết hại bà ta, bao gồm cả con trai bà ta, Ethan. *Bác sĩ Hale nói tôi bị hoang tưởng, nhưng nó đang thiếu tiền – nó có thể tận dụng khoản tiền bảo hiểm kénh xù của tôi. Với lại nó có ưa gì tôi đâu.*

Tôi biết anh ấy ghét mẹ mình.

Tôi cười trừ, đặc biệt là khi tôi thoáng trông thấy anh chàng Ethan điển trai đưa Gail tới đây trị liệu. Một người với diện mạo *như thế* thì không thể nào là người xấu được. Hơn nữa, việc anh ấy đưa đón mẹ mình tới các buổi trị liệu cũng là một chuyện tử tế. Dĩ nhiên, anh ấy

không hay biết gì về những điều bà ta nói với bác sĩ, và *chắc chắn* anh ấy không biết những buổi trị liệu đó luôn được ghi âm.

Nhưng vài tháng sau khi bác sĩ Hale biến mất, mẹ tôi – có giao thiệp với bạn bè, người quen của Gail, kể cho tôi nghe những lời đồn về cái chết không đúng lúc của bà ta. Bà ta trượt chân trên cầu thang và ngã gãy cổ vì uống quá nhiều rượu. Để lại con trai bà ta, Ethan, một mình với khoản tiền bồi thường kếch xù để giải quyết hậu quả của công ty khởi nghiệp đầu tiên đã thất bại, và thêm vài công ty khác sau đó nữa.

Tôi phải công nhận là sau việc đó, tôi hơi bị ám ảnh bởi Ethan. Trước hết, anh ấy vô cùng quyến rũ. Kế đến, ở anh ấy có một điều gì đó khiến tôi nghĩ tới bản thân mình. Anh ấy quyết tâm theo đuổi cái mình muốn. Thậm chí có phải làm ra chuyện mà người khác không bao giờ dám nghĩ tới.

Thôi được, tôi không chỉ bị Ethan ám ảnh một chút. Cứ cho là cuộc gặp mặt tình cờ của chúng tôi không hẳn là tình cờ. Mà giống như đã được tôi cẩn thận sắp xếp hơn.

Nhưng anh ấy lại không hành xử như tôi muốn. Sau khi chúng tôi kết hôn, tôi cứ nghĩ anh ấy sẽ thú nhận với tôi tất cả. Tôi cứ cho rằng anh ấy sẽ có đủ yêu thương và tin tưởng để nói với tôi sự thật. Nhưng vẫn chưa.

Vậy nên tôi đã đưa anh ấy đi cùng chuyến này. Tôi có thể đi một mình, và mọi chuyện sẽ không vì vậy mà dễ dàng hơn. Tôi có thể mặc sức mà tìm kiếm khắp căn nhà. Nhưng tôi muốn Ethan đến đây với tôi. Anh ấy đã quên khuấy ngôi nhà này đến khi trông thấy bức chân dung của bác sĩ Hale trên tường. Nhưng bây giờ anh ấy biết bí mật của mình

đã bại lộ.

“Anh đang làm gì thế?” Tôi lặp lại câu hỏi. Anh ấy há miệng, nhưng chưa kịp nói gì thì tôi đã nói thêm, “Đừng nói dối em.”

“Anh không đời nào nói dối em đâu, Tricia,” anh ấy lúng búng đáp.

Tôi trừng mắt nhìn.

Vai Ethan chùng xuống. “Em đã nghe mấy cuốn băng của mẹ anh đúng không?”

“Phải. Vài cuốn.”

“Ôi trời.” Anh ấy giật giật mấy lọn tóc. “Anh biết bà ấy đã nói gì trong mấy cuốn băng đó. Nhưng anh không hề...”

“Đừng có xạo.”

Anh ấy bất động một lúc lâu. Âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng củi cháy lép bép và tiếng hít thở của Ethan.

“Thôi được,” anh ấy nói. “Anh đã giết mẹ mình.”

Hiện tại, khi sự thật đã ra khỏi miệng, dường như Ethan đã bình tĩnh hơn. Anh ấy không còn toát mồ hôi nữa. Anh ấy trở lại là người chồng tự tin của tôi rồi.

“Em không biết con người bà ta như thế nào đâu.” Giọng anh ấy đầy vẻ cay đắng. “Bà ta bị điên. Ba anh mất khi anh còn nhỏ, mà theo anh thấy, ông ấy vậy mà sượng. Mẹ anh lúc nào cũng hồi hộp, bất an, cứ nói người này người kia bày mưu hại mình. Nói cả anh nữa.”

Anh ấy dừng lại, ánh mắt buồn rầu nhìn ngọn lửa. “Bà ta còn nghiện rượu nữa. Lúc uống say, bà ta luôn cho rằng anh ăn cắp đồ của bà ta, dồn anh vào chân tường, buộc tội anh. Bà ta cứ nói anh là đồ mục ruỗng thối tha. Một đứa trẻ thối nát không bao giờ làm nên cơm cháo gì.”

“Em rất tiếc,” tôi thì thầm.

“Nói thật, thỉnh thoảng anh có trộm đồ của bà ta. Anh nghĩ nếu bà ta đã đổ thừa mình ăn cắp, thì anh ăn cắp luôn cho biết.”

Đây chính là mặt kia của chồng tôi. Mặt mà anh ấy chưa bao giờ để tôi nhìn thấy. Cả người tôi run lên vì phấn khích. “Vậy, lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Lúc đó anh cần tiền.” Anh ấy nhìn xuống hai bàn tay mình. “Bà ta chẳng bao giờ cho anh đồng nào. Không bao giờ cho anh cái gì vì bà ta không bao giờ tin ai ngoài chính bà ta. Nhưng bà ta lại có cái hợp đồng bảo hiểm đó. Mà em biết sao không? Lẽ ra anh sẽ không ra tay đâu,

nhưng do tối hôm đó bà ta đã say quên trời đất. Bà ta lại nạt nộ anh, nói anh là đứa bất hiếu, nên anh không kiểm chế được. Anh đã đẩy bà ta xuống cầu thang.”

Anh ấy chậm chậm cất mắt. “Anh đậu xe ở sân sau. Anh đã cố gắng quýt rời khỏi đó, tới hôm sau mới báo cảnh sát. Anh nói anh không liên lạc được với mẹ mình nên thấy lo. Tới lúc đó thì bà ta đã chết lâu rồi.”

Kể xong đầu đuôi sự việc, Ethan thả người ngồi phịch xuống ghế, vùi mặt vào lòng bàn tay. Tôi ngồi xuống cạnh anh, đặt tay lên lưng anh. Hai vai anh ấy đang run rẩy.

“Bây giờ em ghét anh lắm,” anh ấy thều thào. “Anh không trách em.”

“Không có đâu,” tôi nói.

Anh ấy ngược lên. Hai mắt ngấn nước. “Anh yêu em nhiều lắm, Tricia ơi. Anh không hề biết là mình còn có thể. Cả tuổi thơ anh dành để căm ghét mẹ đàn bà đó, và anh không hề biết mình còn có thể yêu một người khác. Rồi anh gặp em, em giống như là một nửa còn lại của anh vậy.”

“Vậy tại sao anh không kể sự thật với em?”

“Anh không nói ra được! Nếu em biết em sẽ bỏ anh.”

“Không đâu.” Tôi vươn tay ra nắm lấy tay anh ấy. “Sự thật là...”
“Tricia?”

“Em đã biết rồi.”

Vẻ hoài nghi hiện lên mặt anh. Đây chính là lúc nói với anh ấy tất cả. Tôi vẫn luôn lo sợ, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Nếu phải nói với anh ấy, thì đây chính là lúc để nói.

Thế là, tôi bắt đầu kể từ đầu. Về Cody với Alexis. Về việc tôi trở thành bệnh nhân của bác sĩ Hale như thế nào. ả ta đã hăm dọa tôi và ép tôi giúp ả ra sao. Danh tính của cái xác dưới sàn nhà. Và cuối cùng, số phận thực sự của Adrienne Hale cũng như mục đích thật của tôi khi đến đây vào cuối tuần này.

Ethan lắng nghe toàn bộ câu chuyện mà mặt không chút cảm xúc. Có lúc anh ấy rút tay lại, đặt lên đùi mình. Anh ấy không hề ngắt lời tôi. Anh ấy để tôi kể hết tất cả, và có một lúc tôi cứ sợ mình đã đi quá xa. Đúng là anh ấy đã giết mẹ mình. Nhưng tôi đã giết tới sáu người và có liên đới tới cái chết của một người khác. Người ta sẽ nói tội lỗi của tôi quá lớn nếu so với tội của anh ấy – nếu họ có thống kê tội của chúng tôi.

Khi tôi kể xong, Ethan chỉ ngồi đó, nhìn đăm đăm vào lò sưởi. Tôi cho anh ấy thời gian để suy nghĩ về những điều tôi vừa thổ lộ. Anh ấy xứng đáng có vài phút để suy xét sự tình. Tôi im lặng cầu nguyện. Anh ấy sẽ hiểu cho tôi. Tôi biết anh ấy sẽ hiểu.

Phải không?

“Thật sự,” cuối cùng anh ấy cảm thán. Hai mắt vẫn nhìn ngọn lửa. Anh ấy đang nghĩ gì nhỉ? Liệu chồng tôi có giao nộp tôi cho cảnh sát không? Tối nay, ngay tại đây, tôi đã đánh cược một ván rất lớn. Nhưng tôi nghĩ anh ấy quá yêu tôi. Hơn nữa, hiện tại con anh ấy đang lớn dần trong bụng tôi. Anh ấy sẽ không đối xử với tôi như thế đâu.

Sẽ không. Tôi gần như chắc chắn.

Nhưng không hoàn toàn.

“Vậy anh nghĩ sao?” tôi hỏi.

“Anh...” Ngọn lửa phản chiếu trong mắt anh ấy. “Anh nghĩ...”

Tôi đã đánh giá sai anh ấy rồi. Tôi đã phạm sai lầm lớn mất rồi. Tôi cứ nghĩ anh ấy sẽ hiểu tôi, nhưng tôi đã sai. Anh ấy không hiểu. Không ai hiểu cả.

“Ethan?” tôi khẽ gọi.

Anh ấy dứt mắt khỏi ngọn lửa để nhìn thẳng vào mắt tôi. “Anh nghĩ gã Luke kia sẽ trở thành rắc rối lớn. Gã biết quá nhiều chuyện.”

Tôi nghe lòng mình vui phơi phới. “Phải. Phải. Em cũng nghĩ như anh.”

“Vội lại...” Lần này, anh ấy là người nắm lấy tay tôi. “Anh mừng vì mình có mặt ở đây để giúp em. Chúng ta sẽ xử lý ổn thoả việc này. Cùng nhau.”

Tôi siết lấy bàn tay to và ấm áp của anh ấy. “Em tin là anh biết phải làm gì mà.”

Chúng tôi đứng dậy cùng một lúc. Ethan đi tới chỗ kệ sách, nhặt lên con dao đã để xuống đó lúc trước. Bàn tay phải anh siết chặt cán dao. Gương mặt anh sáng lên đầy vẻ nguy hiểm trong ánh lửa bập bùng. Tôi đã luôn muốn nhà mình có lò sưởi, nhưng ở Manhattan thì không thể được. Nhưng cái lò sưởi ở đây thật là đẹp.

“Anh biết không,” tôi trầm ngâm nói, “em dần dần thấy thích ngôi nhà này rồi đấy. Có lẽ em có thể sống ở đây.”

“Thật không?” Mặt anh ấy rạng rỡ hẳn. “Anh cứ mong em sẽ nói như vậy. Vì anh cũng có cảm giác đó.” Anh ấy nhướn hai chân mày. “Em đi không, Tricia?”

“Có. Đợi em một lát.”

Tôi đi tìm chiếc áo khoác len của mình đang vắt trên ghế bành. Tôi lục tìm trong mấy cái túi áo, ngón tay tôi chạm vào cuốn băng ghi âm mà tôi đã giấu trong áo. Tôi lấy nó ra, nhìn những chữ cái đầu tên mình trên cạnh cuốn băng. Lúc này, tôi đã là một người khác với cô nàng trong cuốn băng. Nhưng ở những mặt khác, thì tôi chưa từng thay đổi.

Mấy ngón tay tôi co lại quanh cuốn băng. Tôi bước tới chỗ lò sưởi, hai má tôi ửng lên dưới hơi nóng tỏa ra từ khoảng không nhỏ ấy. Tôi ném cuốn băng vào cùng những cuốn băng khác, lên trên đồng băng đang dần cháy thành tro. Tôi đứng đó nhìn nó cháy một lúc lâu.

Rồi tôi tiến lên, tham gia cùng chồng mình.

Phần kết *Tricia* *hai năm sau*

Con gái tôi, Delilah, rất thích khu vườn sau nhà. Một tháng trước, con bé tròn một tuổi, bước vào cái giai đoạn chập chững biết đi, bụ bẫm đáng yêu, giang rộng hai tay mà đi khắp nơi, bất cứ lúc nào cũng có thể vấp ngã. Tôi ngồi trên ghế bập bênh trước nhà quan sát khi con bé làm hết như tôi vừa nói – ngã khụy hai gối trên mặt cỏ mềm, rồi bật dậy ngay không hề do dự.

Con bé là người có mục tiêu. Ngay lúc này, mục tiêu của nó là đem về cho tôi một bông hoa cúc nó tìm được trên bãi cỏ. Con bé đi một mạch tới chỗ tôi, đặt một bàn tay nhỏ xíu lên đầu gối tôi.

“Mẹ,” con bé gọi. “Nè.”

“Ừ.” Tôi nhận lấy bông hoa đã hơi bị dập cánh. “Đây là một bông hoa, con yêu à.”

“Bông ha,” con bé lặp lại.

“Đúng rồi.”

Con bé nhìn lên tôi, vẻ mặt sáng rực. Có thể tôi hơi thiên vị, nhưng tôi nghĩ con bé là đứa trẻ xinh xắn nhất trần đời này.

Con bé có nhiều nét giống ba mình. Ethan và tôi đều có tóc vàng, nhưng màu tóc tôi thì nhuộm còn màu tóc anh ấy mới là thật. Con bé thừa hưởng những lọn tóc xoắn vàng óng từ anh ấy – tuy tóc anh ấy cắt quá ngắn nên không thấy nó xoắn – cùng với đôi mắt xanh thẳm như bầu trời. Con bé trông không khác gì bản sao của ba mình khi so với

những bức ảnh hồi nhỏ mà cuối cùng anh ấy cũng cho tôi xem không lâu sau khi chúng tôi mua ngôi nhà này.

Niềm vui của con bé vô cùng đơn thuần. Hôm thôi nôi, tôi mua cho con bé một con búp bê, gương mặt con bé liền bừng sáng với nụ cười tươi tắn nhất trên đời. Cảnh tượng đó làm tôi nhớ tới những con búp bê của mình ngày xưa. Tôi có ít nhất là một tá con ấy chứ. Rồi sau đó là một tá những cái đầu búp bê ngắt ra từ những con búp bê mà tôi không thích lắm, cất trong một ngăn tủ trong phòng.

“Bông ha!” Delilah hét lên, rồi lại lững chững đi trở ra vườn, hào hứng muốn nhổ thêm vài bông hoa khác mà tôi trồng để đem tới tặng tôi.

Tôi cầm lên ly trà đá đặt trên chiếc bàn kính cạnh ghế bập bênh. Chúng tôi giữ lại một vài món đồ nội thất của Adrienne Hale trong nhà. Chúng tôi giữ lại cái giường nhưng đã mua một tấm nệm mới. Chúng tôi giữ bộ ghế sofa lớn, sau khi cất lực lau chùi sạch sẽ. Chúng tôi giữ lại cái bàn trà cổ. Tôi gỡ bức chân dung xuống và ném lên gác mái. Tôi thực sự không nỡ phá huỷ nó.

Tiệc là bác sĩ Hale không có bàn ghế gì đặt bên ngoài hiên nhà. Chúng tôi phải mua mới toàn bộ. Nhưng chúng tôi đã sắm được vài món rất đẹp. Những người tới chơi nhà chúng tôi đều nhận xét về vẻ xinh đẹp của nơi này với giọng ghen tỵ.

Họ không hề biết nó là một món hời.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi – Ethan đang đứng cạnh bên tôi. Tôi ngược lên cười với anh ấy, hai mắt anh ấy nheo nheo khi cười đáp lại tôi. Anh ấy thuộc tuýp người càng lớn tuổi lại càng phong độ. Chỉ cần nhìn là biết.

“Con gái có ngoan không?”

“Con bé lúc nào cũng ngoan mà,” tôi đáp.

Đó là sự thật. Cuộc sống của chúng tôi ở đây rất yên ổn. Chúng tôi có một cô con gái như một thiên thần nhỏ. Ethan có thể làm việc ở nhà hầu như suốt tuần, tránh được việc phải đi đường xa vào thành phố. Để được ở đây, chúng tôi chỉ việc hạ đi vài người đã ngáng đường.

Ngay sau dịp cuối tuần ấy tại căn nhà, tôi đã gọi cho Judy, nói rằng chúng tôi rất quan tâm tới căn nhà được rao bán. Tôi gây áp lực để cô ấy phải cho chúng tôi xem trước khi căn nhà được chính thức mở bán, và chúng tôi đặt cọc ngay lập tức. Chúng tôi không kì kèo. Chúng tôi trả đúng cái giá họ yêu cầu, không thiếu một xu.

Nói cho cùng, chúng tôi có lý do để không muốn nhiều người ra ra vào vào căn nhà. Chúng tôi có lý do để ngăn Judy khám phá ra bất kì cái học bí mật nào và biến căn nhà trở lại thành hiện trường tội ác. Và chúng tôi có lý do đặc biệt để không muốn cô ta ra ngoài vườn.

Hiện tại, căn nhà là của chúng tôi rồi. Căn nhà trong mơ của chúng tôi. Tôi không hiểu vì sao có lúc mình đã không muốn sống ở đây.

“Em bé thế nào rồi em?” Ethan hỏi tôi.

Tôi bất giác đặt tay lên bụng. Mấy tuần trước, tôi biết được Delilah sắp có em. Cả hai vợ chồng vô cùng phấn khởi. Dù sao đi nữa, giống như Ethan đã chỉ ra, chúng tôi còn tới bốn phòng ngủ trống mà. Bác sĩ Hale đã quá phí phạm căn nhà này khi chỉ sống có một mình. Chúng tôi sẽ tận dụng nó triệt để.

“Em bé vẫn khỏe,” tôi bảo.

Anh ấy toét miệng nhìn tôi. “Mừng thật.”

Delilah đã tìm được một bông hoa nữa để tặng tôi. Nhưng trong cơn phấn khích, lần này con bé bị ngã mạnh hơn và không thể đứng dậy dễ như lần trước. Con bé ngồi trên bãi cỏ, hai cái chân mồm mĩm giang ra, khóc lóc đến nỗi đỏ bừng mặt.

“Ôi không!” Tôi kêu lên, bản năng làm mẹ trỗi dậy. “Để em đỡ con dậy.”

“Đừng.” Ethan siết nhẹ vai tôi. “Em cứ nghỉ đi. Để anh.”

Tôi mỉm cười, uống thêm một ngụm trà đá trong lúc chồng tôi phóng ra vườn để đỡ con gái. Anh ấy rất giỏi dỗ dành con bé. Anh ấy dịu dàng và kiên nhẫn, có thể chọc con bé cười dễ dàng. Dù thật sự mà nói thì làm một đứa bé một tuổi cười không phải là chuyện khó khăn gì. Chỉ cần thả một cái bánh lên sàn cũng đủ rồi.

Không sai chút nào, chỉ một phút sau, Ethan đã làm cho Delilah vui vẻ cười vang trở lại. Anh ấy đặt con bé lên vai, cõng đi vòng quanh vườn, khiến con bé cười thích thú.

Tôi ngồi nhìn hai chân mang giày của Ethan giẫm trên cụm cỏ vừa bắt đầu mọc lại cách đây khoảng tám tháng. Chúng tôi đã lo lắng trông chừng khoảnh đất ở chỗ đó suốt một năm. Cỏ ở những nơi khác trong vườn rậm rạp, xanh mướt, nhưng ở đó thì tuyệt không có gì.

Tôi đã tra cứu về chuyện đó. Tôi nói với Ethan rằng sau khi xác chết được chôn xuống đất, cây cối ở chỗ đó sẽ sinh trưởng kém trong khoảng một năm, nhưng sau đó sẽ tươi tốt còn hơn cả lúc trước.

Hơn nữa, đâu phải sẽ có ai đó nhìn vào khoảnh đất không có cây cỏ gì kia và biết được rằng xác của Luke Strauss được chôn ngay bên dưới.

Việc đào mộ cho gã còn khó hơn việc giết gã. Ethan đã thực hiện cả

hai điều. Luke có kháng cự, nhưng không quyết liệt như tôi nghĩ. Tôi bắt gặp ánh mắt cam chịu của gã ngay trước khi Ethan cắt cổ gã. Và lúc này, sau khi chầu trời, gã đã được hội ngộ với Adrienne quý báu của gã, đó là nếu chúng ta tin vào những chuyện tâm linh như thế.

May mắn là sau hai năm, cỏ đã mọc lại ở nơi chúng tôi chôn gã. Xác của gã sẽ trở thành phân bón cho nhiều năm nữa. Cũng tựa như xác của Edward Jamison, được chôn cách đó vài mét.

Ở trong vườn, Ethan vẫy tay với tôi. Tôi yêu anh ấy quá đi mất. Tôi chưa từng nghĩ mình có thể yêu thêm lần nữa sau những gì Cody đã làm với tôi. Nhưng cuộc sống của tôi hiện tại là đây. Cưới được một người chồng tuyệt vời. Và hai chúng tôi có chung một bí mật, một bí mật sẽ gắn kết chúng tôi hết phần đời còn lại. Cả hai chúng tôi sẽ mang cái bí mật đó xuống mộ.

Ít nhất là tôi sẽ như vậy.

Đôi khi, tôi thắc mắc Ethan sẽ thế nào. Anh ấy luôn hồi hộp mỗi khi có người đi ra vườn nhà chúng tôi. Anh ấy lo lắng quá mức về đám cỏ, đến nỗi tôi cứ nghĩ anh ấy sẽ đầu hàng. Nếu lúc đó có ai tới hỏi nọ kia, tôi không biết anh ấy sẽ cầm cự ra sao nữa.

Hi vọng viễn cảnh đó sẽ không thành sự thật. Nhưng nếu nó xảy ra, tôi đã sẵn sàng để xử lý tình hình.

Nói cho cùng, mẹ tôi luôn bảo, cách duy nhất để hai người giữ bí mật là có một người phải chết.

Lời cảm ơn

Khi sắp hoàn thành bản nháp cuối cùng này, tôi đã tìm trong số những bản thảo trước đó những lời cảm ơn chung chung mà tôi có thể có lại, bởi vì – hãy thành thật với nhau nhé – tôi vẫn cảm ơn có từng ấy người. Tiếc là tôi không tìm được lời cảm ơn nào khái quát một chút. Có một lời cảm ơn trong đó tôi nói về việc chống tôi cố thuyết phục tôi viết về một cặp bò sinh đôi dính liền, một lời khác trong đó tôi nói đại khái rằng cha tôi là kẻ sát nhân (hay là không phải – không rõ nữa), và một lời khác mà tôi thú nhận mình là thủ phạm gây nhiều vụ án chưa giải quyết cũng như chỉ ra chỗ giấu xác.

(À mà khoan, tôi nghĩ tôi đã xoá lời cảm ơn đó rồi. Đừng bận tâm nhé.)

Những tác giả khác có quá chú tâm vào lời cảm ơn như vậy không? Không à? Chỉ có mình tôi à? Mà điểm kì lạ chính là phần lời tri ân cuối cùng chỉ là một đoạn văn.

Nhân đây...

Xin cảm ơn mẹ tôi vì đã đọc đi đọc lại câu chuyện này. Cảm ơn Jen vì lời phê bình thấu đáo như mọi lần, và nói chung, cảm ơn toàn bộ Nhóm sức mạnh của những nữ tác giả kỳ tài (tôi chỉ vừa nghĩ ra cái tên đó, nhưng tôi nghĩ mọi người sẽ chấp nhận), với cả Beth và Maura. Cảm ơn Kate vì những gợi ý vô cùng hay ho. Cảm ơn Nelle vì đã có lời phê bình cặn kẽ. Xin gửi lời tri ân tới Pam vì lời khuyên cho thiết kế bìa sách cùng những lời cố vấn thông thái. Xin gửi lời cảm ơn Val vì đôi mắt sắc bén của anh.

Và xin cảm ơn cha tôi, người đã lần đầu tiên đọc sách mà tôi viết trước khi xuất bản, để cho tôi lời khuyên từ góc nhìn của một bác sĩ tâm lý, trong đó có lời khuyên “Giày manalos không phải là kiểu giày tốt!” (Có thể mà. Ba chỉ cần quan tâm tới vấn đề tâm lý học thôi nhé.)

Chú Thích

[\[*\]](#) Danielle Steel (1947), một tiểu thuyết gia người Mỹ, nổi tiếng với các tiểu thuyết lãng mạn.

[\[*\]](#) Stephen King (1947): nhà văn Mỹ, nổi tiếng với các tiểu thuyết kinh dị giả tưởng.

[\[*\]](#) Oxycodone, được bán dưới tên thương hiệu OxyContin và các thương hiệu khác, dùng làm dịu các cơn đau vừa và nặng. Oxycodone thuộc nhóm thuốc gọi là thuốc giảm đau gây mê. Từ cuối thập niên 1990, giới nghiên cứu đã nghi ngờ thuốc OxyContin gây nghiện. Nhiều công trình nghiên cứu đã chứng minh thuốc OxyContin liên quan đến ma túy.

[\[*\]](#) Loại hoóc-môn do cơ thể sản sinh giúp giảm đau và căng thẳng.

[\[*\]](#) Thuốc Ambien là biệt dược chứa hoạt chất Zolpidem thuộc nhóm thuốc chữa mất ngủ, được chỉ định cho chứng rối loạn giấc ngủ ở người lớn.